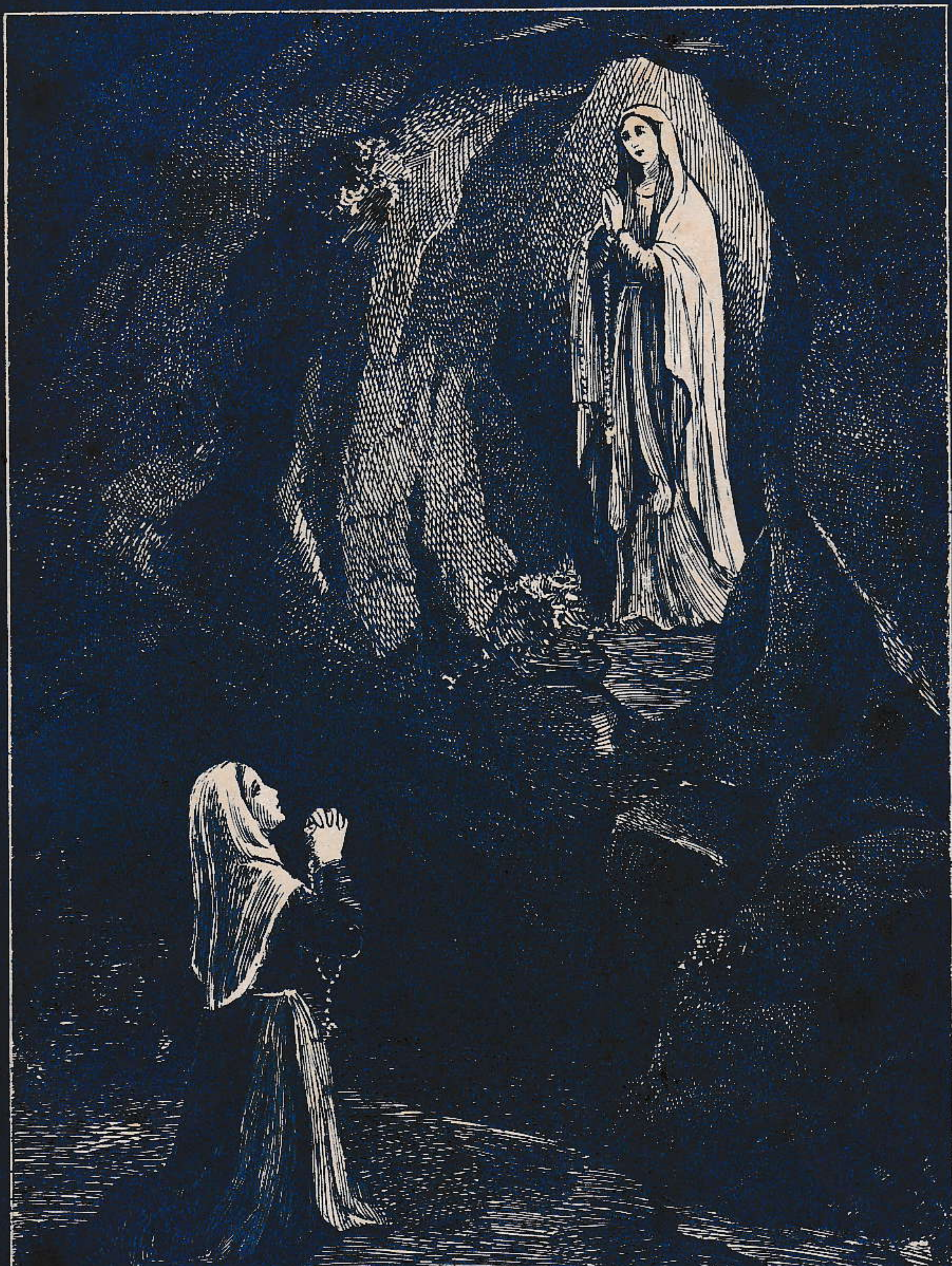
Poštarina u gotovu plaćena

NAŠA GOSPA LURDSKA

DEVETO GODIŠTE 1936 BROJ 1 i 2

CRKVENA GODINA

SIJEČANJ

1. **Novo ljeto,** ujedno blagdan obrezanja Gospodnjega. On se podvrgnuo tom starozavjetnom zakonu, da nam podade primjer poniznosti i poslušnosti. Tom je prigodom Gospodinu nadjenuto ime Isus, kako je sam Otac nebeski odredio prigodom navještenja. — Započela je nova godina. Hoće li čovjek cijelu proživjeti ili mu je to posljednja godina života, o tome ne zna nitko ništa. Vrijeme prolazi, i cijeli je ljudski život prolazan. Naša sreća u novoj godini ovisi o našem predanju u svetu volju Božju — Potpuno oproštenje, uz obične uvjete, mogu dobiti vjernici, koji obave kakvu pobožnost na čast sv. Josipu.

2. C. Makarije. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi Bratovštine presv. Sakramenta.

3. P. Genoveva, djevica. — Prvi petak. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi Bratovštine presv. Srca, presv. Sakramenta, Apostolstva molitve, i, uz obične uvjete, svi vjernici, koji obave razmatranje o dobroti i ljubavi presv. Srca prema nama.

4. S. Tito, biskup učenik sv. Pavla Apostola. — Potpuno oproštenje mogu dobiti uz obične uvjete, svi vjernici, koji obave kakvu pobožnost na čast Bl. Djevice bez grijeha Začete, da zadovolje za nanesene uvrede.

5. N. **Ime Isusovo.** »Nema drugoga Imena ni na nebu ni na zemlji danoga ljudima, u kojem bi se mogli spasti«. — Prva nedjelja. — Oproštenja kao na prvi petak, osim toga mogu dobiti potpuno oproštenje, uz svoje uvjete, članovi Bratovštine svete Krunice.

6. P. **Bogojavljenje.** (Sv. Tri Kralja). »Danas je zvijezda dovela mudrace k jaslicama. Danas je Gospodin razveselio goste, pretvorivši vino na svadbi; danas se Krist dao krstiti od Ivana, da nas otkupi.« Današnji je blagdan spomendan na ta tri događaja iz Evanđelja, u kojima je Gospodin na osobiti način objavio svoje Božanstvo. Kako su mudraci od Istoka došli iz poganskih zemalja, preporuča Crkva osobito na današnji dan molitve i sakupljanje darova za misije u poganskim zemljama. (Sve upute daje Misijska centrala, Zagreb, Palmotićeva ul. br. 33. i Družba sv. Petra Klavera, Zagreb, Draškovićeva ul. br. 12). — Potpuno oproštenje, uz obične uvjete, mogu dobiti članovi Družbe sv. Petra Klavera, ako mole za raširenje vjere.

7. U. Lucijan, mučenik.

8. S. Severin, mučenik.

9. Č. Julij,

10. P. Agaton, papa.

11. S. Higin, papa i mučenik.

12. **N. Sv Obitelj.** Sveta Crkva stavlja vjernicima kao najljepši uzor svetu Obitelj. U krugu svete Obitelji vidimo svaku krepost, život rada i molitve.

13. P. Bogomir.

14. U. Hilarije, biskup poatješki, crkveni učitelj.

15. S. Pavao, pustinjak. Smatra se začetnikom pustinjačkog života.

16. Č. Marcel, papa i mučenik. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi III. Reda sv. Franje.

17. P. Antun, postinjak. U mnogim se krajevima štuje kao zaštitnik domaćih životinja.

18. S. Stolica sv. Petra u Rimu. — Počinje svjetska molitvena osmina, da se svi ljudi nađu u pravoj Crkvi Kristovoj. — Potpuno oproštenje mogu dobiti, uz obične uvjete, vjernici, koji obave ovu pobožnost, na jedan dan osmine po volji odabran.

19. **N. 2. po Bogojavljenju.**

20. P. Fabijan i Sebastijan, mučenici.

21. U. Agneza, djevica, mučenica.

22. S. Vincencije i Anastazije, mučenici.

23. Č. Zaruke Bl. Djevice Marije.

24. P. Timotej, učenik sv. Pavla apostola, biskup, mučenik.

25. S. Obraćenje sv Pavla, apostola. — Svršava svjetska molitvena osmina.

26. **N. 3. po Bogojavljenju.** — Polikarpo, biskup, mučenik. — Potpuno oproštenje, uz obične uvjete, mogu dobiti vjernici, koji barem tri puta u tjednu zajednički mole Gospinu Krunicu.

27. P. Ivan Zlatousti, biskup crkveni učitelj.

28. U. Ildefons. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi III. Reda sv Franje.

29. S. Franjo Saleški, biskup, crkveni učitelj.

30. Č. Martina, djevica, mučenica.

31. P. Petar Nolasko, ispovjednik. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi III. Reda sv. Franje.

Dr. D. H.

VELJAČA

1. S. Ignacije, biskup antiohijski, mučenik. — Prva subota. Potpuno oproštenje mogu dobiti uz obične uvjete svi vjernici, koji obave kakvu pobožnost na čast Imakulati, da Joj zadovolje za nanesene uvrede.

2. N. **Svijećnica.** »Danas je Marija Djevica prikazala Dijete Isusa u hramu, i Simeon, nadahnut Duhom Svetim, primio Ga je na svoje ruke, blagosivljajući Gospodina.« — U crkvi se slavi danas prikazanje Isusovo u hramu i svijetlo očišćenje Marijino. Njih dvoje nisu bili vezani na zakon Mojsijev. Isus je naime sam vječni zakonodavac, a Marija, posvema bezgriješna, nije se imala od česa čistiti. Podvrgnuli su se zakonu, da nama dadu primjer poniznosti i poslušnosti. Simeon je Isusa tom prigodom nazvao svijetlom svijeta. Danas se zato blagosivljaju svijeće. Pobožni kršćani pale te svijeće, uz molitvu, prigodom nezgoda, nevremena i slično, a davaju ih i u ruke svojima na samrti.

Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi III. Reda sv. Franje (ujedno i opće odrešenje), zatim Bratovština sv. Krunice, Karmelskog škapulara, Družbe kršć. obitelji i Marijinih kongregacija. Prva nedjelja u mjesecu. Oproštenja kao na prvi petak, osim toga mogu dobiti p. o. članovi Bratovštine sv. Krunice.

3. P. Blaž, biskup, mučenik. — Počinje devetnica Gospi Lurdskoj.

4. U. Veronika, djevica.

5. S. Agata, djevica, mučenica. — Prva srijeda. Potpuno oproštenje, uz obične uvjete, mogu dobiti vjernici, koji obave kakvu pobožnost na čast sv. Josipu.

6. Č. Doroteja, djevica, mučenica. — Prvi četvrtak. Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi Bratovštine presv. Sakramenta.

7. P. Romuald, opat. — Prvi petak. Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi Bratovštine presv. Srca, presv. Sakramenta, Apostolstva molitve i uz obične uvjete svi vjernici, koji obave razmatranje o dobroti i Ljubavi Bož. Srca prema nama.

8. S. Ivan Matski, ispovjednik.

9. N. **Sedamdesetnica.** Još nije počelo korizmeno vrijeme pokore. Ljubičastom bojom misnoga ruha upozoruje crkva, da je blizu korizma, vrijeme pokore. Baš u ove dane mnogi se kršćani zaboravljaju u prekomjernim zabavama, misleći, da je sada i grijeh dopušten. Zabave Crkva same po po sebi ne zabranjuje, ali grijeh je uvijek zabranjen.

10. P. Školastika, djevica, sestra sv. Benedikta. Prema njegovom uzoru organizirala je ženske samostane.

11. U. Ukazanje Gospe u Lurdu. »Danas se slavna Kraljica neba ukazala na toj zemlji, danas je narodu svome donijela riječi spasenja i mira.« — Vjernicima se toplo preporuča, da obavljaju lurdske pobožnosti, šire naš glasnik i pridonose darove za gradnju lurdske crkve u Zagrebu.

12. S. Eulalija. — Spomendan krunisanja sv. Oca pape, Pija XI. Vjernicima se toplo preporuča, da i danas i svakim danom mole za svetog Oca.

13. Č. Fuska i Mavra.

14. P. Valentin, mučenik.

15. S. Faustin i Jovita, mučenici. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi III. Reda sv. Franje.

16. N. **Sezdesetnica.** — Julijana, djevica.

17. P. Konstancija.

18. U. Simeon, biskup, mučenik.
Bernardica, djevica, uboga pastirica, kojoj se u Lurdu ukazala nebeska Majka.

19. S. Konrad. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi III. Reda sv. Franje.

20. Č. Eleuterije, biskup.

21. P. Eleonora.

22. S. Stolica sv. Petra u Antiohiji. — Sv. Petar stolovao je najprije u Antiohiji, a

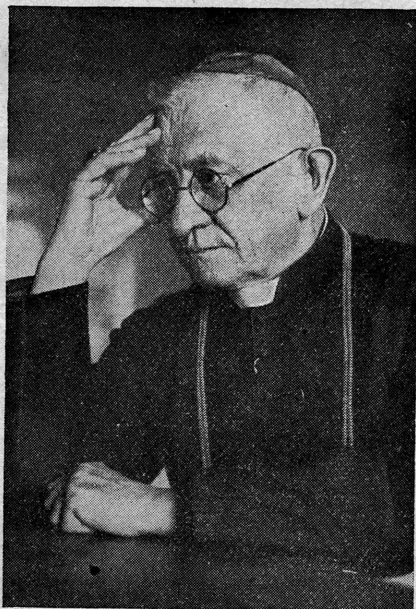
(Nastavak na 3. strani omota)

NAŠA GOSPA LURDSKA

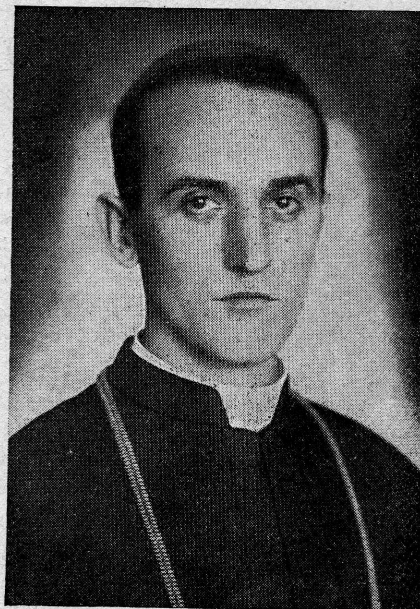
GODINA IX. UREĐUJE Dr PAVAO LONČAR BROJ 1.—2.

NAŠI NADBISKUPI GOVORE

Uz pobožnost presvetoga Srca Isusova najsavremenija je i najopćenitija danas pobožnost i štovanje Majke Božje bez grijeha začete pod naslovom Naša Gospa Lurdska. Pobožnost Naše Gospe Lurdske je tako golemi pokret, da je zatalasao cijeli svijet.

Dr ANTUN BAUER,
hrvatski metropolita

Dr ALOJZIJE STEPINAC
nadbiskup koadjutor

Naša sveta Crkva, po svojoj glavi, velikom Papi Piju XI. u posljednje vrijeme u nekoliko je navrata ovu pobožnost na osobiti način preporučila. Naročito je ovu pobožnost u velike isticao sv. Otac pretprošle godine prigodom jubilejske proslave otkupljenja Spasiteljeva na Križu i sedamdesetpete godišnjice lurdskih ukazanja maloj djevojčici, sada već svetoj Bernardici. Tom je zgodom pače sv. Otac naglasio, da baš po ovoj pobožnosti očekuje obnovu pojedinaca, obitelji i ljudskoga društva.

Naše zaslužno Društvo sv. Jeronima preuzelo je zadaću, da također u tom smjeru radi, te već nekoliko godina izdaje pučko glasilo »Naša Gospa Lurdska«. Time je pučko-prosvjetni rad Društva sv. Jeronima stavljen pod posebnu zaštitu Gospe Lurdske, a glasilom »Naša Gospa Lurdska« širi se posebice ta toliko preporučivana pobožnost.

Osim toga taj list je tako uređivan, da u svakom broju imade lijepih članaka iz apologetike, moralke, kršćanskog nauka, duhovnoga života, iz života s Crkvom, iz obiteljskog života, te vijesti o Svetištu N. G. Lurdske u Zagrebu i izvještaje iz apostolata sv. Ćirila i Metoda. Zato je glasnik »Naša Gospa Lurdska« svojim štivom vrlo podesan da promiče uzgoj članova Katoličke Akcije, kojoj je zadaća baš ono, što sv. Otac očekuje od pobožnosti prema Gospi Lurdskoj, t. j. obnovu pojedinaca, obitelji i ljudskoga društva.

Taj glasnik našega zaslužnoga Hrvatskog Književnog Društva sv. Jeronima preporučujemo najtoplije našem svećenstvu i vjernicima.

Zagreb, o Božiću 1935.

Dr. Ante Bauer
nadbiskup.

Dr. Alojzije Stepinac,
nadbiskup koadjutor.

POZIV NAŠE GOSPE LURDSKE U NOVOJ GODINI

Pismo iz Francuske.

B. 26. XII. 1935.

»Vele časni gospodine! Čast mi je obavijestiti Vas, da i ja želim s Vama hodočastiti u Lurd ili Lourdes. Objasnite mi, bi li mogao. Pošto sam gluh punih 19 godina, zato se ufam u blaženu Djevicu Mariju, da će me ozdraviti, i tražim si od Boga pomoći.

Ja sam seljak iz hrvatske zemlje, a živim u francuskoj zemlji. Ja se želim vrlo rado prijaviti vašemu hodočašću. Stoga Vas molim, da me obavijestite, ako je to moguće.

Daklė primite najljepše pozdrave sa štovanjem i t. d. *Antun K . . .«.*

Ovakovo je pismo primilo Vodstvo naših hodočašća u Zagrebu od našega čovjeka patnika iz Francuske, u kojoj se Naša Gospa ukazivala osamnaest puta u spilji lurdskoj. I tamo dijeli nebrojene milosti na duši i tijelu mnogobrojnim svojim štovateljima.

Naša hodočašća

Naš dakle patnik Antun živi već godinama u Francuskoj. On ponešto i znade francuski. Njemu je bliže u Lurd, nego li nama. Ali on hoće da pođe s našim hodočašćem. On hoće da se nama pridruži, da s nama moli, u svom jeziku. On želi da s nama obavi i sv. Ispovijed i Križni put na lurdskoj Kalvariji i noćno klanjanje i sve pobožnosti. On se želi pridružiti našemu hodočašćću, koga razumije i tako hoće da se odazove pozivu Gospinu: »Hoću da mi ovamo dolazi mnogo ljudi, hoću da mi dolaze u procesijama,« dakle u hodočasničkim skupinama. Pa tako to i čine i drugi narodi. A već kroz nekoliko godina polazi i naše hodočašće iz Zagreba.

Sasvim ispravno naš Antun stavlja svoje »ufanje u blaženu Djevicu Mariju, i traži si pomoći od Boga.« I pravo radi, jer Nju, bl. Dj. Mariju, je dragi Bog postavio za posrednicu sviju milosti, koje dijeli ljudima. A na osobiti i čudesni način dragi Bog dijeli svoje milosti zagovorom Naše Gospe Lurdske u Lurdu u Francuskoj. A potvrđuje ih ondje i vidljivim čudesnim ozdravljenjima.

Hodočašća krijepe vjeru

Jest, čudesna se ozdravljenja događaju u Lurdu. No to nije bila niti je sada jedina i glavna svrha lurdskim ukazivanjima, pobožnostima, hodočašćima i lurdskomu pokretu. Kao što nije bila svrha ni dolasku Isusovom, da tvori čudesa, nego je htio da njima potvrdi istinitost svojih riječi i svoga božanskoga poslanja. Glavna Mu je svrha bila, da otkupi ljudski rod i da podigne ljudski um i ljudske težnje k Bogu i svrhunaravnom prekogrobnom životu.

Tako je i glavna svrha lurdskih ukazanja i čudesa, da ljudi vide, da imade Bog, koji ih nije zaboravio; da ljudski um nije sam sebi dostatan niti je on sebi svrha, nego da je naš cilj preko groba, gdje ćemo naći novi svrhunaravni život i sjediniti se s našim Spasiteljem i njegovim odabranicima. Čudesa tek podižu i krijepe tu našu vjeru. Zato se čudesa ne događaju baš na svakomu hodočasniku, nego to ovisi o volji i nakanama Božjim, koji imade s nama. No sigurno je samo to, da ta hodočašća i Bog želi i Gospa nas na njih poziva. Stoga ne mogu ostati bez osobitoga blagoslova Božjega, koji se, među ostalim, očituje više puta i vidljivim čudesnim ozdravljenjima. Koga će dragi Bog između hodočasnika odabrati za tu svrhu, ovisi potpunoma o Njegovoj svetoj volji.

S druge opet strane Bog hoće, da nas, po zagovoru Gospodinom, čudesnim događajima ojača i okrijepi u borbi. A tu borbu imademo da vodimo, gotovo svaki dan, s onima, koji na razne načine pokušavaju, da nas odvrate od Boga, od svete vjere, od izvršivanja naših vjerskih dužnosti i pobožnosti. Hoće da nas odvrate od svete naše rimokatoličke Crkve. Zato se baš u njoj jedinoj događaju čudesa pred licem cijeloga svijeta. Na taj način hoće Bog, po zagovoru Gospinom, da nam posvjedoči, da je rimokatolička Crkva sa svojom naukom, svojim pobožnostima i sakramentima kao milosnim sredstvima, pravi put k vječnom spasenju.

Što nam govori Gospa?

Kad nas dakle Gospa zove na hodočašća u svoja svetišta, a napose u Lurd, gdje se događaju čudesa na osobiti i brojni način, to nam eto hoće reći. Hoće nam reći, da uvijek i u svakoj potrebi i nevolji najprije tražimo pomoć i utjehu u pravoj Crkvi Isusovoj, rimokatoličkoj našoj svetoj vjeri i njezinoj nauci i pobožnostima. A Bog će nas onda pomagati i uslišavati, po zagovoru Gospinom, u cijeloj Novoj Godini 1936., kako već to bude na korist našemu vječnomu spasenju i prema tomu vremenitom dobru.

BIJEG SVETE OBITELJI U EGIPAT

S tim nakanama nas zove Gospa na hodočašća uopće, a napose u Lurd.

Dr. P. Lončar

ISUS I MOJE SRCE

Isuse, moje srce je opet suho
I u nj mi je ušla tuga.
A Ti si rekao, da si donio oganj
Za kojeg hoćeš da snažno gori,
No gle, moja suhoća
Je već dosta duga.

Daj mi, dragi Isuse, opet žarke ljubavi,
Jer ja još imam tako malo snage.
Ja se bojim Tvoje otsutnosti, Gospode,
Oh dođi, i pruži opet k meni
Svoje probodene
Ruke drage!

Pa kad ojačam u Tvojoj ljubavi,
Poći ću u svijet i ovaj svoj narod.
I makar mi se svi rugali,
Da pred svjetinom »gluposti trubim«,
Ja ću ipak svakom govoriti,
Da Te ljubim, Isuse,
Ljubim, ljubim . . .

Rudolf Kadlec

ŽIVOT BLAŽENE DJEVICE MARIJE

1. DOM BEZ DJETETA

Joakim se uspinjao prema Istočnim vratima. Nad Jeruzalemom dizalo se sunce. Tamo dolje, među uzahnim poljima doline potoka Cedrona, što se polako gubio u daljini, ukazivaše se njegovim očima plavi grad iskrsavajući u prozirnosti zraka. Bio je već naviknut na taj prizor, ali se svaki puta zaustavljao na njem kao da ga zabliještio neki novi čar. Na podnožju velikih bedema, u ponorima ispod gradskih vrata i na kosinama groblja, pružale su se sjene. Brda, obrasla maslinicima, pričinjahu se kao talasanje golemih valova okolo grada, koji se ponosno dizao na brežuljcima.

A Joakim je u taj čas ćutio u sebi radost. Bila je to radost dosad nepoznata, koja ga naglo obuzimala. Osjećao je, da mu se ispunjuje nada i očekivanje čitavoga života. On je sada napuštao pustinju. Nju je bio izabrao svojim utočištem. U njoj mu se u onim krasnim, zvjezdanim noćima sva zabava sastojala u tome, da sluša šapat lišća i kotrljanje kamenja niz nagibe bregova. Veselo je sada stupao prema »Krasnim vratima«, što bijahu na vrhuncu brda Morije, na istočnoj strani Svetoga Grada. Kroz njih se dolazilo u predvorje hrama. Prošavši ta vrata, držao se ograda i raskošnih trijemova diveći se zlatnim pločama i kamenju bijelom poput snijega, koje je davalo toliki čar toj jedinstvenoj zgradi čitavoga svijeta.

Joakim je bio preporođen. Njegov je život čudnim slučajem dobio novi smisao, On ne će odsada voditi brigu samo o svom životu, nego i o svom potomstvu.

Joakim je u onim pustim poljima, kojima nije gotovo nikada stupala ljudska noga, začuo glas Gospodnji. Pravedni je galilejski patrijarha već ostario. Nije dočekao utjehe, da njegov očinski pogled počine na djetetu, koje bi imalo da ovjekovječi oca. Saznao je napokon, da se oslobađa te kušnje.

On je čovjek iz Nazareta. Gradić je to, što se prostirao pristrancima brda Ofela, gdje se jutrom razlijevali ružični čari zore. On nije znao za radost, koju osjeća roditelj, kad mu ruka počine na glavici djeteta, što se penje na očevo koljeno. On nije znao za veselje, kada prvi put nevine i nevješte dječje usne počinju tepati i s mukom ponavljati prve riječi.

On nije poznavao slatkoće, kada dijete stavi svoju nježnu ručicu u ruku, koja je već ostarila, umorna od tolikih prohujalih ljeta. Nije vidio, kako oko njega raste nemirna mladost. I nije mogao da povede u životnu borbu potomstvo, odgajano vlastitom iskusnom rukom.

Sve do toga dana bili su on i žena mu Ana dva druga, koji su starili svakim danom. A nijesu mogli očekivati biće, koje bi imalo da usavrši i još čvršće sveže vezu njihova života. Večerom bi sjedali pred vrata svoje tihe kućice. Tu bi grabili bar dijelak veselja i sreće drugih kuća, kojima su zamnijevali glasovi djece. Oni su slušali na susjednim prozorima izljeve obiteljske nježnosti kao gluhi i bez riječi. Povećavali su svoju zajedničku muku i zatomljivali prazninu, što je vladala u njihovim srcima.

Imali su tri kuće! Ali ni u jednoj od njih nijesu našli ono, za čim su najviše čeznuli. Bili su poput onih, što lutaju bez cilja. Bili su beskorisna grana. Tamo naime u plodnim zemljama Istoka smatrali su neplodnost najvećom pustoši, kao da se ruka Božja povukla iz njihova života. Jer što je ognjište i dom bez djece, ako ne stvar beskorisna i isprazna, tuga i žalost u najvećem stupnju. Sva je ljubav uzaludna onda, kad ne može da se prenese i da počine na djeci?

I eto, pusto je ognjište bilo razlog, zbog kojega se Joakim utekao samoći i bježao iz Jeruzalema. U njemu je sve odisalo životom i radošću u vrijeme velikih praznika Posvećenja hrama. Radi toga je napustio i svoju kuću u Jeruzalemu, koja se prislonila uz Moriju. I onu u Nazaretu, koja se dizala na pitomom brdašcu. I onu u Seforisu, u plodnoj Galileji, koja se smjestila na vrleti.

Sada je bio preporođen riječima Božjim, koje su mu navijestile, da će Ana naskoro

začeti dijete. Sada mu se činilo, kao da se Jeruzalem sprema na veliku svečanost, njemu namijenjenu. Još nikada nije sunce tako svečano i tako čarobno izlazilo. Nikada još nije vidio kao danas, kako gradski bedemi izronjuju iz tame, da se zaodjenu u grimizne sunčeve zrake. Ni pastiri nijesu još nikada uzlazili na bregove tako veselo kao danas.

Starac pospješuje svoj hod. Žuri se, da sretne Anu na pragu vratiju, kako mu je to Bog navijestio. Žuri se, da čuje potvrdu čuda i da se u skrušenosti i zahvalnosti srca pokloni velikome Jehovi.

*

Sunce je odskočilo nad Jeruzalemom. Obronci, posuti maslinicima, nicali su iz jutarnje magle, nadgrobno je kamenje sjalo u punoj jasnoći, obasuto sunčanim zlatom. Putevi i ceste oživjeli su, i njima već prolazi narod Judina plemena. Na gradskim se vratima budi dnevni život.

I u tom mnoštvu ljudi svakodnevnih, nepoznatih i među nebrojenim svećenicima Salamonova hrama sreli su se zaneseni roditelji. Što si oni sada pripovijedaju, gledajući u prodor, iz kojeg se na drugoj strani izdiže strmo Maslinovo brdo? Sve je već izrekao sam stisak njihovih ruku i radostan pogled njihovih očiju! Njihove su se radosti stopile u jednu. I pod zrakama zajedničke sreće procvao je i neki ponos. Oni se ne kriju pogledima znatiželjnih očiju. Iznenada su ugledali u svojoj budućnosti obilje mira, sreće i blagoslova.

Sretan li je sada njihov život. Blažena li doma Jeruzalemskog i kuće Seforiske i ognjišta Nazaretskog! Kako će se spokojno vratiti sada u Galileju. Kolikom li će strpljivosti čekati na dolazak djeteta! Njihova radost nije radost mladih supruga, koji tek što su sklopili vez, vide da su blagosloveni potomstvom. Oni ne prave nacrte budućeg života, koji bi imao da se stopi sa životom njihova djeteta, jer znadu da se milost s neba ne da spojiti sa računom sebičnosti. Dijete će ih naslijediti u redu Božjem i biti će uz njih, da im zaklopi klonule vjeđe. Oni ulijevaju svoj život drugome i cijene ga kao nastavak svoga života. A tim činom dobivaju najbolju potporu, da im bude zalog njihovih poodmaklih godina.

I dok su se probijali kroz mnoštvo na trgu pred hramom, prožimao im je srca isti sklad i mislili su tek na to, kako da se zahvale Gospodinu. Prošli su kroz predvorje za pogane i utonuli su u mnoštvu vjernih, koji su došli da posvete svoj dan Jehovi. I sada im se ukazalo pročelje hrama u svom sjaju, kad je sunce obilno prosulo svoje zlato po zlatnom lišću, što je bilo izrađeno za ukras zidovima.

Dok su stajali pognutih glava pod učinkom milosti, a lica im prožimao čar nadnaravnog veselja, dovršavalo se u njima očitovanje volje Božje. Namjera Božja ostvaruje se u određeni čas u ljudima. Jehova je preodabrao ovu obitelj iz kraljevske loze Davidove za svoga jedinca Sina, koji će doći da otkupi svijet. Joakim, po svom ocu Matanu, potječe od Salamona, a Ana je kći sestre Helijeve Marije i vuče lozu od Davida po Natanu. Oni, međutim, nemaju više ni dostojanstva, kakvo bi dolikovalo potomcima kraljevâ, a i imućstvene prilike su im skromne.

Bog je tako odredio, jer je od vijeka znao sve tajne okolnosti, što će biti potrebne za utjelovljenje Boga-Čovjeka, koji je imao da nikne u Judeji. Bogu ni u čem ne smeta siromaštvo, jer je On po svojoj božanskoj naravi iznad svih okolnosti i materijalnih i vremenskih. Ono će biti usko spojeno sa pojavom Kristovom kao zalog vjeri svih naraštaja. Bog ne treba ljudskog ugleda za Onoga, koji će ljudska srca obraćati jedino snagom ljubavi istine. Trebat će da nepoznati Nazarenac, koji će niknuti iz krila Djevice, osvaja narod samim čarom svoje nauke i svojih djela. Za ostvarenje božanskog djela otkupljenja uzet će Krist na sebe to siromaštvo, vrelo oskudice i neuglednosti. A pri tome će On trpjeti kao žrtva ljubavi prema ljudima i izdignut će život duše i plemenitost srca nad sva materijalna blaga. Zato treba da se i oni, koje je On pozvao na suradnju, podlože tome božanskom planu, i da se odreknu tame.

Joakim i Ana bili su zaneseni u molitvi među onim mnoštvom svećenika i vjernih Izraelaca. Nijesu ni znali, da već sada surađuju na djelu otkupljenja i uzimaju na sebe i ostvaruju uvjete za pohod Boga-Čovjeka zemlji. Oni su prignuli svoje glave

tek u znak zahvalnosti. Uvjereni su bili da taj dan dobivaju u ruke najveće blago, najdragocjenije dobro. To dobro ne mogu nadomjestiti ni sva dobra ovoga svijeta. To je ono dobro, za kojim se uzaludno vene, koje ne zavisi o vremenu, nego koje proistječe iz srca i tijela. Sam je Bog bacio svoje milostivo oko na njih. I oni su došli, da Mu prikažu žrtvu zahvalnicu za milost oslobođenja.

Odlaze iz hrama svojoj kući na Moriji ulicama, što ključaju životom, a iz očiju im probija sjaj radosti i veselja... Odsada će im čitav život sve do dolaska djeteta biti jedan veliki blagdan.

Prema Claude Quinardu *V. Gortan*

IMA LI U LURDU ČUDESA?

— Vi dakle najavljujete veliko hodočašće u Lurd? Nastojite da ga organizirate. Staviti ćete u gibanje i bogomoljce i željezničke lokomotive. Mjesna je štampa puna vaših oglasa i poziva. Ja poznam, što više, i jednoga svoga druga, koji je ipak uvjeren, da će mu netko donijeti iz Lurda veliku krunicu sa zrnima kao orasi i malo vode iz čudesne spilje.

Takvim je riječima pristupio jednoga dana k meni nevjerni Nitu. Nagovorili su ga i podboli njegovi bezbožni prijatelji, da navali na mene. Prijazno sam mu odvratio:

— Nitu, čini se kao da i vi sami želite zagrabiti vode baš na čudotvornom vrelu. Ja vas dakle upisujem kao hodočasnika!

— Mene, nikada! — reče Nitu sav drhćući. — Ja se ne dajem na praznovjerje. Nego me se to veoma loše doimlje, kad gledam vas kako poduzimljete lurdska hodočašća. A vaš mozak razumije što je to gledanje u daljinu, prenos slika bez žica i druge tečevine današnje tehnike i znanosti. To su stvari, koje ja još nisam shvatio. Vi to znadete, pa kako se onda dajete na pohvate kao što je ovaj s tobožnjim lurdskim čudesima!

— Nitu, vi dakle mislite, da u Lurdu nema čudesa?

— Ne! nema ih. Samo liječnici, klerikalci, svećenici i pobožan puk potvrđuju te neobične događaje.

— Vjerujte mi! Mogu vam navesti bezbroj svjedočanstava, koja daju i sami učenjaci liberalci. Dr Bernheim, znamenit po svojim radovima o sugestiji, napisao je: »Lurdski događaji pripadaju odsada znanosti. Znanost ih prihvaća, razvrstava i proučava, a samo jedino njihovo tumačenje ostaje među učenjacima sporno pitanje.« I jedan novinar liberalac, Ludovic Naudan piše: »Ozdravljenja se događaju u Lurdu. Može se reći, da su ona dosada neprotumačena i neprotumačiva. Ili opet, može netko nastojati da ih protumači izmišljenim pretpostavkama ili pak da ih objašnjava neshvatljivim apsurdima, *ali se ne može nijekati njihova istinita opstojnost!«* To je jasno.

— A odakle onda dolazi, reče Nitu, da ipak ima ljudi koji niječu njihovu zbiljnost?

— Jer ih niječu hotimice, puni predrasuda. Klementina Trouvé, koju Zola u svom romanu o Lurdu zove Sofija Couteau, bila je mlada djevojka od petnaest godina, iz Rouillé-a u Vijeni. Ona je imala tuberkuloznu upalu petne kosti, koja ju je priječila da hoda; njezina je noga gnojila. 20. kolovoza 1892. nenadano je ozdravila, zamočivši svoju nogu u čudotvornu lurdsku vodu. Bilo je u njezinom selu zlih ljudi, koji su joj govorili: »Možeš ići u Lurd! Ali ćeš se iz njega vratiti kakva si i sada.« Nakon povratka mogla je ona veoma lijepo hodati, a oni isti ljudi govorili su joj: »O, ti nisi ni bila bolesna!«...

— Ima li mnogo liječnika, koji dopuštaju lurdska čudesa?

— Godine 1906. radilo se na tome da se Lurd zatvori. Javno se mnijenje uzbunilo i protestiralo, a 346 liječnika, od kojih je bilo 42 za interne bolesti, 14 bolničkih upravitelja, 42 kirurga, 12 univerzitetskih profesora, 3 člana medicinske akademije, potpisali su izjavu, u kojoj kažu: »Potpisani se smatraju dužnima priznati, da se u Lurdu u velikom broju događaju neočekivana ozdravljenja. Događaju se na poseban način, koji je znanosti još zasada nepoznat i ona ih ne može protumačiti jedino naravnim silama.«

— Ja sam negdje čitao, — reče Nitu, da je neki njemački liječnik došao u Lurd u mjesecu rujnu godine 1912. i da nije ustanovio nijedno ozdravljenje, nijedno poboljšanje. Zaboravio sam njegovo ime, ali sigurno znadem, da sam to čitao.

— Imate pravo, taj je liječnik, koji se zvao Aigner, stao nijekati lurdska čudesa na bezvjerskom monističkom kongresu pred skupštinom nevjernika, kao što je i on bio. Ali je odmah iza toga dr Gourand iz Pariza, koga je kao poštenog čovjeka pohvalio dr Aigner, napisao ovo: »Ja sam sâm pokazao dr Aigneru dva bolesnika, koji su upravo na čudnovat način ozdravili: jedan od tuberkuloze zglavka na ruci, drugi od tuberkuloze zgloba u kuku. On je za obojicu priznao istinitost ozdravljenja. Dakako u Lurdu pred očitim činjenicama, ali ih je odmah zatim u Njemačkoj zanijekao, da se svidi svojim liberalnim slušateljima. Laža!

— Liječnik, koji pazi na pristojnost, — reče Nitru, — to ne bi učinio . . .

— Istina je da takav liječnik ne daje onakvu svjedodžbu, kakvu je donijela jedna bolesnica u Lurd liječniku Marchandu, gdje stoji doslovce ovo: »Ja potpisani, liječnik X . . . Y . . . potvrđujem, da gospođa N. ima bolest, čiju narav i opasnost da odredim, zabranjuje mi moje političko i filozofsko uvjerenje.« On je bio načelnik svoje općine i slobodni zidar.

GOSPINA BAZILIKA U LURDU
prigodom hrvatskog hodočašća prošlog ljeta

— Da se ozbiljno ustanovi jedno čudo, reče Nitu, mora čovjek biti veoma učen, treba da se okruži s tisuću opreznosti. A to je teško.

— Dr Tenaesson iz Pariza odgovorio je jednom na taj prigovor ovo: »Veoma lijepo može čovjek vidjeti a da i nije krojač, da jedno odijelo ima rupa. Čir, tumor (gnojne izrasline), noga prelomljena tako da se peta može okrenuti naprijed, udo bolesno od gangrene, to su činjenice koje može svatko vidjeti. Pa kad čovjek mjesto ovih bolesti zadobije zdravlje i udove u posve zdravom stanju, zar onda nisu svi ljudi sposobni da ustanove promjenu?

Stj. Dopelhamer

ČUDESNO OZDRAVLJENJE SESTRE MARIJE MARGARITE GURY

Prošloga mjeseca studenoga konačno je službeno ustanovljeno jedno čudesno ozdravljenje u Lurdu. Ozdravila je redovnica Margareta Giry. Ona je nenadano ozdravila 28. kolovoza 1934. Kako je to običaj, čekalo se da prođe godinu dana. Nakon toga su je tek pregledali u Lurdu i učvrstili njezino potpuno ozdravljenje.

Pita se, što je bilo našoj redovnici i kako je tekla njezina bolest? Evo ovako. Godine 1924. pala je na leđa u mjesecu veljači. U taj čas osjeti vrlo žestoke boli u leđima. Bolest je neprestano rasla iz dana u dan. Obilazila je liječnike po raznim mjestima i gradovima. Svi su joj svjetovali samo počivanje i ležanje. Ali sve to nije koristilo. Bolest se povećavala.

Godine 1932. nije samo bolest postala trajna i žestoka, nego su bolesnici otkazale i noge; ona nije mogla više hodati. Liječnici su ustanovili, da joj se suše 3., 4. i 5. kralježnjak u bokovima. Bolest je tako napredovala, da ju je neprestano žestoko bolila glava, ostavile ju noge i nije se više mogla uspravno držati, nego je morala obući koš od sadre i poći u bolnicu. Osjetila je, da joj se polomila hrptenjača. Njezino je stanje bilo vrlo bijedno. U bolnici je i ostala sve do 26. kolovoza 1934., kad su je poveli s hodočašćem u Lurd.

U Lurdu se okupala u čudotvornoj vodi 27. kolovoza. Osjetila je ukočenost, naročito donjih dijelova tijela. Položili je u krevet i kad se probudila drugi dan nije bilo više ni ukočenosti ni boli, i činilo joj se da bi mogla hodati.

31. kolovoza na povratku kući pred samostanom htjeli je položiti na bolesnička kolica. Bili su nespretni tako, da su se kolica polomila i sestra Margareta je pala na zemlju. U taj čas je sama skočila na noge i potrčala u kućnu kapelicu, da se Bogu zahvali.

Njezini su liječnici mogli samo ustanoviti njezino ozdravljenje. O tom je izdao posebnu svjedodžbu dr. Rochette, koji ju je liječio više od jedne godine u bolnici u Oranžu.

U mjesecu rujnu 1935. godine se povratila u Lurd, gdje su svestrano u »Liječničkom uredu« ispitivali prijašnju njezinu bolest i ozdravljenje i konačno 14. studena proglasili njezino potpuno čudesno ozdravljenje, koje se nikako ne može pripisati naravnom načinu ozdravljenja. Ovakovo je uvjerenje potpisao predsjednik toga lurdskoga liječnoga ureda Dr. Vallet.

Dr L.

MOLITVA U NOVOJ GODINI

Gospodine,
na cijelo Ljeto novo
svojom moćnom rukom
blagoslov svoj prospi,
da nas svuda Tvoje
blage oči prate,
da budemo vjerni
Tebi i Gospi . . .

Gospodine,
u dušu nam ulij
ljubav prema svemu
dobro i lijepo
što je samo Tebi
i vršeći uvijek
Tvoju volju svetu
sa pravog puta
da skrenuli ne bi.

Čuvaj one koje si nam dao
da nas Tebi, Bože,
našem cilju vode,
daj nam ljubav da spoznamo Tvoju
da budemo dobri, poslušni i blagi
da budemo djeca Božje slobode.

U dane crne,
kada tamne slutnje
i stvarnost gruba
mučiti nas stanu
utješi Ti nas i rukom blagom
izliječi na duši
svaku nam ranu.

Gospodine,
na cijelo Ljeto novo
svojom moćnom rukom
blagoslov svoj prospi,
da nas svuda Tvoje
blage oči prate,
da budemo vjerni
Tebi i Gospi . . .

A. Kokić

SVIM STARIM I NOVIM PRETPLATNICIMA

šaljemo evo »Našu Gospu Lurdsku« u novom svečanom ruhu, pomlađenu i poljepšanu, te molimo, da se na taj zaista prekrasni Gospin list odmah za cijelu godinu pretplate.

Samo 15 din za ovako divno štivo može svaki dati!

Ne oklijevajte, nego šaljite odmah pretplatu, da sve brojeve do konca godine možete dobivati. Tko se pretplati na Gospin list, dokazuje, da je pravi Njen štovatelj, pa će i milosti naći u Njenu nebeskom zagovoru.

Pripovijest

ANĐEO BOLESNOG RADNIKA

Klara Marija Vasberg, grofovsko dijete u odgojilištu Marienberg, želi sretan Božić svojim drugaricama, koje su tako sretne. što mogu ići kući. Ali njezino je srce tugovalo.

Ona ne može kući. Tata će upotrebiti praznike, da prisustvuje na jednom sastanku, koji ima da se održi između Božića i Nove godine. Već joj je pisao, da bude razborita i da si od božićnog Djetešca želi nešto vrlo lijepa. Ali koliko god djevojče i razmišlja, ne pada joj na um, što bi si zaželjela.

Još ima osam dana do svetkovine. U zavodu je veliko spremanje. Uprava upotrebljava božićne praznike, odsutnost mladih svojih štićenica, da poduzme neodgodive poslove. I tako se na hodnicima svugdje nalaze ormarići za alat, žbuka i posude za boje. Sestre imaju još više posla nego obično. A Klara Marija je ostavljena sama sebi, baš potpuno osamljena.

Njoj nije dosadno. Kod obrtnika je vrlo zabavno. Već joj i samo gledanje čini mnogo veselja. Najradije je kod slikara. Stari slikar izgleda tako bolestan. Kad kašlja, onda to zvuči teško i sasvim duboko kao iz prazne bačve.

Jedamput je čula Klara Marija, kako mu je rekao pomoćnik: »Kako će još dugo trajati to tvoje grobno ijukanje!« A on je samo prosuzio, brzo se sagnuo i miješao boje u svome loncu.

»Grobno ijukanje?« Klara Marija bi rado znala što je to, ali u njezinoj pravopisnoj knjizi ne može ništa naći o tome. Uveče, kad je sestra Gertruda došla sa svojom noćnom svjetiljkom k njoj, odvaži se Klara Marija: »Sestro, što je to »grobno ijukanje«? — »Kako si došla na takovu riječ?« — »Sestro, mladi je slikar to rekao starijemu!« — »Evo vidiš, kako slabo izgleda taj siromašni slikar. On je teško bolestan. A kad je čovjek bolestan na plućima i tako teško kašlja, onda kažu ljudi, da je to »grobno ijukanje«. Onda to znači, da taj čovjek ne će više dugo i uskoro će biti

SVETA OBITELJ
Naslikao Josip Bahlehner

na groblju. Ali o tome ne trebaš ti razmišljati. Nisam ti to ni trebala reći!«

Moleći pođe sestra k vratima. Klara Marija izmoli još Očenaš za bolesnog slikara i usnu.

Drugog je dana opet bila kod obrtnika. Ona je ostala kod njih i o podne, jer danas mora tek u 1 sat ići k stolu. Pomoćnik je otišao u bližnju gostionu. A stariji je slikar ostao. Iznio je bocu hladne kave i komad kruha. Klara Marija dijete bogatih roditelja još nije nešto takova vidjela. — »Ta to je premalo, vi se od toga ne ćete zasititi!« — Čovjek se nasmiješi. »Bit će dosta, kad mora biti dosta!« — »Ali, zar mora biti dosta?« — »Jest, mora biti, jer kod kuće je još četvoro djece, koja hoće da jedu, a k tome i bolesna žena, njihova majka. Od bolničke blagajne više ne dobijemo ništa. Treba se dakle zadovoljiti s ovim!«

Mlada grofica nije sve to razumila. Ali to je razumila: ovaj čovjek ovdje pred njom gladuje zato, da mu imadu žena i djeca što jesti. Osim toga je i sam tako bolestan, da njegovo »grobno ijukanje« znači skoru smrt. Možda on to ni sam ne zna. Djevojče osjeća u sebi krv svojih hrabrih pređa i slijedi staru izreku grba: »Kroz sredinu!«

Puno saučešća nastavi: »Ali Vi ste sami bolesni. Ako dobro ne jedete, bit će gore. Možda ćete morati i umrijeti. Ali to ne smijete. Znadete li što? Reći ću časnoj glavarici, da ste bolesni. Onda ćete dobiti novaca i naša sestra će vas njegovati.

Klara Marija ne može dočekati, da dođe sestra Gertruda i da joj reče laku noć. A kad je došla, reče joj: »Sestro, kad je netko tako bolestan kao — kao na primjer stari slikar, zar mu se nikako ne može pomoći?«

— »Može, ali morao bi poći u oporavilište, jako daleko, možda u Švicarsku, to bi mu pomoglo. Ali takovo što stoji novaca. To mogu samo bogataši.« — Zavjese se oko kreveta Klare Marije zatvore. Klara Marija je još dugo ležala budna i u veoma zabrinutim mislima.

Još ima četiri dana do Božića. Klara Marija napiše pismo tati. — ». . . . i želim za Božić jedno mjesto u jednom oporavilištu, najbolje u Švicarskoj, kamo mogu poći samo bogataši, da netko, koga ljubim, može ozdraviti. I želim još novaca, da njegovi kod kuće nemaju briga. Inače ništa više ne želim —«

Grof se razumije u diplomaciju i politiku. Ali kako se njegova kćerka razumije u te vještine — tome se morao čuditi! Točno odsječeno kaže mu, što hoće, i pri tome ništa ne otkriva. Sasvim je bio ushićen nad lukavošću svoje male i napiše ček uz pripomenu: ». . . ., za prvo će vrijeme to biti dostatno«.

U podne 24. decembra svršili su slikari. Časna sestra glavarica poklonila je bolesnom radniku za njegovu ženu i djecu priličnu košaru jestiva i slatkiša. I upravo, kad je slikar izlazio na vratima, dovikne mu bistar dječji glas: »Čekajte još jedno pismo od božićnog Djeteta!« — I već je Klara Marija kraj njega i daje mu ružičasti omot, koji on stavi u svoju novčarku. Ali dok se ogledao za malom, već su vrata bila zatvorena.

Tako pođe kući. — — —

Uveče gori u njegovoj maloj sobi tavanjači mršavo drvce. Djeca se igraju na podu s lutkama, što im je otac načinio od sanduka za šećer i kutija za šibice. Muž sjedi kraj ruba kreveta i zamišljen gleda u nemirno goruće, jeftine svetiljke. Vruća ruka žene stisla je grčevito njegovu, kao da su zadnji put skupa u sjaju božićnih svijeća i kao da se sada moraju oprostiti jedan od drugoga. U svetim onim svečanim, tihim časovima tištila je potajna bol dvostruko srce žene i bolesnog muža.

Kad je muž tako pogledao djecu, kako se bezbrižno igraju, sjetio se onoga nježnoga samostanskoga djeteta. Mislio je, kako bi mu ono moglo pomoći, kad bi bilo veće. Onda bi imalo srca i razumijevanja za nj. Tada se sjeti pisma, koje je nosio u džepu. Izvuče ga. Čita. Polako. Jedamput. Dvaput. Onda ga daje svojoj ženi. U velikim, okomitim dječjim slovima čita čudnovatu vijest: ». . . . . Ipak morate ozdraviti. Sestra Gertruda kaže, oporavilište bilo bi najbolje. Tata mi je dao novaca, da se možete oporaviti. Prilažem vam odmah ček. A ako je premalo, tata će rado dati još više. A i ja si nijesam drugo željela za Božić. Mnogo puta vas pozdravljam. I vašu ženu. I vašu djecu. Veseo Božić!

Klara Marija Vasberg

P. P. Ali nisam nikome ništa rekla, jer sam vam to obećala. Nemojte ni vi ništa reći. Molim. — —

Jedna se grančica blizu jedne svjećice užarila. Božićni se miris raširio po sobi. Muž je stajao sjajnih očiju u sjaju svijeća. Novo se čudo pred njim otvorilo: ozdraviti. I u ovaj raj ga vodi maleni, plavkasti anđeo. —

A ovaj je mali anđeo pokazao svojim božićnim djelom svima, koji su dobre volje, putove k rješenju današnje bijede.

J. Ott.

ZA HRVATSKI OLTAR U JERUSALEMU

darujte makar samo 1 dinar, koji dodajte, kad budete sad slali pretplatu za „Našu Gospu Lurdsku". To je prinos za opći narodni dar u tu svetu svrhu. A tko daruje barem 10 dinara, dobiva cvijet iz Svete Zemlje, blagoslovljen na grobu Isusovu, na sveti spomen.

SVETA BERNARDICA, LURDSKA PASTIRICA, PASE SVOJE DRAGE OVČICE

11. II. o. g. se navršuje 78. godišnjica lurdskih ukazanja

Slika iz života sv. Bernardice, dok je prije lurdskih ukazanja živjela u Bartresu nedaleko Lurda. Kolibica, koja se vidi ovdje na slici, još i danas stoji.

DEVETNICA SVETOJ BERNARDICI

UPUTA:

SVAKI DAN: 1) Hoćemo da veličamo, ljubimo i hvalimo Boga, koji je u skromnom pirenejskom djetetu izveo tako velike stvari. *(Pijo XI)*

2) Litanije lauretanske.

3) K tomu pridodaj kroz devet dana:

1. DAN: *POBOŽNOST MARIJI*

Razmišljanje: Sveta Bernardice, učvrsti naše pouzdanje u svetu Djevicu, koju si Ti imala sreću tamo vidjeti. Mi se stavljamo kao i Ti pod Njenu zaštitu, da nam uvijek čuva čistoću našega srca.

Duhovno cvijeće: »O božanska Majko našega Spasitelja, Tebe hvaliti, Tebe ljubiti i Tebi pjevati, to je priprava za nebo!« (Sveta Bernardica)

Molitva svetoj Bernardici: O draga mala Svetice itd.

2. DAN: *LJUBAV K BOGU*

Razmišljanje: O sveta Bernardice, nauči nas vjerno i duboko ljubiti našega Boga, kojemu svi dugujemo hvalu. Neka sva naša djela u životu budu nadahnuta ovom svetom ljubavi i njome obasjana.

Duhovno cvijeće: »O Isuse, stavi toliko ljubavi u moje srce, da jednoga dana pukne i da k Tebi dođe«. (Sveta Bernardica)

Molitva svetoj Bernardici: O draga . . .

3. DAN: *PONIZNOST*

Razmišljanje: O sveta Bernardice, koja si bila izabrana od Majke Božje da budeš Njena povjerenica, jer Joj je bila osobito mila jednostavnost Tvoga srca, nauči nas kako ćemo ljubiti i provesti kršćansku poniznost.

Duhovno cvijeće: »Što ću više rasti u Srcu Isusovu, tim ću se više poniziti.« (Sveta Bernardica)

Molitva svetoj Bernardici: O draga . . .

4. DAN: *STRPLJIVOST U BOLI*

Razmišljanje: Sveta Bernardice, koja si znala tako strpljivo i sa tolikim pouzdanjem u Boga podnositi duševne boli radi prigovora što si razgovarala sa Nebeskom Kraljicom i fizičke boli u bolesti, pouči nas kako ćemo strpljivo i pouzdanjem podnositi nevolje našega života.

Duhovno cvijeće: »Križ može sve nadomjestiti, ali njega ne može ništa nadomjestiti«. (Sveta Bernardica)

Molitva svetoj Bernardici: O draga . . .

5. DAN: *MOLITVA*

Razmišljanje: O sveta Bernardice, nauči nas moliti se Bogu po zagovoru Njegove Božanske Majke u svim našim potrebama, koje nas snađu, kako je sama Djevica Marija Tebe naučila kod Masabjela.

Duhovno cvijeće: »O kako si dobar, Stvoritelju, onima koji Te traže, koji se bacaju u Tvoj naručaj, da ondje oplakuju svoje svakidašnje nevolje«.

(Sveta Bernardica)

Molitva svetoj Bernardici: O draga ...

6. DAN: *PREPUŠTANJE VOLJI BOŽJOJ*

Duhovno cvijeće: »Ja sam na svijetu samo zato da služim Bogu i da spasim svoju dušu. Ja ću sve dobiti iz Tvoje ruke, o moj Bože, jer sam uvjerena, da neizmjerno dobri Otac ne može odbiti svoje djece«.

(Sveta Bernardica)

Molitva svetoj Bernardici: O draga ...

7. DAN: *MILOSRĐE*

Razmišljanje: O sveta Bernardice, želimo da budemo Tebi slični u ljubavi prema Bogu i ljudima, da i nas učini Bog, kao i Tebe, poslušnim sredstvima Providnosti za dobro našega bližnjega.

Duhovno cvijeće: »Nasljedovati dobrotu Isusovu, liječiti rane namjesto da ih sami prouzrokujemo. Milosrđe nadmašuje sve kreposti.« (Sveta Bernardica)

Molitva svetoj Bernardici: O draga ...

8. DAN: *POKORA*

Razmišljanje: Sveta Bernardice, nauči nas razumjeti mrtvljenje za otpuštanje naših grijeha i otpuštanje grijeha naše braće prema poruci, koju smo čuli po Tebi od Nebeske Kraljice.

Duhovno cvijeće: »Pokora! Pokora! Pokora!«

(Sveta Djevica svetoj Bernardici)

Molitva svetoj Bernardici: O draga ...

9. DAN: *NUTARNJI ŽIVOT*

Razmišljanje: Sveta Bernardice, mi hoćemo kao i Ti živjeti na oku Bogu i Djevici Mariji. Izmoli nam milost da Tebi sličimo napose što se toga tiče.

Duhovno cvijeće: »Unutarnja duša vidi Boga u svim stvarima i sve joj pomaže do sjedinjenja s Njim. Ona govori malo, njena djela i njene kreposti govore za nju.«

(Sveta Bernardica)

Molitva svetoj Bernardici: O draga ...

MOLITVA SVETOJ BERNARDICI

O draga mala Svetice, odabrano dijete Nebeske Kraljice, Ti koju je Bezgrešna Djevica usrećila u 18 ukazanja u Spilji Masabjela, Ti koju časti i štuje Sveta Crkva, izmoli nam srce čisto, duboku poniznost, da bi kao i Ti zaslužili jednoga dana ugledati Mariju, ovu tako lijepu Djevicu, koja je očarala Tvoju djetinju dušu. Mi Te zazivljemo sa ljubavlju i pouzdanjem; o slatka Bernardice, predaj našu molbu Bezgrešnoj Mariji, našoj Gospi Lurdskoj, našoj tješiteljici i našoj nadi.

Zatim:

MOLITVA SASTAVLJENA OD SVETE BERNARDICE

O Marijo, moja dobra Majko, daj učini da dokažem svoju ljubav k Isusu, kao i Ti primajući sve ono što se Njemu svidi da mi pošalje.

POVRATAK U ZAVIČAJ

Iza četrnaestgodišnjeg izbivanja došao je opet u zavičaj. To je prviput, otkako je ostavio gradić iza smrti majčine. A ona je uskoro poslije oca pošla u tišinu groba.

Većina ga više nije poznavala. Ta on je postao fin gospodin, a prije bio siromak.

Došao je jedne subotnje večeri. Radoznalost je pobudio lijepi auto, kad je stao pred priprostom kućicom njegova brata. Radoznalost je još povećala vijest, da je to njegov auto. Bože dragi, taj mora da je bogat, kad ima tako lijepi auto! Bogat je sigurno jako! Tako je sve šaputalo.

Još iste večeri razgleda gradić. Čudnovato, on iz vana onako tvrd i opor, bio dirnut, kad se sa zalazom sunca našao u tihom miru, što je vladao mjestancem. Pojavi se u njemu osjećaj, koji ga je htio umekšati. Stao se sam na sebe srditi. Ta on bi se morao sam pred sobom stiditi. Kako je samo mogao dotle doći, da je postao nježan i mekan. On, koji je pod udarcima čekića, što su po njem bubnjali, postao kao željezo! Ali eto, zavičaj je zavičaj. Usprkos tvrdoće i bogate kese! Dobro, to se može načas dopustiti. Ali ne može da se prepusti osjećaju. To je babji posao!

Stigao je kući, kad se bratova obitelj skupljala na večeru. Čekali su ga. To ga veselilo.

Bratova su se djeca poredala u stalan niz oko stola i započela običajnu molitvu. On nije mogao uzdržati porugljivi smiješak. Što su pobožni ti ljudi! Teškom ga mukom to ponuka da, barem radi djece, sklopi ruke na tihu molitvu. Smetalo ga glasno pjevuckanje djece. A dosta duga molitva njemu je još dulja. Tako je bilo i iza večere.

Slijedećih dana osjećao je sve više i više, da između njega i ovih ljudi, između svih onih što potiču od iste krvi kao i on, postoji dubok i širok jaz. Često pohađanje crkve čini mu se bogomoljstvom. On se, naravno, odučio od toga. Smiješni su mu upitni pogledi bratovi, koji bi ga pogledao svakiput, kad zvoni na Misu. Nije si dao ništa reći. Brat ga pozvao jedne nedjelje da zajedno pođu u crkvu na službu Božju. On će njemu: »S tim sam ja već davno obračunao. Nećeš li da svoj boravak kod tebe znatno skratim, mani me se s polaskom u crkvu.«

On je bio ranoranilac. Ljudi koji dugo spavaju, teško do nečega dođu. Kod njega je riječ o jutarnjoj zori sa zlatnim ustima postala materijalnom zbiljom.

Lijepog jednog jutra bio je on opet vani. Pošao kroz vrtove do vrhunca, otkale se lijepo mogao promatrati gradić. Htio je danas još jednoć da iskoristi taj lijepi pogled. Sutra kani otići. Pa i bolje je tako On više ne pristaje u taj zastarjeli i zaostali kutić. Ovo moljenje i pobožnosti idu mu već malo po malo na živce. Šteta. Lijep bi inače bio taj komadić zavičaja, a za nj je to bio i lijep odmor nakon dugogodišnje borbe za napredak i korist. Lijep je ipak taj zavičajni kutić. On to dobro osjeća nakon duge otsutnosti.

Pogleda dolje. Pogled mu je kružio naokolo. Najednom mu oko zapne o šiljati tornjić. Gle, kapucinska crkvica! I on je to sve potpuno zaboravio! Tu crkvicu mora ipak da pohodi prije nego ostavi zavičaj. To je crkvica, u kojoj je toliko puta bio s majkom kao dječak. Bilo je to toliko puta uveče s majkom!

Nešto meko obuze ga, kad je sišao s vrhunca. Nije pokušao, da to silom uguši. Bilo je divno jutro i živo sjećanje na majku.

Evo sad je opet u istoj crkvici. Bila je još polutama. Islikani prozori propuštali su dosta oslabljeno jutarnje svijetlo. Na oltaru gorjele su dvije voštanice. Neko osobito raspoloženje odisalo iz svega.

Smjestio se u tamnom kutiću. Nije htio, da ga tko god vidi. Znatiželjno se ogledavao naokolo. Sve je ovdje još onako kao i nekad! Potraži klecalo, u komu je uvijek s majkom klečao. Mora da bude lijevo sprijeda, četvrto.

Da, majka! On poče sanjariti. Divno li je to nekoć bilo, kad bi on s majkom dolazio noću kapucinima. Crkva je tad uvijek bila gotovo tamna, samo je vječno svjetlo bacalo zagasite zrake na pločice poda. A kako je čudno i tajnovito zvu-

čalo, kad su kapucini počeli svoje molitve na koru. Tad je bivalo sve tamnije, a on bi se hvatao majčine ruke, jer se počeo gotovo plašiti. Nekada je to bilo, kad je on još bio malen . . . .

Morao je ipak poći u klupu da pokuša, je li još klecalo tvrdo kao nekoć. Bilo je nekoliko ljudi u crkvi. I on poklekne. Malo se nasmiješi. Pa nije to sada tako tvrdo! To se onda njegovim nježnim djetinjim nogama samo pričinjalo. Lako ih je drvo žuljalo.

Sanjario je dalje. Vidio se u slici djeteta ovdje u klupi. Majka je uza nj klečala. I ona mu reče, da mora ljepše sklopiti ruke. I on sklopi ruke, koje su dosta pred njim nemarno ležale na klupi. To ga ni najmanje ne začudi. Sve mu je došlo samo od sebe. Ta on je i sad ono dijete otprije, a uza nj kleči majka.

Najednom se lecne. Blizu njega je zašuštilo žensko odijelo. Plaho se ogleda. Blizu njega zauzela je mjesto neka gospođa, koja je imala maramu na glvai, upravo kao i njegova majka. Ali ne, ta majka je mrtva. Već dugo mrtva . . .

Što onda, ako je ipak istina, da nam taj zemaljski život nije cilj? Ako ipak s tjelesnom smrću nije još svemu kraj? Ako majka — — — ako on neće onda više moći da vidi majku, jer je krenuo drugim putem, nego ona?

On upilji pogled prema oltaru. Svećenik je upravo podigao Hostiju za pretvorbu. Svijetla sunčana zraka prodre unutra, padne upravo usred Hostije, a ova zasja kao zlato. Zvonce pozove na molitvu.

Njemu je bilo tada kao da hladna, meka ruka sklapa njegove ruke, i kao da mu ista blaga ruka lagano podiže njegovu desnicu i upravlja je prema križu . . . Upravo kaošto je jednom to majka činila.

On se gotovo sama sebe stidio, kad ni drugiput, dok se u svijetlu sunca dizao kalaže, nije imao vlastite volje da se usprotivi tuđem djelovanju, premda je to bilo posve slabo. Ali to je bez sumnje bila majka, a nje nije htio nikad ražalostiti.

Zahvati ga neko tugaljivo čeznuće za majkom. »Majko!« zastenje on »Majko!« i spusti glavu u njene ruke . . .

U žaru čeznuća rasla je u njem sve jasnije slika majke. On ju je pitao i odgovarao, kao da je uistinu tu pred njim. U tom razgovoru osjeti opet u sebi osjećaj silne sreće, što ju je u sebi nosio, dok nije isključio Boga iz svoga života. Da, od tog dana nije imao mira. Od tog mu je dana nešto manjkalo. To je on osjećao, ali nije mogao izreći.

Tračak po tračak sine mu u duši spoznaja. A majka mu je prilazila sve bliže. Sad ona podiže ruku i pokaže na oltar.

Kao iza sna podiže pogled. Oltar se kupao u punoj svjetlosti sunca. Svećenik se upravo duboko sagnuo nad oltarom, a glasno i razumljivo odzvanjale su njegove riječi:

Agnus Dei, qui tollis peccata mundi; dona nobis pacem«. — »Jaganjče Božji, koji oduzimaš grijehe svijeta!«

Daj nam mir!

Mir! Mir nam daj!

I posljednji ostatak žalosti htio je da mu se uzdigne iz duše. Ali želja za mirom, poziv majčin, dalek tračak djetinje sreće bio je jači.

To ga osvijesti. Najprije dršćući, a onda određenim i odlučnim korakom pođe u sakristiju. Tu umoli jednog patra za veliku ispovijed.

U tom času bilo mu je kao da ga je mila njegova majka blago primila u svoj materinski naručaj.

Franjo Jagić

PIJO XI., PAPA MIRA

K SPOMENDANU PAPINA KRUNISANJA 12. VELJAČE

Kad se rodio Spasitelj svijeta, anđeli su u zraku letjeli pjevajući radosnu pjesmicu: »Slava Bogu na visini, a na zemlji mir ljudima dobre volje!« Krist je donio na svijet — mir. Njegov dolazak na svijet znači početak njegova zemaljskog kraljevstva — kraljevstva ljubavi i mira.

SV. OTAC PAPA PIJO XI. PRIGODOM SVOGA KRUNISANJA
12. veljače 1922.

Zato je njegova Crkva od početka svoga do danas svuda propovijedala »mir ljudima dobre volje«. Zato su Kristovi namjesnici kroz sve vjekove osuđivali ratove, koji oduzimlju živote hiljadama ljudi, koji ruše mir i zadovoljstvo hiljadama obitelji i koji uništavaju imovinu i zaustavljaju napredak, a unose nemir, nezadovoljstvo, žalost, bijedu i zlo duševno i materijalno. Sam je Bog gospodar života. On nam ga je dao. On nam ga može da oduzme, kada je njegova sveta volja. Ratom ljudi prisvajaju sebi Božje pravo te i oni oduzimlju bližnjima svojima živote i nanose zlo. Time se u oholosti visoko uzdižu i ne poznaju ni ljubav ni pravdu. A u nepravednim ubilačkim ratovima vode ih bogzna kakvi zemaljski — često vrlo griješne čežnje.

Kristovi namjesnici su svijesni, da rat znači poremećenje postojećih prilika, da rat znači neprijateljstvo. A kakvi se mogu dobri plodovi postići iz neprijateljstva? Zar neprijateljstvo radi s ljubavlju božanskom, zar računa s ravnopravnošću i s pravednošću? Ne! Neprijateljstvo teži, da uništi protivnika ne birajući sredstva, a prate ga zli i niski osjećaji i nakane. Pa i kad bi cilj bio dobar, ne smije se za postignuće toga dobrog cilja upotrebiti zlo — rat, koji ubija tijelo, a često i dušu

Stari su Rimljani govorili: »Inter arma silent Musae! — U ratu nema pjesništva!« Isto tako u ratu zašuti i znanost i umjetnost. Svaki je napredak u zastoju. Ljudi se boje za svoj dom i za svoj život, pa im je sve drugo deveta briga. Troše se grdne svote novca na ratni materijal. A tisuće ljudi ostaje bez kruha i odijela. U tom poremećenju, kad se razbukte zle strasti, i ćudoređe pada sve niže i niže. Stradanje se širi na sve strane... Kako da kod svega toga mogu Kristovi namjesnici, poglavari »Kraljevstva mira«, hvaliti ili odobravati nepravedni rat? Zato su oni uvijek ustajali, da svojim ugledom pomire neprijateljstvo i prekinu ratove.

Dosta je, da se sjetimo prošlog svjetskog rata, koji je donio velike nesreće čovječanstvu i koji nas još i danas šiba nemilosrdno svojim groznim posljedicama. Da, i onda je Sveti Otac molio i zaklinjao zaraćene zemlje, da se pomire i da prestanu s nemilim pokoljem i krvoprolićem. Plakao je Sveti Otac i molio vruće, da nebesa i opet pošalju mir na zemlju. A s njime je molila i cijela Crkva Katolička i svi su crkveni predstavnici nastojali, da dođe do željenog mira.

Pa evo i sada! Izbio je talijansko-abesinski rat u Africi. Italija je prenapučena i traži, kuda da njen svijet seli, te je napala na Abesiniju. Abesinci ne dadu ni pedalj svoje zemlje neprijatelju. I eto rata, koji se sve više zapliće i mami evropske narode, da i oni zaplešu krvavo ratno kolo. Sadašnji sveti Otac Pijo XI. ustaje i u više navrata osuđuje taj rat. U novinama mogli smo čitati važne njegove izjave, za koje znade cijeli svijet — pa i svi Talijani i njihov diktator Musolini. Čini se čudnovato, kako se usudio Sveti Otac, koji je rodom Talijan i koji je sa svih strana okružen talijanskom državom, ustati proti rata. No on govori u ime Kristovo, a na korist cijelog svijeta i svih naroda. On uzima u zaštitu one, koji stradaju, i osuđuje one, koji tjeraju ratni pokolj.

Framasonski bezvjerski listovi htjeli su da prikažu Svetog Oca kao nepravednog i pisali su, da on blagoslivlja talijansko oružje. To je međutim izmišljotina, samo da se zavedu neupućeni i da se naškodi Crkvi Kristovoj. Jer neprijatelji Kristovi neprestano izmišljaju laži, samo da naškode »Kraljevstvu mira«, Kristovu kraljevstvu... Sveti Otac ne želi rat, nego ga osuđuje. On je namjesnik Kristov na zemlji, glava Njegova kraljevstva. A Krist je donio na zemlju »m i r ljudima dobre volje« i ustanovio »Kraljevstvo ljubavi i mira« a ne kraljevstvo mržnje i rata!

Luka Perinić

PJESMA U ČAST I SLAVU SV. OCA PAPE PIJA XI.

Već devetnaest vjekova se
Crkve Božje diže hrid.
Valovi je bijesni kvase,
udara je bure hrid.
Zalud sikće stara zmija.
Uz tu hrid je silni Bog:
Bože živi Papu Pija,
našeg Oca velikog!

To je usred noći ove
oblačnoga stupa plam.
To je zvono, koje zove
u nebeski blažen hram.
To je sila, koja svija
šiju carstva paklenskog,
Bože živi Papu Pija
našeg Oca velikog!

Sa svog mjesta visokog
bijeli starac gleda svijet,
vjerno slijedeć Raspetog
za ljude je gotov mrijet.
Višnja ljubav duhnu njija
kano Majka sina svog,
Bože živi Papu Pija
našeg Oca velikog!

Pati više nego itko
i savija vijenac bon.
Omražen je kao niko
i ko niko ljubljen On.
I ta ljubav nek se vija
kao stijeg doma mog:
Bože živi Papu Pija
našeg Oca velikog!

Prošlo tisuć dugih lijeta,
znade Hrvat sveti Rim.
Sred oluja ovog svijeta
održao on se s njim.
Iz tog Rima nek mu sija
svjetlost Sunca vječitog:
Bože živi Papu Pija
našeg Oca velikog!

Ispjevao *M. Tomašević*, seljak u Starinu

DAN SLAVE HRVATSKOGA METROPOLITE

K OSAMDESETOJ GODIŠNJICI ZAGREBAČKOG NADBISKUPA DRA ANTUNA BAUERA
11. VELJAČE 1936.

Radujte se svi, koji ovo budete čitali, jer vam veselu javljamo vijest, da ove godine na blagdan Gospe Lurdske mi Hrvati slavimo veliku slavu! Toga naime dana navršuje hrvatski metropolita, prvak među svim hrvatskim biskupima i nadbiskupima, zagrebački nadbiskup preuzvišeni gospodin dr Antun Bauer osamdesetu godinu svoga života.

Velik je to događaj za cijeli hrvatski narod, kojemu je zagrebački nadbiskup kao hrvatski metropolita najviši hrvatski crkveni poglavar. U njemu Crkva katolička među Hrvatima ima najboljega krmilara, kako smo se to osvjedočili za svih ovih 25 godina, što on sjedi na zagrebačkoj nadbiskupskoj stolici. U njega upiru oči nesamo svi Hrvati katolici, nego i svi narodi ove države, jer vide u njemu predstavnika najjače duhovne snage i vlasti, koju svi hoćeš-nećeš moraju da poštuju. Dapače i daleko izvan granica naše države zna se za dičnoga starinu hrvatskoga metropolitu, zna se za ime zagrebačkog nadbiskupa dra Antuna Bauera, zna se, što on znači Crkvi i hrvatskom narodu.

Crkva katolička ima danas velikog i slavnog Papu, o kojem s poštovanjem govore i vjernici i nevjernici. Ali Crkva katolička ima i među svim narodima velikih i slavnih biskupa i nadbiskupa, koji svojim imenom i svojim značenjem svijetle u tami današnjega tmurnoga doba, da ti narodi ne zalutaju i ne padnu u provaliju, koja sa sviju strana zija. Među tim slavnim biskupima i nadbiskupima svega svijeta ističe se snažno i ime hrvatskoga metropolite dra Antuna Bauera: prijestolnice o njemu govore, svjetske novine o njemu pišu, umni ljudi ga spominju, nebrojeni se s poštovanjem dive njegovim vrlinama, koje služe na čast i spas hrvatskoga roda.

U ovih 25 godina, otkako preuzvišeni gospodin dr Antun Bauer upravlja nadbiskupijom zagrebačkom, doživio je hrvatski narod više teških nego radosnih dana. I kad nam je bilo najteže, onda smo našli najjači oslon u njemu, našem hrvatskom metropoliti. Bilo je i ima nažalost Hrvata, koji su zadojeni protukatoličkim duhom, koji ne poštuju svoje vjere i ne žive po njoj, ali većina i tih danas priznaje, da je katolička Crkva najjači oslon svih naših hrvatskih svetinja i težnja, a nadbiskup dr Antun Bauer da je u najsudbonosnijim časovima bio jedini, koji je znao zaštititi i Crkvu i svoj narod. Tako je to bilo za vrijeme svjetskog rata, za prevrata i kasnije. Pa baš kad smo prije pet godina slavili sedamdesetpetu godišnjicu života nadbiskupa Bauera, pravim je plebiscitom sa četvrt milijuna potpisa hrvatski narod dokazao svoju ljubav i privrženost hrvatskomu metropoliti.

Tu svoju privrženost i ljubav dokažimo i sada prigodom osamdesete godišnjice njegove! Neka ne bude Hrvata katolika, koji se bar molitvicom ne bi sjetio sijedoga hrvatskoga natpastira zagrebačkoga. Te molitvice bit će pred Bogom i vječnošću kudikamo veći i trajniji plebiscit od sviju potpisa i glasovanja, jer se upisuju u vječnu knjigu Božjega Veličanstva.

Posebno se ovoj osamdesetoj godišnjici hrvatskoga metropolite veselimo mi štovatelji Gospe Lurdske, koji se kupimo oko ovog njenog hrvatskog lista. A to je naše veselje zato posebno veliko, što je taj jubilej hrvatskoga metropolite baš na blagdan Gospe Lurdske. Baš na dan, kad se nebeska Gospa prvi put ukazala maloj lurdskoj pastirici Bernardici (samo dvije godine prije toga) rodio se današnji hrvatski metropolita. Nije li u tom poseban prst Božji i milost nebeske Kraljice? Zahvalimo i Njoj za to! Pomolimo se i Njoj za velikog našeg nadbiskupa! Preporučimo nebeskom zagovoru Gospe Lurdske, da nam hrvatskoga metropolitu još dugo uzdrži na životu i na upravi Crkve među nama Hrvatima! Združimo u toj svetoj molitvi sva pobožna srca sviju Hrvata, i u toj molitvi za sijedoga hrvatskog metropolitu neka nam posebno svečan bude ovaj Gospin dan po svim hrvatskim selima i gradovima!

Dr Josip Andrić

SV. BERNARDICA SUBIRU

U mjesecu veljači slavimo dva važna dana u lurdskom pokretu. 11. veljače jest 78. godišnjica lurdskih ukazanja, a 18. je veljače blagdan svete Bernardice junakinje lurdskih ukazanja.

Kojemu katoliku nijesu poznati čudesni događaji, što su se 1858. god. zbili pred spiljom kod masabijelske hridi velikoga gorja Pirineja u francuskom gradu Lurdu. Tamo se noga Bezgrešne Djevice opet dotakla zemlje da preko nevine djevojčice upozori svijet na opasnost, u koju srlja skretajući na stramputice racionalizma i indiferentizma (slobodoumlja i vjerske mlakosti)! Tko nije čuo za Bijelu Gospođu, koja je po Bernardici poručivala svijetu neka čini pokoru, neka moli za grešnike? Bernardica Soubirous (čitaj Subiru) rodila se od siromašnih roditelja, mlinara.

Bilo joj je tek 14 godina, kad joj se prvi puta ukazala Blažena Djevica Marija, dok je skupljala drva kraj rijeke Gave 11. veljače 1858.

Drugo je ukazanje bilo 14. veljače kad je Bernardica bacila prema nebeskoj Prikazi blagoslovene vode, bojeći se da nije kakva utvara što ne dolazi od Boga.

Kod trećega ukazanja, 18. veljače, pružala je djevojčica Gospođi papir i olovku neka napiše, tko je i što hoće. Nato joj Gospođa odgovori: »Nije potrebno da pišem ono što ti imam reći, nego ti dolazi ovamo kroz petnaest dana. Ja ti ne obećajem da ćeš biti sretna na ovome svijetu, nego na drugom.«

Četvrto se ukazanje zbilo 19. veljače, a peto 20. veljače.

Sedmi se puta Majka Božja ukazala Bernardici 23., a osmi put 24. veljače, kad je uzdahnula: »Pokora, pokora, pokora!«

Deveti put, 25. veljače, zapovjedila joj je: »Idi, napij se na izvoru i umij!« Tada je *protekao* Lurdski izvor čudotvorne vode.

»Poljubi zemlju za grešnike!« čula je Bernardica u desetom ukazanju 26. veljače, a u jedanaestom 27. veljače: »Idi, reci svećenicima da mi se ovdje sagradi crkvica!«

U dvanaestom, 28. veljače i trinaestom, 1. ožujka ukazanju nije se dogodilo ništa posebnoga, osim što je s Bernardicom nagrnulo k spilji mnoštvo svijeta, oko 2.500 osoba.

»Hoću, da se ovamo dolazi u procesiji!« izjavila je Djevica u četrnaestom ukazanju, 2. ožujka, a u petnaestom se ukazanju pomnožalo hodočašće tisućama.

Na dan Navještenja Blažene Djevice Marije, 25. ožujka, rekla je Lijepa Gospođa Bernardici svoje ime: »Que soy era Immaculado Counception, Ja sam Bezgrešno Začeće.« To je isto ono ime, što ga je četiri godine prije toga 1854. godine dao Blaženoj Djevici Mariji papa Pio IX. proglasivši člankom vjere nauku, da je Ona bez istočnog grijeha začeta. Dakako da neuko djevojče nije razumjelo tih riječi, dok joj kasnije ne protumačiše drugi, zato je tada i zapitala Blaženu Gospu čudeći se: »A zar Ti nijesi Djevica Marija«?

Još je Bernardica vidjela Majku Božju 7. travnja sedamnaesti put, a zadnji puta istom nakon 3 mjeseca, 16. srpnja 1858.

Bernardica je morala mnogo pretrpjeti zbog svojih viđenja, i kod kuće, i u školi, gdje joj jednog dana reče učiteljica: »Nevaljanka, ti izvodiš kao na fašnik u korizmi lakrdije na Gavi i vučeš onamo mnoštvo ljudi!«

Bila je i pred sudom. Pratili je žandari. No ona je ostala smirena nastojeći samo jedno, da u tančine ispuni želje i poruke Lijepe Gospođe. Stvar su najvećom opreznošću proučavali liječnici, učenjaci, komisija svećenika i biskup. Konačno se uvjeriše, da je po srijedi prst Božji. Dopuštene su pobožnosti kod spilje, gradi se Crkva, dolaze tisuće u procesijama. Događaju se čudesa s vodom s izvora.

Iako je Bernardica toliko puta vidjela Nebesku Kraljicu, ipak ostaje ponizna, povlači se u samostan u Neversu, gdje sprovodi dane vršeći najobičnije poslove. U teškoj bolesti polaže redovničke zavjete. Umire 16. travnja 1879. godine. Gospodin Bog je potvrdio vjerodostojnost Marijine glasnice time, što je dopustio, da se po Njezinu zagovoru dogode čudesa. Utvrdivši njezine kreposti u herojskom stupnju proglasio ju je Sveti Otac Pijo XI. godine 1925. blaženom, a 8. prosinca 1933. sve-

tom. Tom prilikom nagrnulo je u Rim deset tisuća francuskih hodočasnika s jedno šezdeset svojih biskupa.

U Lurdskom se prošteništu i dandanas događaju takova čudesna ozdravljenja, da isti liječnici bezvjerci moraju priznati da ih prirodnim načinom nije moguće protumačiti. No ne samo tjelesa, nego i duše postizavaju zdravlje u Lurdu. Tko nema vjere, u Lurdu će je zadobiti, a tko je ima, postat će mu ondje kao kremen tvrda.

U tom Marijinom svetištu izvješena je i naša zastava sa napisom »Zdravo Djevo, Kraljice Hrvata, Naša Majko, Naša Zoro Zlata, odanih Ti srca primi dar.« Onamo polazi svake godine hrvatsko hodočašće, pa će poći i ove godine u mjesecu kolovozu (augustu). A ovaj list »Naša Gospa Lurdska«, koji izdaje naše zaslužno Društvo sv. Jeronima, širi slavu lurdske Djevice.

Dr. D. Nežić

IZ KRŠĆANSKOG NAUKA

ISUS MEĐU UČENJACIMA

(Sv. Luka II, 42—52.)

Svake su se godine Isusovi roditelji na blagdan Pashe uspinjali u Jeruzalem.

»Kad je Isusu bilo dvanaest godina, uzišli su u Jeruzalem po običaju na blagdan. I kad dane provedoše, i oni se vratiše, osta dječak Isus u Jeruzalemu, i ne znadoše njegovi roditelji.

A oni misleći da je s društvom, otidoše dan hoda i stadoše ga tražiti među rođacima i znancima. I ne našavši ga vratiše se u Jeruzalem, da ga traže. I poslije tri dana nađoše ga u hramu gdje sjedi među učiteljima i gdje ih sluša i pita. A svi, koji su ga slušali, divili su se njegovu razumu i odgovorima.

I vidjevši ga začudiše se. I mati njegova reče mu: Sine, šta učini nama tako? Evo, otac tvoj i ja žalosni smo te tražili.

I reče im Isus: Zašto ste me tražili? Niste li znali, da meni treba biti u onome, što je Oca moga? Ali oni ne razumješe riječi, koje im reče . . .

I mati je njegova čuvala sve događaje ove u srcu svome.

A Isus je napredovao u mudrosti i u dobi i u milosti kod Boga i ljudi.«

ISUS HOĆE DA VJERUJEM.

Od navršene dvanaeste godine Isus se više puta godišnje uspinjao u Jerusalem na proslavu Pashe i ostalih zapovijedanih blagdana.

Svako dijete, kad navrši sedmu godinu, a i svi odrasli dužni su da svake nedjelje i blagdana prisustvuju svetoj Misi.

TUMAČENJE.

(Čitaj višeput i govori o tom s majkom.)

* Hram jeruzalemski bio je za Židove »kuća Božja«. Za nas katolike »kuća Božja« jest crkva. U njoj stanuje Isus. Trajno je ondje u tabernakulu (svetohraništu) nažočan. Moja župna crkva treba da mi je najdraža.

Isus je išao u hram *da se pokloni Bogu i da sluša njegove zapovijedi.*

Mi moramo *svake nedjelje i zapovjedane blagdane* ići u crkvu da se poklonimo Bogu i vršimo zapovijedi Crkve.

Prva crkvena zapovijed glasi: *Svetkuj zapovjedane blagdane.*

Druga crkvena zapovijed glasi: *Slušaj pobožno svetu Misu u nedjelju i ostale zapovjedane blagdane.*

* Isus je u hramu *slušao tumačenje svećenika kao namjesnika Božjih. On ih je pitao* i divno im *odgovarao.*

Marljivo ću učiti katekizam, slušati tumačenje, sve dobro zapamtiti, da uzmognem na svako pitanje odmah odgovoriti.

MOLITVA: Gospode Bože, znam da si nazočan u crkvi. Ja Ti se klanjam, ja Te ljubim.

ODLUKA: Zadaće iz katekizma učit ću prije svih drugih zadaća.

PITANJE: Kako glasi pet zapovijedi crkvenih?

1. **Svetkuj zapovjedane blagdane.**
2. **Slušaj pobožno sv. Misu u nedjelju i ostale zapovjedane blagdane.**
3. **Posti zapovjedane poste i u određene dane ne mrsi.**

4. **Svake se godine najmanje jedamput ispovijedi i o Uskrsu pričesti.**

5. **Ne svadbuj svečano u zabranjeno vrijeme.**

SKROMNI ŽIVOT ISUSOV U NAZARETU. ISUS RADNIK.

Nije li to sin Josipa tesara i Marije. (Luka IV, 22.)

(Matej XIII, 55; Marko VI, 3; Luka II, 51—52; IV, 22.)

On je živio s njima (Marijom i Josipom) u Nazaretu od 10—30 godina.

Bio im je podložan.

Majka njegova je čuvala i sjećala se u srcu na sve ove događaje.

Isus je rastao u mudrosti, u dobi i u milosti kod Boga i kod ljudi.

Odakle Mu ova mudrost? Tko Mu ju je darovao. Nije li to sin Josipa tesara i Marije?

ISUS HOĆE DA SE OVOGA DRŽIM.

Poput Isusa treba i ja da rastem u dobi i mudrosti.

Dužan sam ljubiti roditelje i slušati ih, kao što je Isus slušao i ljubio svoju majku i poočima sv. Josipa.

Dužan sam raditi, kao što je radio Isus, za izdržavanje svog života i za pomoć roditeljima.

TUMAČENJE.

(Čitaj višeput i govori o tom s majkom.)

* *Isus je do svoje tridesete godine živio sa svojom majkom Presvetom Djevicom i poočimom sv. Josipom i bio im je podložan t. j. poslušan.*

Isus je slušao bez oklijevanja. Nije si dao dvaput zapovijedati. Slušao je radosno; bez mrmljanja je vršio naloge Bl. Djevice i sv. Josipa. *Isus im je pomagao.*

Zaista, djeca moraju poštovati svoje roditelje, slušati ih i pomagati, a pogotovo onda, kad oni ostare.

* Kao svi radnici *i Isus je imao zanimanje, koje mu je služilo za uzdržavanje života.*

Sveti Josip naučio je Isusa svom zanatu. Isus je bio stolarski naučnik i radnik kao i njegov poočim.

Kad radimo kakav posao, nije potrebno da ispitujemo, da li on na nas spada. Radimo ga poradi dragog Boga, jer prema Njemu u prvom redu mora biti usmjeren sav naš rad.

Isusov glavni alat bila je pila, čekić i sjekira. S tim je on radio priproste ali čvrste stvari kao što su na pr. prozori, vrata, plot i sl.

* Blažena Djevica Marija je iza svršenog kućnog posla prela i tkala za odijelo Isusu, sv. Josipu i sebi.

Ona je s velikom ljubavlju bdjela nad Isusom i svaki dan gledala, kako on raste u mudrosti i dobi pred Bogom i pred ljudima.

U srcu je ona brižno čuvala sve znakove milosti Božje i sjećala se s ljubavlju i potanko svih djela Božjih, kojima je bila učesnicom od dana Navještenja.

MOLITVA PRIJE POSLA:

Oče naš, koji jesi na nebesima... budi volja tvoja, kako na nebu, tako i na zemlji. Kruh naš svagdanji daj nam danas.

ODLUKA: Često puta ću kod posla moliti i raditi onako, kako bi na mom mjestu radio Isus.

PITANJE: Što treba raditi preko dana?

Preko dana treba vršiti dužnosti staleža.

Po Charlesu *Ivo Puhan.*

POSLUŠNOST

Napredovanje u duhovnom životu ne može se ni zamisliti bez kreposti poslušnosti. Već sam život na ovoj zemlji uvjetovan je za čovjeka nekom poslušnošću. Kako bi se dakle mogao provoditi bolji duhovni život bez te kreposti?

Sv. Toma Akvinski kaže, da je poslušnost ona krepost, koja čini čovječju volju spremnom, da se ona pokori drugome. Postoji netko, koji nalaže i zapovijeda. Zapovijeda pretpostavljeni čovjek, a zapovijeda i sam zakon ili razni propisi. Cijelo je društvo ljudsko na toj zemlji tako uređeno, da postoje i moraju postojati oni, koji određuju ili zapovijedaju, i oni, koji se pokoravaju i slušaju. Pa i za one, koji zapovijedaju, postoje neki zakoni, koje moraju vršiti, i prema tome se pokoravati. Poslušnost nije zato samo krepost redovnika, koji se na nju obvezuje zavjetom, nego je opće potrebna krepost svakom čovjeku. Muž je po odredbi Božjoj glava ženi. Djeca su jednako po odredbi Božjoj podložni svojim roditeljima. Sluge i sluškinje imadu se pokoravati u svojoj službi gospodarima. Namještenici moraju slušati svoje pretpostavljene. Svi su ljudi dužni pokoravati se svojim i duhovnim i svjetovnim poglavarima. Ovi pak moraju krojiti pravdu po zakonima Božjim, crkvenim i državnim.

Izvor poslušnosti

Sav ugled pretpostavljenih, bilo koje vrste, izvire iz ugleda Božjega, temelji se na odredbi Božjoj. Zato je i vršenje kreposti poslušnosti na koncu konca upravljeno prema Onome, komu se imade svako stvorenje pokoravati. Sveto Pismo vrvi pozivima na poslušnost. Sveti Petar kaže: »Budite podložni vlasti radi Boga!« (1. Petr. 13.) Sv. Pavao opominje kršćane: »Svaki se neka pokorava vlasti!« (Rim. 13, 1.) Malo kasnije u istoj poslanici Rimljanima piše: »Tko se diže protiv zakonite vlasti, taj se diže proti Božje odredbe.« Mnogo još imade mjesta u poslanicama svetoga Pavla, u kojima opominje na poslušnost sluge, robove, žene i djecu, konačno i sve ljude. Svi su naime dužni slušati. Jedan je jedini izuzetak, ako bi vlast, pa makar i zakonita, tražila ono, što se protivi zakonu Božjem ili crkvenomu. »Više se naime moramo pokoravati Bogu, nego li ljudima,« kako govori sveti Petar Izraelskom velikom vijeću.

I razum traži od nas poslušnost. Bez poslušnosti nastala bi na tom svijetu potpuna zbrka. Život bi čovječji bio onemogućen. Čovjek mora živjeti u zajednici. Nema pak zajedničkog života bez poslušnosti. Ljudi se ne mogu udružiti, ako ne postoje oni, koji udruženjem upravljaju i oni, koji se pokoravaju. Bez poslušnosti otvorena su vrata svim mogućim pobunama i općem metežu. Tako nam promatranje uređenog načina života ljudskog pokazuje, kako se ni običan život ljudski ne može odvijati bez poslušnosti. Što da tek kažemo o duhovnom životu? A što o napredovanju u duhovnom životu?

Poslušnost je potrebna

Poslušnost je za duhovni napredak neophodno potrebita. Kreposti se bez poslušnosti uopće ne mogu zamisliti. Pravo zato kaže sv. Grgur Veliki: »Poslušnost je ona krepost, koja druge kreposti sije po duši.« Napredak u duhovnom životu uvjetovan je i žrtvama. Bez žrtava se ne može naprijed. Svaka žrtva Bogu prikazana, Bogu je i mila. No najmilija je Gospodinu žrtva volje, a to je poslušnost. »Čovjek ne može Bogu dati ništa milije, nego li, da se Njemu za volju, pokorava volji drugoga«, veli sveti Toma Akvinski. I razumom svojim to uviđamo. Slobodna volja je posebna odlika čovjeka. Na cijeloj kugli zemaljskoj ni jedno biće nema slobodne volje do čovjeka. Ako se sada čovjek žrtvuje Bogu, prinesao je osobito lijepu žrtvu. Primjer Isusov svjedoči nam također o veličini poslušnosti. »Krist je radi nas postao poslušan sve do smrti, a smrti na križu . . .« Slušati pretpostavljene, znači pokoravati se Bogu. Blago čovjeku, koji živi samo po poslušnosti! Taj uopće nije odgovoran za svoja djela. On odgovara

Bogu samo za poslušnost, a za njegova djela odgovaraju oni, koje on sluša. Tako su sretni ljudi na svijetu samo redovnici. Oni se obavezuju na posvemašnju poslušnost zavjetom. Cijeli svijet ne može živjeti u redovničkom staležu, ali veći dio ljudi može živjeti u poslušnosti. Svakidanji život daje dosta prigode za poslušnost.

Vježbati se u poslušnosti i vršiti je, znači i te kako duhovno napredovati.

Dr Hren

JESI LI SPREMAN NA ŽRTVU?

Sv. Ivan Berchmans gledao je, dok je još bio dijete, odmah ispuniti svaku i najsitniju želju svojih roditelja. Bio je pokoran i podložan u svemu. Pače bi on i unaprijed naslućivao i pogađao želje dobrog oca i mile majke i ispunjavao ih. Rado je svoj mir, svoju lagodnost žrtvovao dobrim roditeljima. Kad je kao đače bio u pogibelji, da radi siromaštva svojih roditelja ostavi školu i svećeničko zvanje, za koje se revno pripravljao, reče ocu: »Ja sam s malim zadovoljan: podaj mi kruha i vode, pa ništa više ne trebam. Samo me ne priječi u zvanju, za koje me Gospod Bog odabra.« Zar nije ovo maleno đače pokazalo i te koliko duha žrtve!

Dok su se vršnjaci sv. Ivana Vianneya igrali, on nije imao većeg veselja, nego li da bude na ruku svojim milosrdnim roditeljima, koji su rado hranili siromahe. Sve siromahe, koje bi sreo, vodio bi k svojim roditeljima. Jednom zgodom doveo ih je najednom dvadeset i četiri, što je bilo gotovo previše i za njegovog oca, u kog je bila izvanredna dobrota srca.

Velika svetica Ivana Šantal pokazala je već u petoj godini svoga života osobiti duh žrtve. Kad se naime ona u toj dobi jednom igrala u sobi svog oca, raspreo se između njezinog oca i jednog odličnog protestanta razgovor, u kom je taj protestant istaknuo, da mu se u protestantizmu osobito to sviđa, što ne priznaju prisutnost Isusovu u presv. Oltarskom sakramentu. To ona više nije mogla da podnosi, nego ustane i pođe k tom protestantu i reče mu gledajući ga uzbuđeno: »Moj gospodine, treba vjerovati, da je Isus Krist prisutan u presv. Olt. sakramentu, jer je On to sam rekao, i ako vi to ne vjerujete, onda Ga morate držati lašcem.« Glas, kojim je ona to izrekla, osupnuo je protestanta, i on poče s njom raspravljati, ali mu je ona snažno i mudro odgovarala, i svi su se prisutni divili žaru njezine vjere. Zbunjen njezinim nastupom htio je protestant učiniti kraj raspravi na način, kako je to običajno učiniti s djetetom: on joj dade šećera. Čim ga je primila u svoju pregaču, baci ga pred njim prije nego li ga je i dotaknula u oganj i reče: »Gledajte, moj gospodine, tako će jednoć u paklu goriti svi krivovjerci, jer ne vjeruju, što je učio božanski Spasitelj.«

Kako vole djeca šećer! Pa gle, ovo petgodišnje dijete odriče se tog šećera, baca ga u vatru, žrtvuje ga istini, na koju hoće da živo sjeti nevoljnog protestanta. Koje čudo da se na toj divnoj spremnosti na žrtvu razvio onaj junački duh žrtve u sv. Ivane, koji joj je dao snage, da prekorači svoje vlastito dijete, koje se pred nju bacilo na prag, kad je pošla slijedeći glas Božji u samostan.

Krasan duh žrtve pokazao je već u svojoj dječačkoj dobi uzor mladić Petar Barbarić, čiji Ti je život sigurno poznat. U svojoj dvanaestoj godini bio je on već katehistom. Riječ po riječ, izreku po izreku toliko bi puta pročitao i kazao, dok nisu njegovi i veliki i mali, knjizi nevješti učenici, mogli sve lijepo opetovati. Dok su se drugi volili igrati, on se žrtvovao svojoj braći u Kristu.

Da nešto dobra i lijepa nauči, bio je spreman i na najveće žrtve kao maleni đak u pučkoj školi. Sa svojom sestrom Ivkom znao bi i do pojasa vodu gaziti, samo da dospije u školu. Jednoga zimskoga dana bilo je jako ružno vrijeme. Dubok snijeg bijaše zapao. Vani je vjetar užasno bjesnio, te su i ona djeca, koja su samo nekoliko koraka od škole daleko bila, mislila, da im je danas slobodno kod kuće ostati. Međutim bori se na brežuljcima jedan dječak kao mali Eskim, s olujom i mećavom, i traži zametnuti put u školu. Je li Pero jedini taj dan u školi? Jest!

Učitelj se začudi, kako je on jedini preko brda došao, i kako samo za njega ima danas nastava. U tog je dječaka uistinu bio duh žrtve. Zar je dakle čudo, da je doživio tu rijetku čast, da su njegovi uzgojitelji kratko vrijeme iza njegove rane smrti napisali njegov život u posebnoj knjizi, iz koje smo i ubrali ovaj miomirisni dah njegovog duha žrtve.

Apostol Beča, svećenik sv. Klemens Hofbauer, dok je još bio pekarski pomoćnik, radio je u premonstratskom samostanu dan i noć, samo da može nahraniti gladne, koji bi navalili na samostanska vrata. Sam bi radije ostao gladan, nego li da ostavi u jednog siromaha gladna.

Zar nije upravo očito, da su u njega morale biti već od djetinjstva veoma jedre klice i snažna pripravnost na duh žrtve. I zato je eto sv. Klemens Hofbauer bio sretniji od tolikih svojih vršnjaka, ma da je morao radi svoga siromaštva mnogo prepatiti u svom životu, dok su njegovi vršnjaci boravili ugodne dane. Duh žrtve načinio ga je sretnim i velikim.

Naravski, da duh žrtve mnogo ovisi od uzgoja, što ga dijete prima od svojih roditelja i uzgojitelja.

Često se već u djetinjoj dobi pokazuje velika spremnost na žrtvu. Zanimljivo je promatrati djecu u igri. Dadneš li im kolica, opazit ćeš, kako bi neka djeca neprestano sjedila u njima, da ih drugi vozaju, a druga bi spremno teglila čitav dan. — Vikni češće djeci, da Ti učine kakovu uslugu, pa ćeš opaziti, kako se Tvom glasu uvijek ista djeca odazivlju, i brzo ćeš upoznati, koliko imade u te djece duha žrtve. — Zamoli djecu, kad jedu slatkog voća ili slatkiša, da i Tebi nešto odstupe, pa ćeš opaziti, kako neka djeca spremno daruju, a druga Ti sebično okreću leđa.

Dobro bi bilo, da i Tvoja organizacija ispita, a da i Ti sam ispitaš, koliko ima u Tebe spremnosti na žrtvu, jer će tada i organizacija znati na kom mjestu u svojim redovima može na Tebe računati, a znat ćeš i Ti sam, što možeš, a što ne možeš, pa se ne ćeš turati na mjesta, za koja nemaš dovoljno snage. *K. Pećnjak*

NA OBRANU VJERE

GDJE JE PRAVA CRKVA KRISTOVA?

Oznake jedine prave Kristove Crkve jesu: jedinstvo, svetost, općenitost i apostolsko podrijetlo. Potražimo sada u pojedinim Crkvama ove oznake.

1. *Jedinstvo Kristove Crkve*

Krist je osnovao Crkvu. Bez sumnje je, da su prvi poglavari Njegove Crkve bili apostoli, a članovi te Crkve bili su učenici. Među apostolima bio je sv. Petar prvi. Na njemu kao na temelju osniva Krist svoju vidljivu Crkvu. Tako je to bilo u prvim godinama i vjekovima. Apostoli su pak svoju vlast predali biskupima. Sv. Petar je bio rimski biskup i predao je svoju vlast rimskom nasljedniku na biskupskoj stolici. Crkva Kristova još i danas postoji. Mora dakle da još i danas stoji na onoj vlasti, na istom temelju, na sv. Petru. No Petra danas nema više u vidljivoj Crkvi, ali on je svoju vlast predao svom rimskom nasljedniku, koji se zove papa.

Doskora su protiv biskupa kao nasljednika apostola, ustali neki krivovjerci. Tako je nastalo oko desetak krivovjernih vjerskih sljedaba, ali su brzo i nestale. Oko 10. pak vijeka nastao je tako zvani »istočni raskol«, t. j. današnji pravoslavni su se otcijepili od rimskog nasljednika sv. Petra, pape, kao vrhovnog vidljivog poglavara prave Crkve Isusove. Danas ni u pravoslavnoj Crkvi nema jedinstva. Svaki naime patrijarha, to jest vjerski poglavar jedne države, vlada samostalno, jedan drugoga ne sluša.

Oko 16. se vijeka u Njemačkoj otcijepio od Crkve Isusove Luter i tako je nastao protestantizam ili luterani, pristaše Luterovi. Protestantizam je danas rascijepljen u 310 raznih vjerskih djeli ili sekta, koje nijesu ni u najmanjem jedinstvu ili bilo u kakvoj vezi. Osobito se u novije vrijeme u Njemačkoj pokazalo, da se ove sekte uopće ne mogu ujediniti. Jedan ugledni protestant Klans Harms napisao je: »Ono, o čemu se mi protestanti još slažemo, mogao bih napisati na nokat moga prsta.«

Samo jedna Crkva, koja ima 400 milijuna vjernika, jedinstvena je po svoj zemlji. Ona obuhvaća sve narode po svoj zemlji, ipak i najudaljeniji biskup na skrajnjem Istoku vjeruje i uči isto, sluša istog papu kao i najzadnji katolički prosjak na Zapadu. Jedno vjerujemo, imamo jednake sakramente, jednog papu, jednake molitve, jednu svetu Crkvu.

2. *Svetost Kristove Crkve*

Henrik VIII., kralj engleski, otpustio je svoju zakonitu ženu i uzeo si drugu. Papa mu nije htio ni mogao odobriti ovu ženidbu, jer to brani nauka Isusova. Zato kralj otpade od vjere i povuče sa sobom veliki dio svojih podanika u protestantizam, koji se danas u Engleskom zove anglikanska vjera.

U isto vrijeme osnivač protestantizma Luter dopusti jednom knezu (Filipu Hesenskom), da si uz zakonitu ženu uzme još jednu priležnicu, i to još »na slavu Božju«. Višeženstvo bilo je zabranjeno i državnim zakonima. Zato je Luter savjetovao tomu knezu, da pred državom onako masno slaže i poreče, da ima dvije žene. — Je li to Kristova svetost, koja veli: »Tko tuđu ženu zlom željom pogleda, učinio je preljub.« I opet: »Preljubočinci ne će ući u kraljevstvo nebesko.«

Svetost Crkve mora da se sja u njezinim zapovijedima. Katolička Crkva jedina najstrože čuva svetost deset zapovijedi Božjih. Ona jedina ostvaruje zahtjev savršene ljubavi k Bogu i k bližnjemu. Zato ni u jednoj drugoj vjeri, osim katoličke, ne opažamo crkvenih redova, koji se potpuno i nesebično predavaju za spas i dobrobit bližnjega. Zato nijedna druga vjera nema svetaca. I druge vjere imaju svoje pobožne ljude, ali sigurno nijedan od ovih ne bi odgovarao onim strogim uvjetima, koji se u kat. Crkvi traže, da tko bude proglašen svecem. Pravoslavna crkva imala je svetaca sve dotle, dok je bila u vezi s papom. Iza rascjepa pravoslavna Crkva nema nijednoga novoga sveca. O protestantizmu u tom pogledu ne možemo ni govoriti.

Katolička je Crkva sveta. Ona traži samo vrhunaravnu svetost, a osuđuje svaki grijeh, pa makar ga učinio i najviši car ili kralj, biskup ili papa. Bilo je i papa, koji nijesu posve na mjestu bili, ali im Crkva nikada nije odobravala djela.

3. *Kristova je Crkva opća t. j. za sve*

Nauk katoličke Crkve sam po sebi takav je, da odgovara težnjama svakoga čovjeka: učenog i neukog; siromašnog i bogatog; crnog i bijelog. Tomu ne treba učenih dokaza, nego je dosta, da pokažemo, kako se Crkva katolička raširila među svim narodima po svoj zemlji.

Katolika ima po svoj zemlji oko 400 milijuna. Nijedna druga vjera nema toliko vjernika. Nijedna druga vjera nije tako raširena po svoj zemlji, da bi obuhvatala sve narode. Sve druge vjere vezane su samo uz jedan ili samo nekoliko naroda ili krajeva. U prošlom stoljeću porasao je broj katolika otprilike za 25 milijuna. U samoj Engleskoj prelazi godišnje oko 12000 anglikanaca na katolicizam. Naprotiv je broj onih, koji ostavljaju katoličku Crkvu posve neznatan. O takvim vrijedi ono, što je rekao protestantski car u Njemačkoj Fridrik II.: »Mi protestanti imamo silno žaliti, ako se tko obrati na katoličku vjeru. A od onih, koji iz katoličke Crkve dolaze k nama, nema puno koristi.« Kao državnik znao je vrlo dobro, zašto neki katolici ostavljaju svoju vjeru. Obični su razlozi tomu: ženidba, politika, vremenita korist i dobit. Naprotiv ogromna većina onih, koji se obrate na katoličku vjeru, obraćaju se iz čistog osvjedočenja o istinitosti naše sv. vjere i zato uvijek i postaju vrlo revni katolici.

4. *Kristova je Crkva apostolska*

Danas sigurno stoji, da jedino katolička Crkva izravno potječe od apostola. Apostoli su od Gospodina primili svu nauku i vlast i oni su je predali zakonitim nasljednicima, biskupima i svećenicima. Svaka je druga kršćanska Crkva nastala za nekoliko stotina godina kasnije, poslije apostola.

Od apostolskih je vremena prošlo već 900 godina, kad su se na Istoku u Carigradu pravoslavni otcijepili od Petrove stolice. Prijašnji istočni crkveni oci i sveci tako bjelodano priznavaju i ispovijedaju vlast Petrova nasljednika, ali i opet su

vremeniti probici prevladali kod rascjepa. Protestantizam je nastao još za 500 godina kasnije.

Pitajmo apostole i njihove učenike: Poznajete li katoličku Crkvu? Oni će odgovoriti sa zanosom, da je poznaju i ispovijedaju. Protestantizma i pravoslavlja ne poznaju ni ne priznavaju. Ne poznaju ih ni mučenici u katakombama u Rimu. Istočni i zapadni sveti crkveni oci: Ambrozije, Augustin, Hrizostom, Atanazije poznaju i priznavaju samo jednu, katoličku Kristovu Crkvu. Pitajmo prve vjerovjesnike o katoličkoj Crkvi, svi će glasno i otvoreno priznati, da poznaju samo jednu, katoličku Crkvu. Pitajmo naše slavenske apostole, sv. Ćirila i Metoda, i oni ne priznavaju pravoslavlja, oni poznaju samo jednu, svetu, katoličku i apostolsku Crkvu.

Stj. Blašković

CRKVA JE NAŠA JAKOST

Katolički javni radnici, koji rade na organiziranju društava Katoličke Akcije, ističu u svojim nastupima važnost rimokatoličke Crkve u održanju hrvatskoga naroda. Posebno je to istaknuto u društvenom predavanju »Tisućgodišnja hrvatska kultura«. Tu je velikim povijesnim znanjem dokazano, da se hrvatski narod u stoljetnoj borbi sa svim svojim neprijateljima održao snagom vjere katoličke i okupljanjem oko svojih crkava. Te su crkve i danas vidni i živi spomenici borbe hrvatskoga naroda sa neprijateljima njegove slobode.

Ne natrag u poganstvo

Kako je život nekoga naroda vezan uz crkve dobili smo vidljiv dokaz na Badnjak ove godine i od onih, koji katoličkoj Crkvi ne žele dobro. Poznato je svakome koliko neprilika ima katolička Crkva u svome radu u Njemačkoj. Usprkos jasnih odredaba konkordata (ugovora) između njemačke vlade i Svete stolice o slobodi rada i organiziranja Katoličke Akcije na svakome se koraku prave neprilike katoličkim organizacijama, redovima i svećenstvu. Poluslužbeno se širi nova pranjemačka vjera, koja želi germanstvo vratiti u doba poganstva.

Pa ipak na Badnjak dokazaše Nijemci službeno, kako bez vjere i bez crkava nema narodnog osjećanja. Priznati se mora, da su Nijemci u organizaciji prvi narod na svijetu. Priznati se mora, da su narodnu snagu i ponos visoko podigli, ali se mora osuditi nastojanje, da se *narod i narodnost stave iznad svega zemaljskoga i duhovnoga.* Krivo je mišljenje, da sve vrline i kreposti ističu i izlaze samo iz narodnoga osjećanja. Treba priznati prednosti njemačkoga rada, ali tim jače osuditi zablude. To odlučno može i smije učiniti *jedino katolička Crkva,* pa to i čine njemački biskupi usprkos svim prijetnjama i progonima sa strane vlasti.

Badnji narodni pozdrav

Ovoga Badnjaka učiniše Nijemci još i službeno priznanje Crkvi. Ministar Hes održao je na Badnjak u ime »Führera« (vođe) Hitlera pozdravni govor svim Nijemcima širom svijeta od jednoga pola do drugog, na svim kontinentima, u svim državama, pa i onima na moru, koji se možda bore sa burom i olujom. Koliko je dirljiv ovaj govor, njegova ideja dokazuje silnu organizatornu moć i sposobnost Nijemstva, ali je još vrednije što je govor održan na sam Badnjak i radiom prenesen u sve dijelove svijeta. *Zar nam ovo održavanje govora na sam Badnjak, dakle uoči velikoga kršćanskoga blagdana Porođenja Isusova, ne dokazuje vezu njemačkog naroda sa kršćanstvom, zar nam to ne govori jasno da ni u njemačkom narodu nema mjesta poganstvu, pa bilo ono i starogermansko.*

Od samoga govora još snažnije je djelovalo na Nijemce raširene po svim krajevima svijeta, prenošenje božićne zvonjave iz njemačkih crkava. Svrha je tomu prenošenju bila, da se svaki Nijemac, ma gdje on bio, uz zvuk crkvenih zvona sjeti svoga kraja, da se duhom prenese u svoju domaju i osjeti kod svoje kuće.

Pa zar nemamo i mi pravo kad preporučujemo hrvatskom narodu, da se veže u svoju djedovsku vjeru katoličku, uz svoju svetu Crkvu rimsku! *Bogdan Babić*

DANAŠNJA KRIZA

Iza otkrića Amerike (1492. godine) naglo se počeo razvijati obrt i to poglavito u Engleskoj, Francuskoj i Njemačkoj. Posljedice toga je bila, da se stvorio novi »radnički« stalež, t. j. ljudi, koji u velikoj većini za prehranu svoju i svoje obitelji ne posjeduju ni kuće ni zemljište. Oni posjeduju samo i jedino svoje vlastite ruke, svoju radnu snagu.

U vremenima, kad još nije bilo tvornica, obrtnički je stalež živio vrlo dobro. I kasnije kad su nastale tvornice i nije ih još bilo previše, radnika bilo razmjerno malo, tvorničari su lako mogli rasprodati sve svoje proizvode, bilo je i radnicima prilično dobro. Tvorničari nisu mogli da ih iskorištavaju, jer su trebali radnike, a njih nije bilo toliko da bi bili primorani pristati na manju plaću i veći rad.

A s vremenom su se tvornice umnožale pa su počele davati svoje proizvode mnogo jeftinije nego li su mogli slobodni obrtnici. Uz to je siromaštvo nastalo i na selu, pa je mnogo najsiromašnijeg naroda sa sela pošlo na rad u tvornice misleći da će tako lakše živjeti. Nudili su tvorničaru svoje ruke za jeftiniju nadnicu, nego je on dosad davao svojim starim radnicima. Tvorničar je to, dakako, jedva dočekao. Otpuštao je stare, a namještao nove radnike. I taj je svoj povoljan položaj tvorničar iskoristio još jače. Sad je on sam po svojoj volji davao nadnice, jer je imao radnika na izbor i uvijek je našao takvih, što su pristali na njegove uslove.

Radi toga su mnogi radnici ostali bez posla, a i oni, što su i nadalje ostali u poslu, nisu mogli da žive kao prije, već su morali da se zadovolje s najsiromašnijim životom.

Posljedica toga je bila da tvornice nisu mogle da prodaju radniku svoje proizvode, jer on nije imao novaca. Nastalo je smanjenje proizvodnje uz ponovo snizivanje nadnica i otpuštanje radnika.

Seljak je također izgubio kupca. Da ipak proda svoje proizvode, morao im je sniziti cijenu, budući da mu je novac nužno potreban. Ipak makar je svoje prodao, ravnoteža je bila izgubljena. Tvornički proizvodi uvijek su jednako skupi (tvorničar, naime, može da čeka na novac i ne prodaje jeftino), a seljački su jeftini. Seljak ne može da kupuje. Tvornice nemaju za koga da rade i obustavljaju rad. Radnici su se sa svojim obiteljima našli na ulici. Nemaju nigdje ništa. Seljak, uglavnom, ima jela, ali sve ostalo mu manjka.

Mnogo se danas o tom raspravlja, a i važno je to pitanje, jer o njem ovisi budućnost čovječanstva. Razna su mišljenja o tomu. Ovaj puta ćemo iznijeti samo u kratkim crtama katoličko mišljenje o tomu.

Što vele katolici?

Katolici kažu: Čovjek je stvorenje sastavljeno od duše i tijela. Stvoren je od Boga. Bog je prema tome njegov neograničeni gospodar. Zato treba čovjek da se Bogu klanja, da Mu zahvaljuje, da Ga moli i da Mu daje zadovoljštinu.

Čovjek treba da se Bogu pokloni kao stvor Stvoritelju, kao sluga Gospodaru. Između čovjeka je i Boga dakle odnošaj roba i najnižeg sluge prema Najvišem Gospodaru. I zato *treba čovjek da bez mrmljanja prizna i vrši sve zapovijedi Božje.*

Bog je dao zapovijed: *»Ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe!«*

Po čemu se pozna, da ljubimo bližnjega kao samoga sebe?

Po tom, ako ne činimo njemu ono, što ne ćemo da drugi nama čine.

I drugom je rekao Spasitelj naš: *»Dajte Bogu, što je Božje, a caru, što je carevo!«*

Dakle, Bog zapovijeda *pravdu i ljubav.* Na pravdi i ljubavi ima se osnivati ljudsko društvo!

Dajte radniku, što je radnikovo, a poslodavcu, što je poslodavčevo! Svejedno je to, je li taj radnik običan radnik ili seljak radnik na svom zemljištu ili poslodavac tvorničar ili poslodavac seljak. Jedan i drugi, i radnik i poslodavac imaju pravo na pristojan život, već zato, što su ljudi, to jest najplemenitiji stvorovi Božji.

Iz zakona ljubavi slijedi, da ne smije niti radnik da krnji prava poslodavčeva, a ni poslodavac prava radnikova. Svako-

mu treba dati po zasluzi. Tko više radi i tko ima uzdržavati veću obitelj, treba više da ima. Prirodno je, da veći trud iziskuje veću nagradu. Iz sasvim naravnih razloga ne smije a i ne može jednako da dobiva i ljenivac kao i radišan čovjek. To bi tako moralo biti, jer tko bi imao volju, da bude marljiv i više se žrtvuje, ako nikad i u ničemu ne bi dobio i veća priznanja!

Ali lako se može dogoditi, da kojemu bogatijemu čovjeku pomrači razum zloćom, tvrdokornošću i lakomošću. Lako onda prestaje razlikovati pravdu od krivde i ne obazire se na zapovijedi Božje i prava bližnjega. Nad takovima treba da bdije država i da ona zaštiti prava slabijega. Zakon treba da zajamči svakomu pravo na pristojan život.

Glavna briga ljudske zajednice (države) ima biti, da svakomu dade prilike za zaradu i potom za uzdržavanje porodice. Svi težimo za kršćanskom državom. Svaki bi čovjek u tako kršćanski uređenoj državi mogao dobiti odgovarajuće mjesto, na kojem bi si osigurao život i budućnost i to ne samo svoj, nego i cijele porodice. To zahtijeva pravda Božja!

Tko ne vjeruje u Boga i tko se Boga ne boji, taj dakako ne drži ni Božjih zapovijedi. Takovomu nije stalo ni do pravednoga kršćanskoga društvenoga poretka. Takovomu nije do toga stalo ni u njegovom osobnom životu ni u njegovoj vlastitoj obitelji, ni u ljudskom društvu, pa ni onda ako u ljudskoj zajednici dođe i do kakove vlasti.

I zato nam i jest danas tako zlo. Zato u mnogim našim krajevima nemaju ljudi ni toliko da si kupe soli, jer ih gule bezbožnici i pokvareni ljudi. Hrvatski narod to znade! On znade, da tamo, *gdje Boga nema, ni poštenja nema* i radi toga i odbija sve lažne propovjednike, koji po selima siju nesreću nepoštenja i bezvjerja. Naš narod ne će ni takovih, koji mu tobože nuđaju pomoć, a bez Boga i poštivanja zakona Božjega, jer znade da im ti ne nose spasenja.

Naš narod znade, da nam ne će biti bolje, dok ljudi ne priznaju zapovijedi Božje. Istom tada smilovat će nam se Bog »koji se brine za liljane u polju« i dat će nam da čekamo starost bez bojazni i straha.

Ivo Puhan

KRŠĆANSKA OBITELJ

GDJE JE PRAVA SREĆA?

(MISLI U NOVOJ GODINI)

Da, to je pitanje mučilo uvijek i muči neprestano ljudske stvorove. Posve razumljivo. U dnu duše svako biće skriva želju: hoću sretan biti.

I čovjek sve poduzimlje, samo da sretan bude. I onaj, koji malo ima, i onaj, koji mnogo ima — jednako veli: »O, da mogu sretan biti!« I jedan misli: o da imam svoju kućicu, ma i najmanju, bio bih sigurno sretan. I u velikom svom nastojanju i trki za kućicom, uistinu si i smogne kućicu, ali što sada? Još uvijek jednako govori: »O, da mogu sretan biti!«

A onaj drugi, koji već broji u tajnom pretincu kućne blagajne stotine hiljada, nervozno tumači ženi i prijatelju: »E, da mogu bar doći do jednoga milijuna, ja bi tako sretan bio!« No, i kad je uz sve svoje napore i spretne špekulacije zbilja došao do milijuna, nije rekao to prijatelju, ali je zato ženi rekao: »O, ženo draga, da mi mi je bar sretan biti!«

Dakle i milijun mu nije sreće donio.

A dijete ono, što se igra krpenom lutkom, eno stisnulo se mami blizu i plačljivo tepa: »Mamice, mamice, ja bi onakvu lutku pravu iz dućana, što može oči zatvarati i ima lijepu kosu.«

I brižna mamica misli da će to biti jedini uvjet velikoj sreći djeteta njezina. Iza puno dana smogne upravo onakvu poželjenu lutku.

No, nije dugo trajalo, nestao je sretni sjaj sa dječjega lica, kao i duga sa obzorja.

Znamo, znamo, da ni najveća hrpa igračaka ne može usrećiti dijete, upravo kao ni milijuni ni sve blago, ne može usrećiti nijedno ljudsko srce.

A gdje je prava sreća?

Kuc, kuc, kuc, — na vratima se čulo potihano udaranje. Netko hoće da uniđe. Mama polako otvara.

»Hvaljen Isus i Marija!« začujemo topli i vedri staracki glas.

»A, to ste vi, bakice, navijeke hvaljen!« odgovara mama i vodi je u toplu kuhinju da se ogrije. I mi sva djeca, što nas je bilo, bježimo radosni u kuhinju. Poznali smo mi dobro tu dobru staricu, prosjakinju, koja je svake subote dolazila obilazeći po kućama.

Mama nam je jednom rekla njezinu sudbinu. Imala je nekoć puno djece. Kad su odrasla, sva su se dobro poženila, a mama im postala teret. Mati postala nemoćna, pa je oteščala djeci rođenoj. Njihove zle riječi i ružno postupanje istjeralo staru sirotu u svijet. Morala je prositi sitne novce, da si uzmogne priskrbiti obične zalogaje.

No, te sudbe gorke nijesi mogao vidjeti na licu dobre starice. Uvijek bi rekla mirno, kad bi ju tko požalio: *»Pa neka je, kad je Božja volja«.*

I još druge usrećuje

Smiješeći je obilazila naša starica kuće i molila milostinju. Sirotinjska joj odjeća bila čista i uredna, makar je imala stotinu zakrpa. Sva je pogurena, što od starosti, što od teškoga života.

Ali zašto smo ju mi djeca volili?

Ona je uza se nosila čarobnu torbicu, u kojoj je bilo puno sitnih, slatkih, jeftinih bonbona. Ti su bonboni prikazivali konjičke, bebice, cvjetiće i druge predmete u raznim bojama.

Znali smo mi to dobro. Zato smo uvijek i trčali za njom u kuhinju. I dok je njoj mama kuhala vinsku juhu, da se okrijepi i ogrije, ona bi nas dotle sva presretna darivala tim šarenim bonbonima. Kupila bi ih od svoje milostinje, da djecu usrećuje. Mi smo se toliko radovali ovim bonbončićima, iako ih nijesmo pojeli. Igrali smo se dugo, dugo s njima. Znam, da smo u dnu duše osjetili moć njene žrtve i sreće da nas usreći. Čuli smo onda svaki puta, kako bi ju mama blago ukorila: »Zašto to činite, ta vama novčić treba za drugo.«

A ona bi samo rukom mahnula i smijući se mami dokazivala: »Znate, ja moram da druge usrećujem, onda sam i ja sretna, makar svi misle da sam nesretna.«

Naša sreća u Novoj godini

I danas mi zuje u uhu, a odzvanjaju u srcu njezine riječi. Čini mi se, da je baš ona i bez kućice i bez milijuna našla čarobni ključ toliko željene sreće.

Pokušajmo i mi svi u ovoj »Novoj godini«, da pronađemo pravi ključ za svoju sreću — u neprestanoj brizi: kako ćemo drugoga usrećiti.

I gle, sjajiti će na nama samima ona sva sreća, koju smo bližnjemu priredili, i onda ćemo moći ne samo reći, nego iz svega srca kliknuti: evo sreće!

M. Metzger

MOLITVA U PRIRODI

O, kako je ugodno Gospode
biti u prirodi tada,
kad svako biće
klanja se Tebi,
kad čitavi svemir
pred Tobom pada.
I tada kad cvrčci Te slave,
a zvijezde na golemoj poljani neba
čeznu za Tobom,
kad krijesnica mala
uz pratnju hvoje
plače nad uvelim grobom.

O, kako pobožno sklapam tad ruke,
kad vidim da svaki Te stvorak slavi,
kad Ti se najjasnije očituješ
da otac si predobri, pravi.
Duboko sagnut
pred veličanstvom velikog neba
tiho, tihano molim:
O, Gospode, Ti znadeš
da jako, jako Te volim...

F. Balog

UZVIŠENI POZIV ŽENE

Po Božjoj odredbi i društvenom poretku položaj je žene veoma znamenit i vrlo uplivan.

Muž je doduše glava, ali uzgojni upliv žene u obitelji je veći nego mužev.

Ona zapravo polaže uzgojni temelj obitelji i time daje životni smjer članovima svoje porodice.

Gdje je takav misionar, koji može toliko djelovati na dobrotu ljudskoga društva, koliko to može jedna dobra majka?

Svećenik joj predaje na svetom Krstu dijete očišćeno od istočnoga grijeha i milošću i prijateljstvom Božjim nadareno. A majka mu uzgaja um. Ona mu ulijeva u um duh istine, a u srce duh dobrote. Vodi ga do kreposti i jača u njemu osjećaj pravednosti. Ona sije dobro sjeme u njegovu čistu i nevinu dušu, prije nego li je đavao posijao svoj korov. Ona klica, koju je dobra majka čvrsto posadila, biti će plodonosna za sva vremena.

Reći će tko: »Da, tako dugo dok dijete ostaje kod svoje majke, može ga ona čuvati. Srce joj njegovo ostaje moguće i kasnije privrženo, jer je dijete sigurno za njezinu ljubav. Šta će biti s vjerom i njegovom nevinošću, kada se od majke rastane? Kako će moći majka nad njim i nadalje bditi?«

Dopuštamo da je nemoguć izravni upliv majke na dijete, kad pođe u svijet i od nje se dijeli. Ali zar ona tada nema molitvu, jedno veliko sredstvo upliva na dijete: molitvu? Molitvu imade, koja tako čudotvorno ravna sudbinom pojedinaca.

I upravo ženi, kojoj nije dopušteno javno propovijedanje svetih istina, osobitim je načinom stavio Bog u srce molitvu.

Molitva je najbolji propovjednik i najuplivniji misijonar. Ona je ključ, koji otvara srca i nebesa.

Jest, žena neka moli!

Neka moli, dok se drugi svađaju. Neka moli, da riječi svećeničke postanu svijetle zrake, koje srca rasvjetljuju i strelice koje ih probijaju. Molitva je lanac, koji spaja majku s djetetom, kojoj će se ovo prije ili kasnije ako je zabludilo opet povratiti.

Zato se ne tužite žene! Vama je lijepi poziv opredijeljen.

Uzvišeniji i ljepši je, nego li je sav sjaj i bogatstvo na ovomu svijetu. Nastojte taj poziv upoznati. Nastojte ga savjesno vršiti i upoznat ćete, kako je bogat i blagoslovan.

† Šime Vudy

BUDI ULJUDAN

Ništa toliko ne preporuča čovjeka i ne čini ga milim drugima, koliko lijepo vladanje to jest uljudnost. Članovi društva Katoličke Akcije će se i u tom izobražavati. Zato i počinjemo odmah s takovim poukama.

Pita se, tko je uljudan?

Uljudan je onaj čovjek, koji je plemenita srca, ponizna značaja i požrtvovan. On iskreno ljubi svoga bližnjega, a to pokazuje izvana i riječju, mišlju i djelom.

Zato se vrlo varaju oni, koji misle da su uljudni ako se pravilno klanjaju, pokazuju prijazno lice, upotrebljavaju u govoru uljudne riječi samo da se time ljudima dopanu, a nemaju u srcu prave ljubavi prema bližnjega i čednosti, bez kojih sva uljudnost nema prave vrijednosti.

Prava uljudnost je cvijet poniznosti i ljubavi. S pravom se može nazvati potpuno uljudnim samo onaj, koji druge poštuje i priznaje njihove zasluge i kreposti, ne precjenjuje samog sebe, znade se svladati, nikoga ne žalosti, misli više na druge nego na sebe, od srca oprašta onima koji ga vrijeđaju, zahvalna je srca i značaja.

Svaki je krepostan čovjek uljudan, jer je ponizan i čedan. Zato često susrećemo uljudnost i kod jednostavnih ljudi, koji je posebno nisu učili. Naprotiv oholi ljudi i napržice, koji u tančine poznaju sva pravila pristojnog vladanja, ne znadu za nikakvu čednost. Biskup Doupanloup piše u svojem majstorskom djelu o »Uzgoju«: »U seljačkim krajevima na vrhuncima Alpa naišao sam na ljude, koji su pokazali veće

dostojanstvo u nastupu i uljudnost nego mnogi građani. Jednostavni seljaci su se odmah bez bojazni snašli i pokazali svoju iskrenost i dostojanstvo. Oni nisu ni drski, ni u strahu; naprotiv su: otvoreni, jednostavni, dobri, uslužni, svakome daju poštovanje, koje mu pripada.«

Dobar kršćanin je uvijek pristojan i uljudan, i ravna se po riječima sv. Pavla apostola: »Naša krepost neka je znana svim ljudima. Sve što je istinito, sve što je stidljivo, pravedno, sveto i ljubežljivo; sve što je dobroga imena, ako je kreposno, ako je kakav hvalevrijedan običaj, na to mislite.« (Til. 4, 5 i 8.) Sv. Toma Akvinski nazivlje uljudnost »uresom poštenja«.

Kao što mora biti čovjek uvijek i svagdje krepostan, tako mora biti uvijek i svuda uljudan. Zato moramo biti uljudni i s onima, koji su s nama neuljudni i surovi.

Kod rječkanja ili kad koga opominjemo ili kažnjavamo, niti onda ne smijemo biti neuljudni. Ozbiljno, a ujedno uljudno opominjanje, usadi se dublje u srce i ima kudikamo više uspjeha od surovog.

Isto tako bogataš, naobražen i pretpostavljeni (poglavar), mora biti uljudan prema slabijemu i njemu podložnom.

Kada se bogataš i siromah sretnu, moraju se, kako kaže sv. Pismo »spomenuti da su oba od Boga stvorena.«

Knigge piše: Poštuj samoga sebe, ako hoćeš da te drugi poštuju. Ne čini ništa nelijepa, čega bi se morao stidjeti, kad bi te tko drugi gledao. Kod svojih djela ne gledaj na to da ugodiš drugima nego gledaj da se ne ćeš trebati stidjeti samog sebe. Ne zanemaruj odijevanje i uopće vanjštinu, makar si sam i ako te nitko ne vidi.

Budi uvijek točan. »Kraljevi su točni«, kaže njemačka poslovica, koliko više mora da bude točan jednostavan čovjek.

Mladić neka dobro upamti ove Emersonove riječi: »Lijepo vladanje je najbolje preporučno pismo, jer o prvom utisku, koga učiniš na druge, kad nastupiš uljudno, bojažljivo ili samosvjesno, ovisi vrlo mnogo.« Neotesanom čovjeku obično pripisuju loš značaj. I povijest nam kaže, da je neotesanost urodila mnogim zlim posljedicama, a uljudnost i lijepo vladanje samo dobrim posljedicama.

Kad se je Papa Pijo VII. sa moćnim carem Napoleonom pogađao za sporazum među Crkvom i državom, sve je bilo ovisno najviše od papinog poslanika Consalvija, koji je radi svestrane uljudnosti, skromnog ponašanja i ljubežljivosti, predobio sva srca.

Najveći neprijatelj uljudnosti je oholost. Tobija je rekao svome sinu: »Ne dopusti, da bi oholost i nadutost prevladala tvoja čuvstva i riječi, jer one su izvor svemu zlu.« Tko hoće da bude uljudan, mora da bude skroman u svakom obziru.

Zato nemoj ni kod kuće, a ni u društvu sebe precjenjivati i ne traži ni hvale ni časti.

Temeljno pravilo uljudnosti je već izrečeno u Evanđelju: »Što ne ćeš da Ti drugi čine, ne čini ni ti drugima!« Tko se ravna po tome, njega vole svi i potpunim pravom ga nazivaju darežljivim čovjekom.

Budi obziran prema starijima, prema slabostima drugih, da ih i nehotice ne žalostiš. Ne budi nasilan, i ako se šališ poznaj granice preko kojih ne smiješ da ideš.

Čuvaj se, da ne budeš zavidan. »Zavist je protivnica onih, koji su sretni,« kaže već poganski filozof Aristotel. Zavist i nenavidnost siju razdor. Tko bližnjemu ne priušti sreće, taj nije za društvo.

Najpodlija opačina je neiskrenost. Koji se laska i laže nije uljudan. Knjiga poslovica lijepo kaže: »Tko opominje čovjeka više će mu se približiti, nego onaj koji mu se laska.«

Temelj uljudnosti je ponizno življenje. *Samo krepostan čovjek može da bude pravo uljudan.*

J. Brajša

VEČERNJICA

Pitajmo se, ljudi kršćani, zašto se popodnevna služba Božja takozvana večernica toliko zapušta? Stariji sigurno znadu i sjećaju se, kako su bile crkve i popodne uvijek pune; sada pak tolika praznina. Zašto? Kažimo zašto!? Dva puta na dan u crkvu postalo je preteško! Prije je bilo ljudima najveće veselje ići u crkvu, a sada je tako teško breme.

Ali znajmo cijela je nedjelja dan Gospodinov, zato je i cijelu treba sveto proživjeti. Do pola sata hoda dva puta dnevno na slavu Božju nije i ne smije nam biti teško. No za mnogo njih to je preteško. Možda misle da im kršćanski nauk nije potreban? I te kako je potreban!

Vjersko neznanje biva sve veće i veće

Čim se više netko bavi svjetovnim naukama i stvarima, tim lakše zanemaruje vjerske istine i vjersku izobrazbu.

Na žalost moramo priznati: Mnogima vjera nije dosta duboka. To se najbolje vidi u tuđini, gdje većina naših zemljaka zaboravlja na sve vjerske nauke i živi bez crkve, bez Boga i to odmah čim prekorače među rodne im grude . . .

I kad nam pouke nebi trebalo moramo ipak da si budemo svijesni, da u crkvi boravi naš Bog, Isus!

Taj naš nebeski prijatelj čeka na nas cijeli tjedan i prati nas i pita, kada ćemo imati i za Njega opet malo vremena? Zar ne vidimo sami, koliko veselje činimo dragom Spasitelju, kad ga posjetimo? Ako kroz tjedan ne možemo, a to barem u nedjelju nemojmo nikako propustiti. S kakvom mjerom mi Njemu mjerimo, takvom će i On nama. Ljubav prema Isusu morala bi nas uvijek vući u hram Božji!

Još nešto gorko za Isusa!

Djecu se malo vidi popodne u crkvi. Roditelji, što mislite? Šta rade vaša djeca u nedjelju po podne? Da li vam je svejedno da ide vaše dijete putem Božjim ili vražjim? Zar ne znate da će vaša djeca biti božja ili vražja!? Jedno ili drugo, trećega nema! — Za trčanje i skakanje imadu uvijek dosta vremena. Kad mogu da idu svaki dan dva puta u školu, zašto ne bi mogli u crkvu?

Znajmo, da je nedjelja i popodne ili vrijeme službe Bogu, ili vrijeme grijeha. Imade kuća, gdje se djeci govorilo, ako su htjela ostati kod kuće: »Zar ćete ljenčariti? U crkvu! Jedan neka ostane kod kuće za čuvara, a drugi svi u crkvu! Tako bi eto trebalo da bude u svakoj kršćanskoj kući! Djeca bi sigurno išla, samo kad bi stariji htjeli. Sljepoća roditelja kriva je svemu. Roditelji će odgovarati za duše svoje djece.

Katolička Akcija neka se brine da se popodnevna služba proširi na slavu Božju.

Kakav je naš dan Gospodnji i nedjelja, takav će biti i naš sudnji dan . . .

A. Vojvoda

DJEVOJAČKO DRUŠTVO SRCA ISUSOVA KATOLIČKE AKCIJE U MAĐAREVU u gornjoj Hrvatskoj

To je jedno od najvećih hrvatskih djevojačkih društava uopće, jer broji 370 članica, ali dakako ovdje nisu sve na slici

DOPISI DRUŠTAVA KATOLIČKE AKCIJE

ZAGREB. U župi sv. Petra imade udruženje muževa Katoličke Akcije koje broji 234 člana. Ovo je udruženje u prošloj godini 1935. razvilo vrlo lijepi rad. Udruženje je prisustvovalo zavjetnoj procesiji na Mariju Bistricu, koja je uz Trsat naše najglasovitije hrvatsko hodočasničko mjesto Majke Božje. Oni, koji nijesu mogli na hodočašće, obavljali su kod kuće devetnicu. Članovi su imali zajedničku sv. Pričest o Uskrsu i Božiću, a mnogi i češće u godini. Oni su se brinuli za sirotinju svoje župe cijele godine, a naročito o Božiću i Uskrsu. Među sobom su sabrali i poklonili u crkvene i dobrotvorne svrhe 700 dinara.

Njihov je predsjednik g. Juraj Petroci, a duhovni vođa njihov župnik preč. g. Msgr. dr. Lončarić. On im drži vrlo često duhovne pouke uz druga lijepa predavanja, koja im predavaju razni predavači. Tako eto lijepo radi Zagreb.

ZAGREB: U župi sv. Marka razvija vrlo lijepi rad udruženje Muževa Katoličke Akcije ove župe. Pred Božić su među ostalim priredili jednu vrlo zanimljivu predstavu, koju je sastavio sam njihov potpredsjednik g. Postruzin. Na čelu je društva predsjednik g. dr. V. Deželić, a duhovnik je župnik Msgr. dr. Ritig.

U istoj župi lijepo radi i udruženje žena Katoličke Akcije, kojima je predsjednica gđa Ruža Živković. Društvo se spremilo za božićnje blagdane duhovnim predavanjima. Držao ih je kroz 5 dana vlč. g. Pavao Jesih, generalni tajnik Biskupijske centrale Katoličke Akcije.

Jedno i drugo udruženje lijepo radi i napreduje. Obadva su društva pripojena Domagojskom tajništvu Katoličke Akcije.

MADJAREVO: Dne 29. studenoga prošle godine bila je posveta crkvene zastave muževa Katoličke Akcije. Prigodni je govor držao pod sv. Misom dr. P. Lončar, a pred crkvom je govorio, poslije sv. Mise prof. g. Bogdan Babić iz Zagreba.

Župa Madjarevo imade sva četiri društva Katoličke Akcije t. j. za muževe i žene, mladiće i djevojke. Sva četiri su u Katoličkoj Akciji putem Domagojskog tajništva Katoličke Akcije. Društva broje preko 1500 članova. Mnogo truda ulaže u rad društva tamošnji vlč. g. župnik Klun.

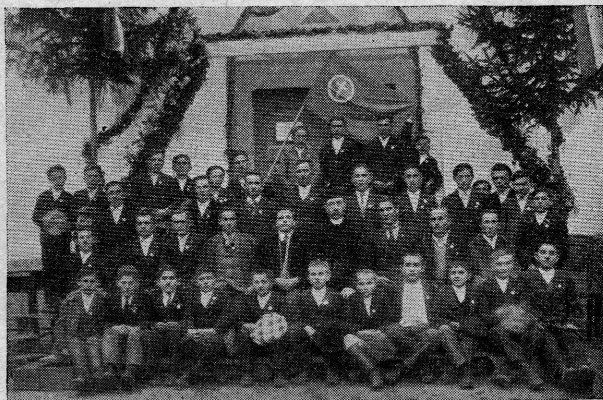
HRAŠĆINA: Veleč. g. župnik Nejak pozvao je iz Zagreba, preko Domagojskog tajništva, na sam dan sv. Nikole gg. dr. P. Lončara i prof. Luku Perinića, da održe predavanja i govore prigodom osnutka i posvete zastave muževa Katoličke Akcije. Premda je bilo vrlo hladno i ružno vrijeme, prisustvovao tim svečanostima veliki broj vjernika.

VINAGORA: Baš u nedjelju prije Božića na molbu veleč. g. župnika Vukine došao je onamo prof. Babić, koji je održao narodu predavanje o stotoj godišnjici naše hrvatske himne »Lijepa naša domovina«, a poslije toga tamošnjim udruženjima Katoličke Akcije: muževima i Križarima. S velikim zanimanjem je narod saslušao sva predavanja govornikova. Veleč. g. župnik je veoma revan i poduzetan, pa znade naći uvijek nove načine, kojima podiže duh svojih župskih udruženja Katoličke Akcije.

KALINOVAC: Po nekoliko su puta već u onoj župi po želji veleč. g. župnika Kranjčeva predavali tamošnjim udruženjima Katoličke Akcije: muževima i Križarima izaslanici od Domagojskog tajništva u Zagrebu profesori: Petar Grgec i Marko Vunić. Posljednji je i na dan svetoga Stjepana držao udruženjima govor prigodom proslave hrvatske himne: Lijepa naša domovina. Društva lijepo napreduju zaslugom g. župnika, koji s njima priređuje i predstave i vodi njihov pjevački zbor.

PRELOŠĆICA KOD SISKA. Kod nas postoje dva udruženja Katoličke Akcije: udruženje mladića i djevojaka pod imenom: Hrvatski katolički mladići »Domagoj« i Hrvatske katoličke djevojke »Domagoj«. Prvo društvo broji 30 članova, predsjednik mu je Mijo Krajačić, djevojačko društvo broji 40 članica, predsjednica mu je Jagica Krajačić. Duhovnik je veleč. g. župnik Lj. Šustek. a duša i osnivač veoma revni i poznati omladinac i radnik na polju katoličkih organizacija g. Mijo Cizerle.

OMLADINSKO DRUŠTVO KATOLIČKE AKCIJE U MAĐAREVU

Broji 260 članova

ZA RAD U DRUŠTVIMA KATOLIČKE AKCIJE

1. Programi društvenih sijela.

Pod gornjim naslovom donosit ćemo u »Našoj Gospi Lurdskoj« programe za društvena sijela i važnije proslave bilo crkvene bilo narodne. Programi će biti sastavljeni prema knjigama »Društva sv. Jeronima« i člancima, koji su već u tu svrhu napisani u »Našoj Gospi Lurdskoj«, pa će se upotrebiti ne samo za pojedinačno čitanje pretplatnika, nego i za predavanje na sijelima i za razgovore o tom predmetu. Tako ćemo olakšati rad u društvima i svećenicima-duhovnicima i vodstvu društva. Na taj će način moći društva držati redovito svoja sijela tjedno. Pa će to moći činiti i onda, kad bude zapriječen duhovnik društva, koji će u takovim iznimnim slučajevima dati svoje odobrenje vodstvu da održi sijelo i bez njega, ali sporazumno s njime. U takovim će posebnim slučajevima vodstvo društva izvijestiti duhovnika o toku i uspjehu sijela i predočiti mu o tome zapisnik na odobrenje.

2. Program svečanoga sijela na Papin dan 16. II.

Društva će toga dana istupiti svečano sa svojim zastavama. Ujutro se ide tako na sv. Misu. Poslije sv. Mise obavlja se u crkvi: Društvena zavjernica, a onda Molitva za Katoličku Akciju. Jedno i drugo je odobrio preuzv. g. Nadbiskup koadjutor, pa ih donosimo niže poslije tjednih programa. Zatim se drži svečano sijelo pojedinih društva ili najbolje sviju zajednički u društvenim prostorijama. To može biti i poslije podne.

Program toga svečanoga sijela neka bude ovaj:

1. L. Perinić: Pijo XI. papa mira; 2. Dr J. Andrić: Slavni dan hrvatskoga Metropolite (za zagrebačku nadbiskupiju); 3. Stj. Tomašević: Pećina Petrova; 4. Izvještaji pojedinih Društava o njihovom prošlogodišnjem radu; 5. M. Ivšić: Zastava Krista Kralja (Deklamira se i na koncu pjeva). Sve se to nalazi u ovomu broju »Naše Gospe Lurdske«.

3. Programi tjednih sijela.

Programi su tako sastavljeni, da su za mladiće podesniji I. i II.; za djevojke III. i IV.; za žene V. i VI.; za muževe VII. i VIII. Međutim se mogu obaviti svi u društvima, koja imadu često sijela. A naročito se neka tako rasporede, da se na svakome sijelu drže predavanja iz programa točka 2. i 3. Pojedina predavanja mogu se govoriti ili čitati i o njima razgovarati.

I. sijelo

1. Čitanje zapisnika posljednjega sijela
2. Iz kršćanskoga nauka: Isus među učenjacima
3. Imade li u Lurdu čudesa
4. Molitva u Novoj Godini (Deklamacija)
5. Slučajnosti

II. sijelo

1. Čitanje zapisnika
2. Iz kršćanskoga nauka: Isus radnik
3. Gdje je prava Crkva Kristova
4. Anđeo siromašnog radnika
5. Slučajnosti

III. sijelo

1. Čitanje zapisnika
2. Poslušnost
3. Crkva je naša jakost
4. Molitva u prirodi (Deklamacija)
5. Slučajnosti

IV. sijelo

1. Čitanje zapisnika
2. Jesi li spreman na žrtvu
3. Bernardica Subiru
4. Moje je srce suho
5. Slučajnosti

V. sijelo

1. Čitanje zapisnika
2. Život Bl. Dj. Marije
3. Uzvišeni poziv žene
4. Povratak u zavičaj (Pripovijedanje)
5. Slučajnosti

VI. sijelo

1. Čitanje zapisnika
2. Večernjica
3. Jubilej sv. Apostola
4. Vračara (Pripovijedanje)
5. Slučajnosti

VII. sijelo

1. Čitanje zapisnika
2. Današnja kriza
3. Čitanje iz jeronimske knjige: Hrvatska povijest
4. Razgovor o prilikama u selu, župi i općini
5. Slučajnosti

VIII. sijelo

1. Čitanje zapisnika
2. Prvi svetojeronimski predsjednik
3. Čitanje iz jeronimske knjige: Diljem sela
4. Razgovor o prilikama u selu, župi i općini
5. Slučajnosti

Osim toga svako društvo neka pomno pročita i prouči članak o pristojnosti, koji se nalazi u »Našoj Gospi Lurdskoj«. A napose muževi, neka raspravljaju u 4. točki, što bi se dalo dobra učiniti u selu, župi i općini redom u ovim stvarima: za napredak vjerskoga života, katoličke prosvjete, gospodarstva, siromake, zapuštenu mladež, za iskorijenjivanje zlih običaja i kletava.

4. Obrazac Zavjere.

Svećenik: Prije nego što se zavjerite na zastavu vašega društva odgovorite na ova pitanja:

Svećenik: Tražite li Vi možda što drugo u ovome društvu osim Isusa i širenja Njegova kraljevstva?

Odgovor: Ne tražimo!

Svećenik: Hoćete li Vi rado u svojem društvu za kraljevstvo Isusovo: moliti, raditi i žrtvovati se?

Odgovor: Hoćemo!

Svećenik: Hoćete li u svome radu slušati i pokoravati se poglavarima kraljevstva Isusova: svetom Ocu Papi, svome biskupu i dušobrižniku?

Odgovor: Hoćemo!

Svećenik: Ako je dakle tako, onda s oduševljenjem ispovjedite svoju živu vjeru u sve ono, što još iz doba Kristova i njegovih apostola naučava sv. katolička Crkva, učiteljica naša i namjesnica Isusova.

Nakon toga svi polagano i razgovijetno izgovaraju: »Vjerovanje«.

Zatim zajednički izgovaraju ovu zavjeru:

Obećajemo, da ćemo revno i savjesno vršiti sve svoje dužnosti kao članovi društva ... (muževa, žena, djevojaka, mladića) Katoličke Akcije.

Na taj način hoćemo da budemo pravi vojnici i apostoli Isusovi pod vodstvom vidljivog Namjesnika Isusova na zemlji sv. Oca Pape, svoga biskupa i dušobrižnika. Njih ćemo slušati i štovati.

No kako znademo, da sami od sebe ne možemo ništa, zato molimo za potrebite milosti i jakost vrhovnoga Učitelja i Kralja svoga Isusa Krista, a uzdamo se u tom i u pomoć nebeske Majke. Amen!

5. Molitva za Katoličku Akciju.

Isuse, Ti si svojom predragocjenom krvlju otkupio cijeli svijet. Ti hoćeš, da cijeli svijet bude Kraljevstvo Tvoje ljubavi. Usliši molitvu, koju Ti danas prinosimo s najvrućom željom: Dođi kraljevstvo Tvoje!

Ti si nas pozvao, po svojim zamjenicima na zemlji, da Katoličkom Akcijom, tj. sudjelovanjem u hijerarhijskom apostolatu, širimo Tvoje kraljevstvo. Mi Ti zahvaljujemo, što si nas tako visoko počastio. Obećajemo Ti, da ćemo uvijek vjerno slijediti Tvoj poziv i pokoravati se u svemu Onome, koji je Tvoj Namjesnik. Zato Te molimo za milost, da ispunimo svoje obećanje.

Ti si brižnom ljubavi uzgojio u svojoj školi prve apostole Crkve, udostoj se i nas uzgojiti za sveti život, revan rad i duh požrtvovnosti. Daj, da se i mi najprije posvetimo kao i Tvoji apostoli, pa da posvećujemo duše, koje si Ti otkupio. Daj, da podnosimo sve napore s jedinom željom, da vidimo kako Tebe svi poznaju, ljube i slave.

O Gospodine, blagoslovi Katoličku Akciju, koja je draga Tvojemu Namjesniku na zemlji, a posvećena Tvomu božanskomu Srcu. Umnoži njezine članove, ohrabri njezine borce, podaj uspjeh njezinim djelima.

A našu molitvu usliši po zagovoru Tvoje presvete Majke, kraljice apostola i naših svetih zaštitnika. Nadamo se, da ćemo s njima uživati na nebu obilnu nagradu, koju si obećao onome, koji radi za Tvoje kraljevstvo na zemlji. Amen!

Sveti Franjo Asiški, zaštitniče Katoličke Akcije, moli za nas!
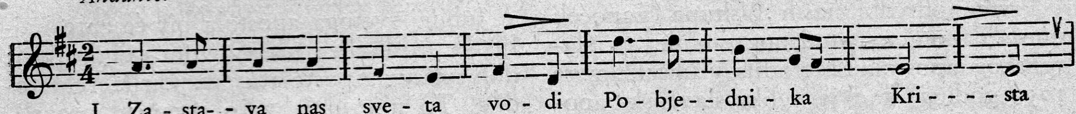
Imprimatur, Zagreb, 11. X. 1934. Br. 7.813.
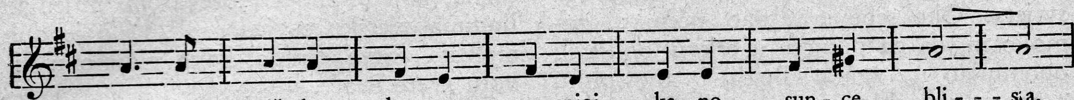
Dr A. Stepinac, v. r. nadbiskup-koadjutor.

ZASTAVA KRISTA KRALJA
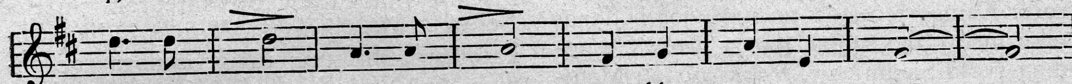
Uglazbio: **M. Ivšić**

Andante.
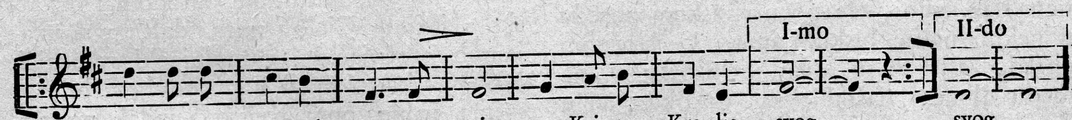

Pripjev:

II.

Zastava nas sveta vodi
Pobjednika Krista,
Milost Božja s nje se sjaji
I nedužnost čista.
Znademo . . . i t. d.

III.

Zastava nas Krista vodi
Kroz zemaljske jade,
S nebeskog su svoda na njoj
Ispisane nade.
Znademo . . . i t. d.

IV.

Zastava nas sveta vodi
Krista našeg Kralja,
Krist je vladar sveg života,
Spasitelj zemalja.
Znademo . . . i t. d.

V.

Zastava nas sveta vodi
Krista Pobjednika,
Hram je Božji naša duša,
Mi smo Božja slika.
Znademo . . . i t. d.

VI.

Zastava nas sveta vodi
Krista Pobjednika.
Po svem svijetu neka bude
Kristu Kralju dika.
Znademo . . . i t. d.

Ova se pjesma pjeva na sastancima društava Katoličke Akcije i svečanim zgodama na katoličkim zborovima. Potpuna partitura sa pratnjom može se dobiti u Biskupijskoj kancelariji Katoličke Akcije.

JUBILEJ SV. APOSTOLA ĆIRILA I METODA

Prema odredbi naših Biskupa započeli smo s danom 24. studenoga jubilej sv. slavenskog apostola Metodija. Navršilo se 1050 godina, kad je veliki slavenski apostol razabrao, da mu se dijeliti od ovoga svijeta. Oko sebe je sabrao učenike, zamolio ih, da ga prenesu u crkvu, ondje ih opominjao na zakon Božji i apostolsku revnost, pa zaklopio svoje oči. Učenici su još dugo plakali za svojim ocem i učiteljem. Proplakali su mnogi slavenski narodi. Kamo sreće, da te suze još i danas teku među Slavenima, pa da prose Gospodina sveto Sjedinjenje. Veliki učitelj Metodije je živio, radio i umro kao katolik, vjeran sin svete Crkve. Time je rečeno sve. Njegovo veliko djelo doživjelo je u mnogočemu rasap. Slavenska liturgija, koju je njegov sveti brat Ćiril, zajedno s njime priredio, gotovo je nestala. Baš hrvatski narod je jedini sačuvao u rimskom obredu u nekim našim biskupijama. U istočnom obredu zadržali su je katolički Slaveni, pa među njima i naši Hrvati grkokatolici u Žumberku. Inače je ta lijepa baština svete Braće nestala među katoličkim Slavenima. Sv. Braća privedoše Slavene svetoj vjeri Kristovoj, i staviše ih na Petrovu pećinu. Ondje je i Ćiril preminuo, onamo je Metodije naporno putovao, ondje je dokazao svoje pravovjerje, odanle je primio svoje poslanje. I to se veliko djelo svete Braće u velikoj česti uništilo. Veći dio slavenskih naroda ne boravi danas na Petrovoj pećini, ne pita za Apostolika, koga su nekada tako štovali.

Jubilej svetoga apostola bit će zato najljepše proslavljen u njegovom duhu. To je duh našega Apostolata sv. Ćirila i Metodija. To nije duh tako zvanog prozelitizma, koji bi silom i prevarom mijenjao ljudima vjersko osvjedočenje. To je duh molitve, žrtve i rada, kako vidimo u životu svete Braće.

U Zagrebu je na doličan način proslavljen jubilej svetoga Metodija. U zapadnjačkoj rimokatoličkoj katedrali služena je istočnjačka liturgija. Toj liturgiji grkokatoličkog biskupa preuzvišenoga gospodina dra Njaradija prisustvovali su rimokatolički biskupi u ornatu: preuzvišena gospoda dr. A. Bauer, hrvatski metropolita, dr. A. Stepinac, zagrebački nadbiskup-koadjutor i dr. F. Salis, zagrebački pomoćni biskup. Evanđelje je pjevano u staroslavenskom, latinskom, grčkom i hrvatskom jeziku. Cjelov mira dali su si uzajamno istočnjački i zapadnjački svećenici. Molitve, kao i misli u propovijedi bile su svima jedne, onaj Kristov uzdah na posljednjoj večeri, »da svi budu jedno«. I kasnije svečano zborovanje i proglašenje jedne zagrebačke ulice Ćirilo Metodovom bilo je također lijepi dokaz, kako Hrvati slave svetog Apostola.

Jubilejska godina je započela. Svršava dne 5. srpnja. Izvanje proslave u Zagrebu morale bi se nastaviti u duhu našega Apostolata. U tom će biti najljepši jubilej.

D.

VIJESTI IZ KRŠĆANSKOG ISTOKA

RUSIJA

Priznanje »Bezbožnika«. Nedavno je list »Bezbožnik« donesao članak svog urednika Oleštjuka, koji priznaje, da je Savez bojnih bezbožaca kroz posljednjih 10 godina urodio slabim uspjesima, pa da treba pojačati protuvjersku borbu.

Na dobrom putu. Prema vijestima iz Moskve izdao je sovjetski komesarijat naredbu, prema kojoj se brak ne može razriješiti bez pristajanja druge stranke. To je doduše slabo sredstvo za očuvanje bračne zajednice, ali je ipak jedan korak naprijed.

Drugi korak naprijed. Početkom ove godine dokinute su u Rusiji krušne iskaznice, kao i iskaznice za druge živežne namirnice. Svaki neka si za zarađeni novac sam kupuje što mu treba. To je zanimljivo s dva razloga. Prije svega pada u vječnu zaborav sovjetska glasovita tečevina, ko-

jom su se komunisti toliko ponosili, da se naime država brine za svakog svog člana dajući mu službeno potrebni živež. A onda zar se ne uvodi privatno vlasništvo, protiv koga su se komunisti cijelo vrijeme borili? I tako se pomalo ruše svi mostovi, na kojima su komunisti stajali, a svijet će se opet vratiti k starom. Pa zar je trebalo proliti toliko krvi . . .?

Treći korak naprijed. Sovjetska vlada dokinula je prije sve ostatke građanske države dokinuvši razliku staleža i dokinuvši časti. Svi su samo »drugovi« i »tovariši«. Pošto su u vojsci ipak radi discipline potrebne časti, uvedene su godine 1928. t. zv. kategorije. Ove godine dobila je vojska opet stare titule, tako da će rusko časništvo odsada imati ove stupnjeve: poručnik (lajtnant), natporučnik (Oberleutnant), kapetan, major, pukovnik, brigadni zapovjednik (kombrig), divizijski komandant (komdiv), armijski komandant (komandarm), armijski komandant drugoga stepena, armijski komandant prvoga stepena, i konačno maršal. Maršalom sovjetske vojske imenovan je Klim Vorošilov. Dakle se i na tom području vraćaju k starom!

Svijetla zraka iz Rusije. Kako piše varšavski časopis »Meč« od 15. novembra 1935., izvršena je dne 10. VIII. 1935. u Petrogradu velika demonstracija kršćanskog puka proti vjerskih progonstava. Organizatori upotrijebili su crkveni blagdan, pa su sakupili na smolenskom groblju oko 30.000 ljudi. Od 9 sati izjutra stali su grnuti na groblje radnici sa svih strana grada. Ma da su vlasti umanjili broj tramvaja, ipak je do 5 sati poslije bilo groblje dupkom puno. Sovjetska vlada izaslala je na groblje vojsku. Pješaštvo i konjaništvo navalilo je više puta na mnoštvo, da ga rastjera. Ljudi su se sakrivali u grobove i među grobove. Veliki broj demonstranata bio je uapšen. Tek oko 1 sat iza ponoći uspjelo je vojsci očistiti groblje. Svakako dobar znak za vjersku svijest ruskog puka, koju boljševici još nisu utukli.

POLJSKA

Grkokatolička duhovna akademija u Lavovu obuhvaća filozofiju i teologiju. God. 1934/5 bilo je na akademiji 170 filozofa i 193 teologa, ukupno 363 slušača, dakle za 43 više nego prijašnje godine. Filozofiju je poučavalo 11 profesora, teologiju 15. Akademija imade bogatu biblioteku te znanstveni seminar, kao i muzej. Finansijski stoji akademija dobro, te joj je opstanak obezbijeđen.

Istočni ogranak kapucinskog reda. U Lubieszovu u Podlesju vraćene su oo. kapucinima ruševine nekadanjeg njihova samostana. Oni si sada tamo sagradiše novi samostan, te u nj smjestiše prvi svoj istočni ogranak. Po želji naime sv. Oca osnivaju sada zapadni redovi svoje istočne ogranke s istočnim obredom. Tako učiniše i poljski kapucini. Novi samostan s crkvom svečano je posvećen početkom septembra 1935. od biskupa Čarnečkoga uz sudjelovanje svećenstva obojeg obreda.

JUGOSLAVIJA

Proslava 1050. godišnjice smrti sv. Metodija. Za ovu proslavu izdao je cjelokupni hrvatski episkopat skupnu okružnicu, kojom se spominje smrti velikog slavenskog apostola i hijerarha sv. Metodija. Okružnica određuje cio niz proslava. Proslave počinju s blagdanom sv. Klimenta 23. novembra 1935. a svršavaju svetkovinom sv. Ćirila i Metodija god. 1936. Veličanstvene su bile svečanosti u samom Zagrebu. Prije blagdana obavljala se po župnim crkvama trodnevna pobožnost. U dvorani Balkan kina bio je koncerat katoličkih pjevačkih društava, pa posebni koncerat Ćirilo Metodova kora, koji je neobičnom umjetničkom vještinom izveo božanstvenu liturgiju od Česnokova. Uoči blagdana sv. Klimenta bila je u gradu bakljada, koja je išla od nadbiskupskog dvora do crkve sv. Ćirila i Metodija. Na sam blagdan bila je u prvostolnoj crkvi zagrebačkoj svečana liturgija po istočnom obredu, koju je odslužio križevački vladika Dr. Dionizije Njaradi, dok su liturgiji uz istočno svećenstvo pribivali i zagrebački nadbiskupi Dr. Ante Bauer i Dr. Alojzije Stepinac. Poslije liturgije, za koje je izrekao zanosnu propovijed prof. Msgr. Stjepan Bakšić, išla je povorka vjernog puka od katedrale do crkve sv. Ćirila i Metodija. Tom je prilikom ulica kraj Gradske vijećnice prozvana Ulicom sv. Ćirila i

Metoda, a na crkvi je uz svečanosti postavljena spomen-ploča na ovaj događaj. Javno zborovanje, akademija u Glazbenom zavodu i pučka svečanost u zagrebačkom Zboru završiše ove velebne svečanosti. Slične svečanosti obavit će se u julu god. 1936. Kruna svemu bit će postavljena posvetom bazilike sv. Ćirila i Metodija na Duvanjskom polju u julu god. 1936.

ČEHOSLOVAČKA

Dan kršćanskoga istoka u Budjejovicama. Dne 28. oktobra 1935. prirediše tamošnji bogoslovi uz sudjelovanje svojih poglavara i profesora akademiju za dan kršćanskog istoka, koji se ima odsada svake godine držati. Na programu su bila predavanja: »Rim i kršćanski istok u sadanje doba« (J. Krčal) te »Epikleza u istočnoj dogmatici i liturgiji«.

ITALIJA

Grkokatolička opatija Grottaferrata. U blizini Rima postoji iz 9. stoljeća grkoistočna opatija Grottaferrata, koju je osnovao sv. Nil. Nedavno je »Schola cantorum« toga samostana priredila za posjetnike 4-og kongresa rimskih naučenjaka zanimljivi koncerat, u kojem je prikazala liturgičke skladbe bizantskog podrijetla od 8. do 17. stoljeća.

AZIJA

Prirast u istočnim katoličkim crkvama. Godine 1934. povećao se broj katolika istočnih obreda za 25.000 ljudi. Najviše konvertita dadoše malabarski Jakobiti (10.000). Istočno slavenski obred dobio je 9125. Od drugih se sjedinilo s katoličkom crkvom 2279 Malabaraca (ne jakobita), 2147 egipatskih Kopta, 523 Melhita, i preko 400 Etiopljana. Dakle sjedinjenje je ipak moguće. Kad će sinuti sunce i na naša vrata?

*

DRUŠTVENE VIJESTI

Povjerenicima. Svečanosti povodom proslave 1050. godišnjice blažene smrti slavenskog apostola sv. Metodija, određene hrvatskim episkopatom, daju svećenicima i povjerenicima lijepu priliku da govore i o »Apostolatu sv. Ćirila i Metodija«, o njegovoj svrsi i organizaciji. Ovom zgodom može se Apostolat uvesti gdje još nije uveden, može se obnoviti tamo, gdje je zaspao. Ne smijemo klonuti duhom, kad se radi o tako velikoj stvari. Mi ne očekujemo odmah sada i kod nas vidljivih rezultata. Ali smo mi dužni izvršiti svoju katoličku i narodnu dužnost. Sveti Otac iz Rima neprestano potiče sveti zanos za ovu svetu stvar. Na njegovu žaru zapalimo i mi svoja srca!

Pripovijest

VRAČARA

— I opet sam noćas sanjala čudnovate sne. Vidjela sam svog muža, gdje ide šumom daleko do nekog dvorca. Na vratima vrta dočekala ga je žena spuštene kose. Kad su se poljubili, ona ga je vrtom odvela u svoj dvor.

Oh Bože, to nešto strašno znači!

A kćer sam vidjela, kako lijepa, odjevena u bijelo, kao nevina djevica stupa livadom punom cvijeća. Mnogi su joj mladići dolazili na put i htjeli su je ustaviti. Ali ona je mirno išla dalje kao neka viša sila. Kad je došao lijepi Nardo i klekao pred njom na stazu, ona se spotakla i pala izgubivši svijest . . .

Onda sam vidjela sebe, gdje sjedim u vrtu. I dok sam ja radila ručni rad sa žutim ružama, zmija je došla iz naše kuće i brzo puzla prema meni. Ovila mi se oko nogu. A ja sam izgubila svaku moć. Ni usta nisam mogla otvoriti. Kad sam se probudila, osjećala sam još kao da mi neko kleči na prsima.

Oh uvijek me nešto muči. Što je to, ja ne znam! I ove sam noći, kad sam se probudila, vidjela duhove. Uvijek, uvijek od njih trpim. Morat ću opet k svojoj vračari! Svi me odvraćaju od nje. Ali šta ću, kad mi ipak ona jedina sve rekne. Ona mnogo zna. Pa makar me se moja majka

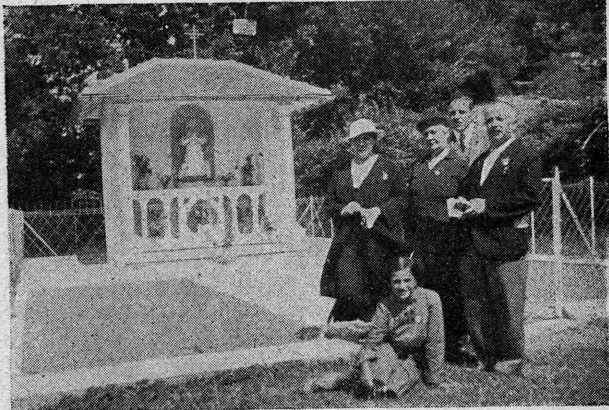
za to odrekla, makar me i muž ostavi. Neka i onako mi nije vjeran, ali ja moram svakako k njoj!

Ona — vračara — će meni i mojoj kćeri dati sreću. Reći će nam, kada i što da počnemo, jer svakog čovjeka bar jednom u životu pohodi sreća.

Tako je, rano u jutro, sjedeći na krevetu govorila sama sebi učiteljeva žena u nekom slavonskom mjestu. Bila je lijepa i mlada. Otkako je počela zalaziti k ženi vračari i svodilji, njeno je lice zastrlo blijedilo. Crne su joj oči dobile neki tupi i neodređeni izražaj. Bila je vrlo lijepa. Muž ju je silno volio i štovao. Imala je i prijateljica. No što je više pohađala vračaru, postajala je sve čudljivija, u društvu nesnosna. Nitko joj nije mogao udovoljiti. U svakog je sumnjala. Svoju je kćer pretjerano voljela i posebno odgajala. Za muža se silno bojala. Svaka ju je sitnica na njemu uzrujavala. Pričinjalo joj se, da noću izlazi van, a iza nekog vremena da se opet vraća. U svakoj sjeni, u svakom štropotu, u svemu vidjela je nešto nadzemaljsko. Ona je živjela u svijetu punom duhova, koji su je neprestano držali u napetom stanju. Zato je često u razgovoru iznenada počela bivati rastrešena, blijediti, drhtati. Očima se nekud tako ukočeno znala zagledati, da je strava hvatala i onoga s kim je bila.

Jutros, kad je ustala, neko je vrijeme razmišljala o onomu, što je ove noći pretrpjela. Onda je onako blijeda i nepočešljana navukla cipele na noge. Zaogrnula se lakom kabanicom i požurila kroz svježe ljetno jutro na kraj sela k babi vračari. Vračara da ju još više razdraži i da izmami od nje što veću nagradu, isprva se nećkala da joj odmah vrača. Rekla je, da sada nema vremena. Da će pod veče sama k njoj doći. Ali ona ju očajno zaklinjala da počne odmah, da ju umiri. Vračara ju odvela u svoju tamnu sobu. I kad je obavila svoju čudnu molitvu, premjestila razne trave i karte, odgovarala joj na sne. Rekla joj je, da ju muž vara. Da je onaj san o kćeri sretan. Da će lijepi Nardo naslijediti očevu trgovinu. Da će se smiriti i usrećiti joj kćer. Ona zmija znači, da će je najbolja prijateljica ostaviti i okrasti.

Dok joj je to baba govorila, ona ju je napeto slušala. Stajala je nepomično. Bila

SKUPINA HRVATSKIH HODOČASNIKA
U LURDU PROŠLOG LJETA
Fotografirala Ivka Marušić

je kao smrt. Jedino joj se u očima, koje su bile širom otvorene i gledale vračaru, vidio izmučen život.

Kad se vratila od vračare, kod kuće joj ništa nije bilo po volji. Bila je razdražljiva, obuzele su je njezine misli. Ona je stvarala osnove prema onomu, što joj je rekla vračara. S mužem se svadila i ništa nije koristilo, što joj je on dokazivao, da ju ona baba vara, da je ta vračara njihova nesreća i da će otići k njoj i kazniti je. Ona se uzrujala i grozničavo je vikala. Muž nije mogao ništa. Otišao je napolje.

Ona je drhtala. Nije znala, što bi počela. Neko je vrijeme sjedila, onda je stala premetati rublje u ormaru. Zatim je pošla k ogledalu. Češljala se, a onda pregledavala svoju zlatninu, koja je bila u kutiji kod ogledala. Najednom se još jače uzrujala. Nervozno je prstima premetala zlatninu u kutiji. Njenih starih, teških naušnica nije bilo. Pozvala je kćerku. Pitala je, da li možda znade, gdje su. Ali kćer joj je mirno odgovorila, da ne zna. A kad bi ih tko i uzeo, da to ne bi mogao biti nitko drugi, nego gospođa glavarova. Ona naime jedino u zadnje vrijeme dolazi često k njima. Onda se sjeti svog sna o zmiji, i što joj je vračara na to odgovorila. Nitko je više nikakvim dokazima ne bi mogao uvjeriti, da joj gospođa glavarova, koja joj se pričinja najvjernijom prijateljicom, nije uzela naušnice.

Kao obično došla joj je prijateljica i danas o podne u pohode. A nije ni pomislila, što će doživjeti. Kad je ušla pozdravila ju i nije ju mnogo začudilo, što je odmah opazila, da je ljuta i nervozna.

Znala je, kako živi i htjela joj pomoći. Htjela ju je odvratiti od vračare. No danas joj učiteljeva nije htjela ni odzdraviti. Neko je vrijeme šutila, a onda je provalio iz nje bijes i počela je vikati:

—Vi ste me okrali i još se pretvarate, dolazite i dalje k meni kao da niste ništa učinila. Vi, — vi ste najgora zmija, kupite ponizno, a ipak ste me okrali. Ukrali ste mi moje najvrednije naušnice! Vi tatice!

Gospođa glavarova ostala je osupnuta. Htjela je govoriti. Bilo ju je stid. Usta su joj se odrvenila. Jedva je izmucala:

— Gospođo, za Boga, što vam je?

Ali ona je planula još jače. Vikala je. Nije marila, što su prozori bili otvoreni i ljudi se na ulici zaustavljali.

— Zar se još želite pretvarati? Ja znam, sigurno znam, vi st eme okrali. Doznala sam to iz sna i od vračare. Mislite, da mene možete varati kao druge? Nosite se odmah. Bježite iz moje kuće!

Glavarevoj se ženi stislo grlo. Sva je protrnula. Nije znala što bi. Izišla je napolje. Gledala je u zemlju i brzo bi pobjegla kući, da nije čula učiteljevu gdje ju ruži i viče za njom kroz prozor. Bilo ju stid, ali se nije mogla svladati. I pred sakupljenim je ljudima izlila i ona svu svoju žensku žuč. Nije se obazirala na svoj ponos. Strašno je proklinjala učiteljevu ženu, cijelu njezinu obitelj i vračaru.

Kasnije se tako zastidila, da se nije usudila izići na ulicu. Muž joj je zatražio premještenje. Iza dva tjedna ostavili su mjesto.

Selo je o tim naušnicama mnogo govorilo. A bilo je djevojaka, koje su znale, da ih je učiteljeva kći u nedjelju, kad je bila s njima na izletu u susjednom mjestu, prodala kod urara. Ali kad je to učiteljeva žena čula, pobijesnila je još više, jer kako se selo usuđuje ovako potvoriti njezinu kćer. A njoj je u snu, preko duhova, drugačije rečeno. I sve se većom strašću predala vračari. Rijetko je bila pri potpunoj svijesti. Ljudi su već govorili, da je luda. Pa i bila je. Kćer si je nagovarala da se druži s Nardom i mislila je, da joj pripravlja sreću. Nardo je bio poznat kao lakomislen i ne baš dobar čovjek. I ako je već davno prošao mladenačke godine, nije postao ni malo samostalan. Jer je kao đak slabo učio, ostao je kod oca u trgovini. Ni to nije bilo za njega, ali je pod očevim nadzorom ipak nešto pomagao. Pa ni sada, kad bi po godinama trebao biti u muževnoj dobi, nije znao drugo nego dotjerivati svoju vanjštinu i s mladićima se potucati po selu. Jer se silno uređivao, svi su ga zvali »lijepi Nardo«. Toga je, eto, ona namijenila svojoj kćeri i tvrdo je vjerovala da će se oženiti i smiriti. Bila je u takvom stanju, da nije mogla pravo suditi. Pa je bila zadovoljna, kad je vidjela kćerino veselje i čula što joj sve Nardo obećaje. I kćer joj se sastajala s Nardom sve češće. One su se obadvije tomu radovale i spremale sve za udaju. Kad se i u mjestu počelo o tom govoriti, vidio je Nardo da dalje ne može. Nije htio prekinuti s bezbrižnim životom, a nije ni znao, kako bi počeo novi život. Napokon se odlučio, otišao gospođi učiteljevoj i rekao joj, da je njegov otac u oporuci namijenio sve što imadu ostaviti svojoj kćeri, a on njezin brat da ne će dobiti ništa, osim što će i dalje ostati kod sestre, odnosno njenog muža. Protiv toga da ne može ništa, jer je već razbaštinjen. Radi toga da ne može izvršiti što je obećao njezinoj kćerci, — oni se dakle moraju rastati.

Kad je to učiteljeva žena čula, skočila je k njemu i uhvatila ga za ruke:

— Ubijate moju kćer. Ali ne, vi to ne ćete učiniti; ja ću prije vas. Vi ste oduvijek propalica i sada hoćete biti još i ubojica. Uništili ste sreću moje kćeri. Ha! uništili ju, ostavili.

I naglo ga je pustila. Uzela jednu staklenu vazu i bacila je o zid. I kad se uz prasak razbila, ona se smijala, luđački se smijala.

Nardo je bježao iz kuće. Prestrašio se te žene i neprestano je kroz vjetar slušao njene riječi i smijeh i gledao pred sobom ono lice s velikim crnim očima i suludim pogledom. Mislio je da ga progoni.

No ona nije bježala za njim, ona je razbila i drugu vazu i smijala se njenom prasku. Onda je pobirala krhotine, koje je dalje razbijala. I govorila je, da je nju ostavio muž, a Nardo opet njenu kćer. Tomu se smijala i plakala ... Ona je bila bolesna, — odvezli su je u ludnicu ...

R. Kadlec

PRVI SVETOJERONIMSKI PREDSJEDNIK

K PEDESETOJ GODIŠNJICI SMRTI TOME GAJDEKA 13. I. 1886.—13. I. 1936.

Na dan 13. siječnja ove godine navršilo se pedeset godina, kako je u Zagrebu preminuo prvi predsjednik Hrvatskoga Književnog Društva sv. Jeronima, zagrebački kanonik Toma Gajdek. Bio je to jedan od onih hrvatskih svećenika, koji su svom dušom svojom i svom ljubavlju svojom živjeli za bolju budućnost hrvatskog naroda, osobito hrvatskoga sela.

KANONIK TOMA GAJDEK (1809. do 1886.)

I ako se Gajdek rodio u Zagrebu (g. 1809.); bio je on kao svećenik pravi seoski uzor-svećenik. Postao je svećenik g. 1832., dakle u doba kad se već budio hrvatski preporod, kojega smo prošle godine proslavili stotu godišnjicu. I Gajdek je svim svojim mladim zanosom stupio među tadanje hrvatske preporoditelje. U tom svom zanosu dao se sav na rad za prosvjetu hrvatskoga sela. U selu, u kojem je postao kapelan, nije tada bilo škole, i eto Gajdek je sam na svoju ruku tu osnovao školu, u kojoj je sam vršio učiteljsku službu, dok hrvatska vlada nije postavila drugog učitelja. A kad je Gajdek postao u drugom selu župnik, opet je to isto učinio: i tu je osnovao školu, u kojoj je opet on sam bio učitelj, a da za to nije tražio nikakve nagrade.

Zar ima ljepšega primjera, kako se ljubi selo i živi za selo? Tadanji zagrebački nadbiskup kardinal Haulik posebnom je okružnicom svim svojim svećenicima stavio za uzor taj Gajdekov prosvjetni rad na selu. A godine 1862. postavio ga je za zagrebačkoga kanonika. No time nije nadbiskup Haulik htio otrgnuti Gajdeka od njegova prosvjetnoga rada za hrvatsko selo. Nadbiskup Haulik naumio je naime osnovati u Zagrebu veliku hrvatsku prosvjetnu ustanovu za sav hrvatski narod, u prvom redu za hrvatsko selo. To je imalo biti Hrvatsko Književno Društvo sv. Jeronima, kojemu su početkom g. 1867. postavljeni temelji, a g. 1868. bilo je to društvo ostvareno. Na čelo njegovo došao je kanonik Gajdek kao prvi predsjednik Društva sv. Jeronima. I ostao je na tome mjestu sve do svoje smrti preko 18 godina. A kako je on sav živio za Društvo sv. Jeronima i svu mu svoju ljubav posvećivao, svjedoče ove njegove riječi, koje je u svojoj oporuci upravio svetojeronimskom odboru:

»Slatko je što dobro i spasonosno učiniti za svoj narod, a naročito za onu njegovu djecu, koja su siromašnija i potrebitija. Ja to čuvstvo nosim sa sobom u tamni grob! Pače ono malo, što sam malenima našega naroda mogao koristiti, nadam se, da će mi biti veliko uzdanje i na strogom Božjem sudu, bude li mi milostiv Gospodin, mislim također, da ću se ćutiti blaženijim, ako Društvo sv. Jeronima ustraje raditi na onom temelju, na kojem je i uzraslo. Zato, draga braćo, zaklinjem vas Bogom živim i srećom našega naroda, čuvajte čast i spasonosnu snagu Društva sv. Jeronima, gojite ga, krijepite ga, neka sveudilj lijepim plodom plodi, neka mu se izmjenjuje predsjednik iza predsjednika, vredniji iza vrednijega, do u daleka vremena, sve do volje Božje. Na temelju svete vjere Isusove stajao, rasao, uzveličao i proslavio se Hrvatski narod!«

Divnih li riječi, koje se i danas, pedeset godina iza smrti onoga, koji ih je napisao, s tolikim dojmom čitaju! I srce nam obuzima zahvalnost prema tom dobrom prvom svetojeronimskom predsjedniku, koji je prvi i najviše učinio, da je dično naše Društvo sv. Jeronima postalo hrvatskom narodu ono, što jest i što će ostati: glavni sijač hrvatske pučke prosvjete dajući hrvatskom narodu knjige, koje su već u milijunima komada raširene po svim našim selima i gradovima. I doklegod se budu čitale jeronimske knjige, ne će biti zaboravljeno ni ime Tome Gajdeka, kojemu je za njegovu ljubav prema hrvatskom selu i hrvatskoj pučkoj prosvjeti zacijelo već Svevišnji dao nagradu u vječnosti.

Dr. Josip Andrić

IZ ŽIVOTA I RADA DRUŠTVA SV. JERONIMA

Hrvatsko Književno Društvo sv. Jeronima nastupilo je novu godinu 1936. s nekim promjenama u svom životu i radu. Tako evo već »Naša Gospa Lurdska« stupa pred svoje čitatelje u novom obliku, novoj opremi i s obilnijim sadržajem, pa će to sigurno pripomoći, da se ona još većma raširi. I tjednik »Obitelj« postao je sadržajem bogatiji, te će odsad jedan broj u mjesecu biti obilno i lijepo ispunjen slikama, a u ostalim će brojevima biti glavna pažnja posvećena sadržaju, koji je potreban u obiteljskom životu. Veliku pažnju posvećuje ove godine »Obitelj« mlađim čitateljima. Knjižnica Dobrih Romana izdat će ove godine šest romana, sve od samih katoličkih pisaca (hrvatski, češki, ruski, irski, flamanski i argentinski). I članska izdanja za g. 1937. već se pripremaju, a tako i neke pučke glume, koje će u najskorije vrijeme izaći. Među brošurama po dinar bit će velika pažnja posvećena protukomunističkoj borbi, koju treba svi katolici da svom silom povedu, kako bi komunizam, taj bezbožni nametnik, bio iskorijenjen iz hrvatskog naroda, jer lukavo kuša da se ušulja među one, koji njegove paklene namjere još ne poznadu. A i druge važne stvari bit će pretresane u tim knjižicama. Jedna od najvažnijih stvari, koje će Društvo sv. Jeronima ove godine provesti, jest pučko izdanje Sv. Pisma, koje će doskora, ako Bog da, već početi da se tiska. I seljački molitvenik »Božji Sijač« izaći će još prije korizme.

U odboru Društva sv. Jeronima nastale su također neke promjene. Odbornik dr Stjepan Bakšić, sveučilišni profesor i kanonik, koji je skoro punih 15 godina bio član odbora, odstupio je, a na njegovo je mjesto izabran dr Josip Lah, sveučilišni docent i svećenik. Blagajnik dr Stjepan Markulin već preko godinu dana nije najboljega zdravlja, pa je morao zato napustiti vršenje blagajničkih poslova, koje je preuzeo novi odbornik dr Josip Lah te već od Nove godine vodi te poslove.

Roman o životu Majke Božje izlazi doskora u jeronimskoj Knjižnici Dobrih Romana. To je roman »Marijin vrt«, koji stariji naši čitatelji već poznadu, jer je izlazio i u »Našoj Gospi Lurdskoj«, a sad evo ga i u knjizi. Taj je roman prekrasno napisao češki katolički pisac Julije Zejer, a na hrvatski ga je preveo dr Josip Andrić. U knjizi će biti i krasne slike iz života Bl. Djevice Marije. Čim su neki čuli, da će ta knjiga izaći, već su je naručili. Stajat će za naše pretplatnike 20 dinara, a za druge 30 dinara.

Jeronimska knjižica »Abesinija« svuda je, kad je za Božić izašla, s velikim zanimanjem dočekana, te je u mnogim selima više raširena nego ikoja druga dosadašnja brošura. Ima je još, tko je želi imati, stoji samo dinar.

Članske ovogodišnje jeronimske knjige još se mogu dobiti. Tko ih nema, neka se dakle požuri. Deset dinara za 3 knjige doista je vrijedno dati. A tek tko može dati 50 dinara za 10 knjiga, ima takvo raznovrsno obilje štiva, te je to svakom i radost i užitak i velika korist.

IZ ODBORA ZA SV. ZEMLJU

ISLIKANI MOZAIČKI PROZORI ZA HRVATSKO SVETIŠTE BL. NIKOLE TAVELIĆA U JERUSALEMU

Oba ta prozora, izrađena krasnim umjetničkim načinom i u bojama po umjetničkom nacrtu kipara Ive Kerdića bit će postavljeni s jedne i druge strane uz kip bl. Nikole Tavelića. Lijevi prozori će biti dar katolika zagrebačke nadbiskupije, a desno, dar katolika šibenske biskupije, rodnoga mu kraja

POSEBNI DAROVI ZA JERUSALEMSKI OLTAR

Ima lijep broj Hrvata i Hrvatica, koji su dosad već pridonijeli svoje novčane darove za prvi hrvatski oltar u Sv. Zemlji. Njihova ćemo imena iznijeti naknadno. No da taj oltar bude što ljepši, potrebni su i posebni darovi. Katolici zagrebačke nadbiskupije daruju eto jedan prozor, a katolici šibenske biskupije drugi. Jedan veliki dobrotvor darovat će raspelo, drugi srednju kanonsku ploču, dosadašnji hrvatski hodočasnici iz Sv. Zemlje kalež, a žene iz sela Gradišta oltarnik. Još se traže plemenite duše, koje će darovati (u novcu, koliko stoje) 4 svijećnjaka (svaki po 1000 Din), 2 kanonske ploče (svaka po 800 Din), kandilo (2000 Din), posude za vino i vodu na pladnju (1500 Din), zvonce (800 Din), misal (1000 Din), podnožak za misal (600 Din), hrvatski grb na oltaru (600 Din), ćilim pred oltarom, misno ruho itd. Ime darovatelja bit će urezano u predmet, koji je platio i time darovao za najsvetiji spomen i najsvetiju svrhu. Tkogod može, eto neka prodiči na ovom svetom hrvatskom spomeniku u Sv. Zemlji svoje ime i dobrotu svoga srca. Bit će mu za dušu pred Bogom!

Blagdan sv. Bernardice slavi se 18. veljače

Sv. Otac Papa Pijo XI. dočekao je, hvala Bogu, u zdravlju i ovu godinu, premda su se u posljednje doba opet širile vijesti, da je teško obolio, no te vijesti nisu bile istinite. Dne 12. veljače navršuje se 14 godina, kako je svečano okrunjen za Papu, a 31. svibnja navršit će 80 godina života.

Novi kardinali. Uz Sv. Oca Papu najveći su dostojanstvenici katoličke Crkve kardinali. Njih ima najviše 70. Međutim redovito ih ima manje. Tako ih je u posljednje doba bilo samo 49. No baš pred Božić imenovao je Sv. Otac Papa Pijo XI. novih 20 kardinala, među njima i jednog Slavena, to jest nadbiskupa češkoga glavnog grada Praga dra Kašpara. Sad ima među kardinalima 4 Slavena (2 Čeha i 2 Poljaka), 4 Nijemca, 4 Amerikanina, 4 Španjolca, 7 Francuza, 38 Talijana te po 1 Irac, Belgijanac, Portugalac, Madžar, Sirac, Kanađanin, Brazilijanac i Argentinac. Ali u božićno vrijeme umro je opet jedan kardinal (Talijan), pa sad ima ukupno 68 kardinala.

Hrvatska crkva sv. Jeronima u Rimu postala je naslovna (titularna) crkva novog argentinskoga kardinala, nadbiskupa Copella iz Buenos Airesa. Svaki naime kardinal dobiva po jednu rimsku crkvu, pa nosi njen naslov (titulu). Tako je novom kardinalu iz Buenos Airesa Sv. Otac Papa dodijelio rimsku hrvatsku crkvu sv. Jeronima. Kad je novi kardinal došao da pohodi tu našu i svoju crkvu, bio je tu svečano dočekan od ravnatelja Zavoda sv. Jeronima dra Jurja Magjerca i sviju Hrvata, koji su u Rimu.

488 knjiga izdalo je Društvo sv. Jeronima od svog početka do konca g. 1935., to jest u 67 godina. Prvih 15 godina izašla je 51 jeronimska knjiga, a posljednjih 15 godina 271 jeronimska knjiga. Hvala Bogu, krasan uspjeh!

Umro slavan katolički pisac. Na samu Badnju noć malo prije ponoći umro je francuski pisac Pavao Burže (piše se: Bourget). To je bio jedan od najvećih katoličkih pisaca svega svijeta. Isprva je bio bezvjerac, ali kad mu je bilo 45 godina, obratio se. Bio je po zanimanju liječnik. Napisao je mnogo krasnih pripovijesti i romana. Jedan od tih romana zove se »Nemeza« te je u hrvatskom prijevodu izašao u svetojeronimskoj Knjižnici Dobrih Romana. Taj slavni katolički pisac umro je u 84. godini života. Mnogo je učinio perom svojim za slavu Božju pa je i umro svetom smrću.

Svjetska izložba katoličke štampe. Ove se godine navršuje 75 godina, kako izlaze u Rimu papinske svagdanje novine »L' Osservatore Romano«. To će biti po želji Sv. Oca Pape proslavljeno u Vatikanu velikom svjetskom izložbom katoličkih novina i časopisa sviju naroda svijeta. Tu će biti i posebno hrvatsko odjeljenje, u kojemu će biti izloženo oko 60 hrvatskikh katoličkih novina i listova. Za hrvatski dio te izložbe brine se poseban odbor, kojemu je kao pokrovitelj i predsjednik na čelu preuzv. g. dr Ivan Šarić, nadbiskup vrhbosanski. Sjedište tog odbora je u Zagrebu kod Društva sv. Jeronima, a glavnu brigu oko svega toga vodi dr Josip Andrić, urednik Društva sv. Jeronima. Umjetnički će hrvatski dio izložbe urediti slikar V. Kirin. Izložba će biti svečano otvorena 1. travnja, a trajat će do mjeseca listopada.

Katoličko radničko sveučilište osnovano je u gradu Lodzu u Poljskoj. Osnovao ga je odbor Katoličke Akcije. Tako bi naša hrvatska Katolička Akcija trebala da osnuje katoličko seljačko sveučilište u Zagrebu.

U Jerusalemu bilo je g. 1917. samo 15 tisuća Židova, a danas ih ima već 80 tisuća. Židovi mnogo sele u Palestinu, osobito iz Njemačke i Poljske, pa ih svaki tjedan doseli onamo oko tisuću. Tako oni mirno osvajaju svoju staru domovinu.

Dvije tisuće siromašne djece iz Dalmacije, gdje vlada glad, primaju dobri ljudi u Hrvatskoj i Slavoniji, da ih prehrane. Velik dio te djece već je prevezen k svojim novim hraniteljima, dobrim ljudima, kojima će Bog platiti to veliko djelo milosrđa, ako budu pazili i na kršćanski odgoj te djece.

Boljševici uveli ropstvo u Rusiji. Dok je vladalo poganstvo na svijetu, dijelili su se ljudi na slobodne ljude i robove. Tek kršćanstvo je stalo naučavati, da su svi ljudi jednaki. Pod utjecajem te kršćanske nauke nestalo je pomalo ropstva. Ali eto došli boljševici, kojima je glavni pakleni cilj: uništiti kršćanstvo. Zar je onda čudo, da boljševici u Rusiji opet uvode ropstvo? Jest, sve one, koji su ostali vjerni svojoj vjeri, koji nisu htjeli da prihvate boljševičke nauke, strpali su boljševički vlastodršci u takozvane koncentracione logore, pa ti ljudi moraju, kao nekad robovi, kopati kanal između Bijelog i Baltijskog mora, graditi državne ceste i razne državne gradnje, a kod tog ih prati nesmiljeni bič boljševičkih gospodara. Samo slijepi po tome još ne vide, da boljševizam kao i svako bezboštvo vodi zapravo u ropstvo, a samo kršćanstvo jamči pravu čovječju slobodu.

Bezbožnici i slobodoumnici. Boljševici u Rusiji se otvoreno priznaju bezbožnicima te vode otvorenu borbu proti vjeri i Bogu. No u drugim državama ima bezvjeraca, koji se ne će otvoreno da priznadu bezbožnicima, nego vele za sebe, da su slobodoumnici. Oni su tobože za slobodu uma, pa neka o vjeri i Bogu svaki čovjek misli, što hoće. Ali nedavno su se pokazali pravi papci tog njihova slobodoumlja. U engleskom gradu Bruklinu sastalo se naime međunarodno vijeće tih slobodoumaca, pa su tu odlučili, da će stupiti u veze s boljševičkim bezbožnicima. Tako su se eto u istom kolu našli i slobodoumci i bezbožnici. Sad barem svi znamo, što treba da mislimo o onima, koji govore o slobodi uma: time hoće da prikriju svoje bezboštvo. Daleko im kuća kao i svim bezbožnicima!

SVETIŠTE MAJKE BOŽJE LURDSKE U ZAGREBU

Početak gradnje našeg lurdskog Svetišta

Bogu hvala!

Na Blagovijest ćemo usred našeg Zagreb-grada, na Zvonimirovoj, jednoj od najvećih i najmodernijih ulica položiti temeljni kamen zavjetnog Svetišta u čast Majci Božjoj Lurdskoj. Upravo na dan, u koji je lurdska Djevica objavila Bernardici: Ja sam bezgrešno Začeće.

Ta je vijest oduševila naše čitatelje i sve štovatelje lurdske Djevice. Oba preuzvišena nadbiskupa dala su svoj blagoslov i izjavila svoje veselje što će se eto početi graditi nova crkva kojih Zagreb toliko treba.

Naši pak prijatelji i članovi doprinosnici Svetišta šalju nam unapred oduševljene čestitke uz obećanje, da će i dalje doprinositi za taj velebni, narodni poklon, što će ga Hrvati u svome Zagrebu podići u čast Kraljici Hrvata.

I bit će taj hram nešto velebna. Nacrt je izradio i preko naših granica poznati umjetnik arhitekt sveučilišni profesor inž. Josip Plečnik. Kogod je imao prigode da vidi nacrt, ostao je zadivljen. Ovaj će hram za Zagreb biti velika stečevina. Hrvati će njime u krunu svoje drage nebeske Majke i Kraljice nov biser utaknuti.

Do sada sakupljena sredstva jedva će doteći za temelje novoga hrama. Ali uprava Svetišta pristupa početku njegove izgradnje puna pouzdanja u pomoć One, u čiju se slavu gradi. Zagreb, Hrvati će i ovaj put svoju ljubav prema Mariji posvjedočiti i budućim pokoljenjima ostaviti spomenik dostojan te svoje ljubavi.

Majka Božja Lurdska neka uzme u svoju moćnu zaštitu ovaj sveti pothvat, neka blagoslovi i pothvat i sve one koji će ga pomoći ostvarivati.

Vijesti iz Svetišta

ZA NAŠE DOBROTVORE

Za sve one, koji doprinose za izgradnju zavjetnog Svetišta Majke Božje Lurdske u Zagrebu svake nedjelje pjeva se u 10 sati svečana sveta Misa na oltaru Majke Božje Lurdske, svaki dan se u Svetištu za njih i na njihovu nakanu moli, svaki dan se spominju pod sv. Misama, kojih se dnevno u Svetištu odsluži od 10—14.

DAR DOBROTVORIMA

Uprava Svetišta dala je izraditi veliku, umjetničku sliku (58 cm × 70 cm) u 9 boja oltara i spilje Majke Božje Lurdske u Zagrebu. Svakome dobrotvoru, koji do svršetka godine 1936. pokloni za izgradnju novog lurdskog Svetišta u Zagrebu iznos od Din 1000.— odjednom ili u obrocima, bit će poklonjena ta slika s njegovim imenom kao dobrotvorom. Uprava Svetišta šalje na zahtjev potrebiti broj čekova.

MRAMORNA PLOČA ZA VJEČNA VREMENA

Imena štovatelja Majke Božje Lurdske, koji odjednom ili u 10 mjesečnih obroka uplate iznos od 1.000.— Dinara za gradnju novog Svetišta, bit će srebrnim slovima uklesana u mramornu ploču u Svetištu za vječna vremena.

Imena dobrotvora koji odjednom ili u 20 mjesečnih obroka uplate iznos od Din. 2.000.— bit će isto tako uklesana i još će primiti na dar gornju sliku lurdskog ukazanja.

Imena dobrotvora, koji odjednom ili u 25 mjesečnih obroka uplate iznos od Din. 2.500.— bit će na drugoj ploči uklesana zlatnim slovima.

Imena dobrotvora, koji odjednom ili u mjesečnim obrocima uplate iznos od Din. 5.000.— ili više, uz poklon spomenute slike, bit će sa zlatnim slovima i sa darovanim iznosom uklesana na posebnoj mramornoj ploči u Svetištu, koja će biti velika 25×25 cm i određena samo za dotičnog darovatelja.

UPRAVA SVETIŠTA
MAJKE BOŽJE LURDSKE
Zagreb, Vrbanićeva ul. 13.

Zahvalnice

Zahvaljujem dragoj Gospi Lurdskoj na uslišanoj mi molbi: obadva su mi sina s uspjehom svršila maturu. Prilažem dar za novo Svetište.

Vinica (kraj Varaždina), mjeseca rujna 1935.

M. C.

✶

Molila sam se za dijete i Majka Božja Lurdska me je uslišala Neka joj bude vječna hvala! — Prilažem dar za njezino Svetište.

Omišalj, 6. studenoga 1935. D. F.

✶

Zahvaljujem Bogu i Majci Božjoj Lurdskoj za sretan porod. — Prilažem darak za Svetište.

Hrvatskovo (kod Ludbrega), 11. prosinca 1935.

Kain Josipa

✶

Tebi, bez grijeha začeta Djevice, zahvaljujem na povraćenu zdravlju moje sestre Danice, kojoj si povratila zdravlje nakon što sam od Tebe pomoć zatražila. — Preko lurdske vode i opet potvrdila svoju snagu i moć.

Zagreb, 9. studenoga 1935.

Magda Fakin-Klancir

✶

Zahvaljujem od svega srca Majci Božjoj Lurdskoj koja je mene i cijelu moju obitelj zaštitila od velika zla. Iz zahvalnosti šaljem dar za gradnju Svetišta Gospe Lurdske.

Zagreb, 10. prosinca 1935. **N. D.**

*

Zahvaljujem se Majci Božjoj Lurdskoj na primljenoj milosti koju mi je iskazala. Bila sam pred dvije godine u velikoj žalosti i brizi. Mislila sam da ću poludjeti, kakova me nesreća bila stigla od ljudi kojima nikad ništa nisam kriva bila, dapače još sam im koristila. Ja sirota nemam ovdje nigdje nikoga svoga, da mu se potužim, pa sam se s devetnicom preporučila dragoj Majci Božjoj Lurdskoj, presvetom Srcu Isusovu, svetom Josipu te svetoj Bernardici da me oslobode ove moje velike žalosti. Obećala sam Majci Božjoj, da ću se pomoliti u njezinoj crkvi u Zagrebu, u svetištu Majke Božje Lurdske, da ću priložiti dar za Svetište i zahvalite se javno u Glasniku Majke Božje. Majka Božja me je uslišala. Neka bude hvala i slava Majci Božjoj Lurdskoj na svim njezinim milostima.

Zagreb, 22. kolovoza 1935.

M. L. Kozarevac

PREPORUČUJU SE U MOLITVE.

Dubrovnik. Banić Frano svoju bolesnu kćerku.

Milodari za Svetište

MJESEČNI DOPRINOSI IZ ZAGREBA.

Po Din 20: Barić Stjepan, Stomčirević Ivo, Machnik Artur, Horvat Eduard i Barica, Obitelj Kramarić, pekar Čorko.

Po Din 30: Simović Ivka, Horvat Regina, Obitelj Juranić, Lončar N.

Po Din 50: P. S.

Po Din 15: Vuksan Franciska.

Po Din 10: Baumann Rudolf, Berović Vinka, Kranjčević Katica, Ristić Marija, Vragović Evica, Etuš Franka, Zebić Nikola, Vukušić Marija, Muškon Stjepan, Pasavec Julka, Katanjevac Pepica, Mandizara Nikola, Mikša Alojza, Vizjak Marija, Trbojevi Evica, Dr Šprajcer Zvonko, Cvitković Josipa, Lukatelo Katarina, Dr Rotković Vjekoslav, Herman Agata, Kustreba Anka, Markoti Jelka, Dr Penić Janko, Preč. Pernjak Vilim, V. Č. Šverer Rudolf, Lipošćak Marica, Tomažić Fanika, Majer Franjka, Šimić Milka, Knez Marija, Ujević M. M., Kovačić Paula, Košević Jelka, German Franjo, Marjanović Filicija, Benzon Petar, Urbas Franka, Kraljić Marica, Kurtanjek Marija, Praznika Ivana, Kvaternik Helena, Gribl Stjepan, Remeta Janka, Devčić Antonija, Borovac Marija, Rašić Milka, Tumpa Jelka, Kosina Josipa, Cerovsky Ljubica, Komer Vlatko, Lisički Gertruda, Meisgeier Dragutin, Magdić Petar, Ranfl Ivana, Pinter Mila, Mandić Marica, Siketić Josip, Ptiček Hermina, Dović Rozalija, Sukno Marija, Welfel Mila, Dujmović Manda, Marjanović Marija, Šarić Franjo, Mlinarić Doroteja, Ribar Vida, Obitelj Mezger, Srebotnik Ivanka, Trčak Marija, Hunski Josip, Obitelj Ivanoš, Pogorelc Iva, Petroci Josip, Kornicer Zora, Ferek Alojz, Rebrnišak Marija, Košutić Rezika, Prelog Margareta, Malivuk Mandica, Živić Karmela, Dr Živković Andrija, Pasarić Marija, Bogović Milka, Ljevačić Elza, Zergollern Ružica, Sokolić Mira, Maričić ud. Helena, Harner Elizabeta, Huber Marija, Škaberna Ivan, Valpotić Barica, Geršić Ruža i Draga, Beluhan Marija, Turner Ljubica, Hajdić Anđela, Verovnik Ivan, Prohaska Marija, Biškup Josipa, Babić Bogdan i Kristina, Starčević Stjepan, Mosković Zora, Sabo Julijana, Dološić Marija, Ergovac Ivan, Bartulac Stanislava, Brajiković Marija, Signjar Natalija, Tomić Katarina, Horvat Vilim, Jurišan Bara, Šuštarko Vilma, Đurić Libusa, Gajski Miciga, Šćetinac Juraj, Marčić Dr Mijo, Klesarska Udruga, Trbušić Emica, Šimunić Julija, Sabljak Katica, Berce Ivica, Kolar Slava, Vabić Draga, Horvat Ana, Švab Katarina, Štapa Elizabeta, Bujin Olga, Presiček Marija, Delak Maja, Joža Marija, Vukelić Anka, Gržeta Anđa, Marković Julija, Draženović Katica, Lisak Marija, Šabijan Ana, Župančić Josip, Rumac Stjepan, Šilak Eugen, Klisanić Ljuba i Antonija, Žlibar Katica, Uzjak Terezija, Švoger Julka, Kavić Ivka, Šinker Karlo, Koleb Aleksandra, Keser Anka, Sklebar Marija, Lebinac Vilim, Giorgo Vladimir, Grobarić Magdalina, Kolander Zlatko, Iverović Marija, Kumić Fanika, Boraček Dominik, Prekrijel Gabrijela, Obitelj Šrajber, Takšić Katica, Mikaelović Mila, Kožulj Špiro, Čop Juraj i Katarina, Obitelj Vušak, Dvoržak Ivan, Karšin Marija, Obitelj Herc, Polegeg Karolina, Turk Ivan, Kovačić Milivoj, Ruben Eugen, Gregec Josip, Naznanović Sofija, Žabčić Ana, Dičić Šime, Haina Dragutin, Budić Sofija, Dujan Fanika, Obitelj Neidhardt, Turk Milan, Zajc Franka, Vlahović Mijo i Terezija, Rakela Fanika, Šviger Alojza, Tušek Marija, Žnjidarčić Vjekoslav, V. Č. Martin Milošinović, Horvat Martin, Horvat Mijo, Brunšmid Julija, Arlavi Nita, Kolar Luba, Mohač Alojzija, Domitrović Josipa, Horvat Slava, Očić Mato, Kolanj Mihovil, Stibarški Anka, Mladić Stanko, Kuti Katarina, Obitelj Horvatić, Jagar Marija, Čanić Marija, Kralj Ljerkica, Cerpnjak Marija, Krznar Boris, Mulaj Agneza, Samun Mirko, Zamoli Ante i Marija, Kurelac Katarina, Burgstaller Janko, Bregar Roman, Brunner Zora, Habjanić Marija, Kain Kristina, Dočkal Ruža, Berleš N., First Mira, Obitelj Šestak, Kovačiček Stjepan, Badalić Viktor, Ragu Jela, Obitelj Burić, Dočić Ivka, Obitelj Klaić, Dušica Marjana, Moslavac Vilma, Melkus-Šokčević, Petrović Josip, Jović Cecilija, Jeke Tonka, Dušak Danica, Razum Stjepan, Helopat Slava, Gotlieb Karlo, Veselko Otmar, Huzek Josipa, Ivanković Antonija, Ciglenečki Josip, Logarić Antonija, Žnidaršić Antonija, Ludaš Andrija, Malogorski Vjera, Ritik Laura, Rizner Zlata.

Po Din 5: Mager Marija, Obitelj Dujmović, Gotlich Julijo, Obitelj Geržić, Obitelj Kuštan, Obitelj Kovačić, Šoban Bogumil, Kričansky Fa-

nika, Obitelj Richter, M. Ciganović, Tokić Zvonimir, Humsky Ivka, Bakić Katica, Molnar Marija, Zlatić Ruža, Puhović Kata, Spiljar Pepica, Dragulić Julijana, Belesković Venceslav, Erenić Marija, Gorenec Anka, Kusar Marija, Marinić Tonka, Rešković Fanika, Koštenjak Pavao, Udović Apolonija, Majerević Božica, Božićević Katarina, Klobučar Ljubica, Blažičević Kazimir, Marok Anton i Antonija, Križanić Terezija, Miklaić Micika, Špeljak Katica, Kehm Miroslav, Nikolić Ante, Dr Oto Oppitz, Čopar Slava, Groman Antonija, Oštrić Josip, Šurma ud. Ana, Jušić Anica, Goluban Stjepan i Otilija, Smoljčić Nikola, Stroviščak Barica, Ureić Magda, Gisvingler Ema, Jakčin Vjera, Prebeg Micika, Knupleš Albert, Ivanek Stjepan, Bastarda Uršula, Hiršl Dragutin, Grgurić Elena, Homan Ivan, Majer Ivan, Karaš Leopold, Budak Katica, Vilek Ivan, Mager Marija, Ladić Marija, Lončarec Petar, Turković Anka, Berović Karmela, Tišina Antun, Horvat Ružica, Roca Eduard, Tomišić Marija, Bistrički Marija, Boranoš Anica, Meštrović Roza, Merola Marija, Košutić Pavla, Ivšek Rezika, Španić Eva, Znidarec Fanika, Sertić Marica, Gliha Amalija, Plečko Stjepan, Domitrović Jure, Šeketa Antun, Karlić Franjo, Tonić Filip, Dobršek Terezija, Sebetić Đuro, Jurman Vilma, Volf Vilina, Grašić Marija, Mazek Kristina, Findrik K. učiteljica, Bjelokosić Nikola, Ceraj Ljuba, Ilić Katica, Mihelić Barica, Gevaj Ante, Pavleković Ivan, Matković Marija, Mitračić Vjekoslav, Mahin Mira, V. Č. Mesaroš Vladimir, Hribršek Ivka, Bičanić Stjepan, Planinac Franjo, Dobrovčak Adela, Petrina Marija, Dragarić Marija, Kostanješek Vilim, Plavetić Katarina, Jalošević Paula, Antolković Marija, German Marija, Levak Ana, Raizer Klotilda, Jakšić Josipa, Košćica Anka, Brezinšćak Anka, Kelh Eda, Maček Ana, Blagojević Aleksandra, Kovač Marija, Vajler Ivan, Staroviški Micika, Šestić Gabrijela, Batistić Terezija, Horvatić Ivica, Dvornik Agneza, Gorjup Franjo, Zgorelec Anka, Ribar Jelka, Jakulić Katica, Dr Janda Krunoslav, Lončar Roza, Herceg Brigita, Šavrić Pepica, Han Elena, Huljak Josipa, Školneković Zora, Šimanović Slavka, Grdan Katarina, Hrlić Đuro, Kinčić Matilda, Budak Katarina, Bižel Marija, Matijašić Franjo, Turjak Nikola, Sestre Grinvald, Fischer Rudolf, Šeper Vjekoslav, Krompler Zlata, Miletić Hinko, Dolovčak Josipa, Vihnal Judita, Darapi Barica, Gaj Ljudevit, Škrgetić Ljerka, Krajcar Pavao, Lončarić Katarina, Henneberg Ljubica, Hmilino Paula, Posavec Josipa, Biškup Marija, Lojen Katarina, Berković Ljerka, Berković Marija, Pinter Dragica, Cerovski Katica, Kosić Dragutin, Gesieh Marija, Cerinski Ankica, Erman Fanika, Sparčić Miho, Benešovsky Paula, Brcko Anka, Ožir Mihaelo, Janković Apolonija, Margetić Terezija, Filipčić Jelka, Filipčić Martin, Zajc Josip, Kovačević Fanika, Ivner Jozefina, Smole Jelka, Čanjevac Josipa, Bajević Marija, Deželić Dragica, Slibački Ana, Naglić Milka, Popović Marija, Brinovec Marija, Oželj Danica, Vitko Nastazija, Klobričarić Ana, Prinčić Marija, Kralić Sofija, Širola Anka, Car Marija, Novak Anka, Radović Ermina, Marinković Dr Pava, Grgičević Julijana, Nolani Štefanija, Jančiković Olga, Jakić Katica, Karaš Leopold, Budak Katica, Vilek Ivan, Tonšetić Ivan, Barta Josip, Hotković Stjepan, Šmid Gabrijel, Plivelić Draga, Obitelj Detelić, Dović Josip, Jakopčić Anka, Posanac Ivanka, Dujec Lina, Šafar Vinko, Fresil Julka, Karović Nikola, Delač Barbara, Živković Julija, Winteralter Marija, Solchez Vlasta, Rebrnišak Vilma, Čenan Vjekoslava, Ferenčak Ante, Magdalinić Marija, Klaić Antonija, Hrženjak Anastazija, Klemenčić Rezika, Majstorović Klara, Filipčić Eduard, Pukleš Ivan, Horvat Milan, Fuchs Ljudevit, Đekić Josip, Bilim Pepica, Frajma Anka, Soić Pava, Božić Marija, Vais Rezika, Gradišar Matilda, Kukuljević Mandina, Rimanić Ivan, Radošević Božena, Gunjčar Slavko, Šabalić Andrija, Stanić Marija, Heršak Apolonija, Šimun Rezi, Šlebnik Milka, Petro Marijan.

JEDNOKRATNI DOPRINOSI IZ ZAGREBA.

Po Din 50: Obitelj Karnicar (u zahv.), Šarić Staša, Griesbach i Knaus, savjet. Kaurić i otac 60, Klaužer Anton.

Po Din 100: Drnić Nelka (u zahv.), N. N., N. N., U. Broz.

Po Din 20: Obitelj Senjanović, Bertrand Katarina, Obitelj Kramarić, Šimunić Ida, Obitelj Ing. Brnjas, Obitelj Pavlečić, Ježić ud. Anka, Havelka Ernestina, Šepec Rozalija.

Po Din 15: Reiher Anton, Božić Katica.

Po Din 10: Penavin Ivo, Verzelj Marija, Štamparija »Gaj«, N. N., Ing. Bezić, Kitner Marko, N. N., Kukenberg Ruža, N. N., Radić Petar, Dombaj Amalija, Dr Rukavina, Obitelj Ročić, Canki Ivanka, Obitelj Vidović, Adamović Josip, Obitelj Đ. Babić, Okroša Beti i Marin, Živković Mira, Voršak S., Obitelj Gaćina, Obitelj Jurkić, Pliverić Gizela, Obitelj Marjančić, Obitelj Piljek, Streer Vladimir, Obitelj Hrašćan, Horčička Ljuba, Obitelj Tomić, Cerovsky Ljubica, Unukić Katarina, Gđica Mudrinić, Milković Magda, Vranković Zdenka, Seitz Zora, Šestak Marija, Lisac Hinko, Wolf Ana, Jasbinski Paula, Sudac Hirc, Sotošek Ivana, Brkljačić Marija, V. T., N. N., Kovačić Marija, Šilvester Katica, N. N., Zorak, Škerl, Dr Brozović, Dr Ante Pandelković, Dokozić Julija, Heicher Julija, Tutek Matija, Prof. Bastl Alojz, Halužan Slava, Obitelj Zavlić, Šted. Sav. Banovine, Ciraki Hadrijan, Hondl Nada, N. N., Jelić Ivan, Tomić Milutin, Unger K., Tomić Josip, Obitelj Seitz, Premužić Ivo, Urek Ivo, Obitelj Herites, Batić Anton, Rajher Anton, Šandor Ivan, Cvilinder Florijan, Nesanović Tomislav, Dr V. Jelenčić, Lazarini Marija, Dr Belaj, Šiletić Josip, Matko Janko, Ceranec Josip, Dostal Eduard, Sotošek Ivan, Korner Andrija, Polak Vladimir, N. N.

Po Din 5: Obitelj Kuštan, Kerenec Matilda, Cepanec Marija, Obitelj Korner, Vitković Helena, Adamović Josip, Obitelj Misinde-Pavelić, Obitelj Vukelić, Horvat Ana, Dragomanović Marija, Lulić Šime, Bersa Lucija, Krnić Josip, Obitelj I.

Kostrenčića, Skendrović Adica, Vučić Aneza, Mazer Zlata, Šaćer Žiga, Bezjak Olga, Ibriks Josipa i Ivan, Obitelj Brajdić, Paar Josipa, Kišić Milan, Došen Ante, Lasman Lujza, Hudinčec Juraj, Stanković Josipa, Obitelj Gašparec, Leiffler Juliška, Obitelj prof. Doroghy, Obitelj Magdić, Terčić Antonija, Pucek Franjo, Kovačiš Katarina, Krože Krista, Obitelj Deželić, Obitelj Horvat, Kos Rozalija, Obitelj Stromar, Kett prof. Ante, Centrih Marija, Kameriht Ivanka, Kosmat Amalija, Jabek Micika, Obitelj Hubak, Vuksan Amalija, Zveier Ema, Čorko Marija, Obitelj Karninčar, Marković Katarina, Vulić Etela, Nežić Antonija, Žagar Ljuba, Dinter Julija, Novak Marica, Obitelj Švedek, Brajnik Vida, Kovač Jelka, Dukat Zora, Madrić Nevenka, Osmec Anka, Saić Fanika, Peček Rudolf, Obitelj Žunac, Sirovica Dinko, Fabiani Jela, Horvat B., Šrepfel Marija.

OVOGODIŠNJE HODOČAŠĆE U LURD

Kao svake godine tako ćemo i ove, ako dragi Bog dade, opet s jednim hrvatskim hodočašćem u Lurd, u Gospin grad, k špilji njezinih ukazanja, gdje toliki nalaze lijek svojoj duši i svome tijelu.

Idemo onamo, jer nas Gospa zove: „Hoću da mi ovamo (Lurd) mnogi dolaze, da dolaze u procesijama." A Naša Gospa Lurdska obilno nagrađuje one, koji se Njezinom pozivu odazovu. Nagrađuje ih premnogim milostima i na duši i na tijelu.

Njezinom se majčinskom pozivu odazivlju narodi iz stranih država i zemalja, koji su mnogo dalje od Lurda, nego li smo mi. Ne ćemo dakle da budemo zadnji, kad Gospa zove. Mi baš Hrvati mnogo imademo da zahvalimo Gospi.

Ne ćemo dakle da drugi narodi slušaju Gospin poziv, a mi ne. Poći ćemo k našoj drago Gospi u Lurd u mjesecu kolovozu, kako to običavamo svake godine. Neka se već sada počnu spremati, koji mogu i koji kane poći.

STALNO VODSTVO LURDSKIH HODOČAŠĆA Zagreb, Kaptol 29.

SVEČANO HODOČAŠĆE U SVETU ZEMLJU

Pozivamo Vas, dragi čitatelji „Naše Gospe Lurdske", da se pridružite svečanom hrvatskom hodočašću, koje će obaviti svečani čin predaje i posvete prvog hrvatskog svetišta u Svetoj Zemlji u mjesecu svibnju 1936. Hodočašće polazi pod pokroviteljstvom preuzv. g. dra Josipa Carevića, biskupa, dubrovačkoga, koji će obaviti i posvetu našeg oltara bl. Nikole Tavelića u Jerusalemu.

Program hodočašća je ovaj: 30. travnja odlazak iz Zagreba, 2. V. dolazak u Grčku; 6. V. u Egipat, 8. V. iskrcavanje u Haifi. Od 8. do 23. svibnja boravak u Sv. Zemlji i pohađanje sviju svetih i znamenitih mjesta, a na Spasovo svečanost posvete hrvatskog oltara. Odlazak 23. V., dolazak u Pirej 25. V., a povratak u Zagreb 28. svibnja.

Cijene su za III. razred 7800 Din. za II. razred 9500 Din (samo nekoliko mjesta!) a za I. razred 12.000 Din.

Prijaviti se treba do konca veljače na

„ODBOR ZA HODOČAŠĆA U SVETU ZEMLJU" Zagreb, Trg Kr. Tomislava 21.

PAZI! „NAŠA GOSPA LURDSKA" će ove godine stalno donositi u svakom broju tjedne programe za društvena sijela Društava Katoličke Akcije za svaki slijedeći mjesec. A osim toga će biti njezini članci tako sastavljeni i raspoređeni, da se mogu upotrebiti za predavanje na tim sijelima.

Ona će biti pravo glasilo Društava Katoličke Akcije, zato bi je moralo držati svako njezino društvo i svaki član, kojemu je to ikako moguće.

„NAŠA GOSPA LURDSKA" izlazi svakog mjeseca jedamput. Pretplata 15 Din na cijelu godinu (za inozemstvo 30 Din.) Pojedini broj 1 50 Din. — Uprava „Naše Gospe Lurdske", Zagreb, Trg Kralja Tomislava 21. „Našu Gospu Lurdsku" izdaje Konzorcij Kuće Dobre Štampe nakladom Hrvatskoga Književnoga Društva sv. Jeronima. Za vlasnika, izdavača i uredništvo odgovara Dr Josip Andrić, Zagreb, Trenkova ulica 1. — Tisak Nadbiskupske Tiskare u Zagrebu. Za tiskaru odgovara: Stjepan Marinović, Zagreb, Kamaufova ulica 16. — Omot je offset-tisak Zaklade Tiskare Narodnih Novina (odgovara V. Kirin, Zagreb, Deželićeva ulica 2.)

ZA NAŠ DOM

NAŠIM MAJKAMA

Vama ovu stranicu posvećujemo, drage hrvatske majke. Vama ovo pišemo, da uz nabožno štivo, koje Vam daje »Naša Gospa Lurdska«, nađete ovdje i po koje zrnce korisnih savjeta za Vašu kuću, za Vašu obitelj i za dragu Vašu djecu.

Čitamo ovih dana u novinama, koliko je po selima i gradovima prošle godine bilo rođenih, koliko umrlih. U mnogim se mjestima premalo djece rodilo. Bože, kuda to vodi takve obitelji bez djece ili s malo djece i kakvi sve odatle čekaju jadi hrvatski narod! Ali i gdje se rađa više djece, sa žalošću opažamo, da ih već u prvoj godini u mnogim selima polovica poumire. Otkuda to? Zar to baš mora tako biti? Ne mora. I ne bi bilo, kad bi sve majke znale, kako treba postupati s malom djecom, da ostanu na životu.

Jest, najviše od neznanja majkama umiru dojenčad. Zato treba majke da se upute, kako da njeguju i hrane novorođenčad i dojenčad. Takve upute daje svetojeronimski tjednik »Obitelj«, a Društvo sv. Jeronima sprema i posebnu knjigu za pouku mladim majkama. Nešto takvih uputa dat ćemo i ovdje u »Našoj Gospi Lurdskoj«, svaki mjesec pomalo.

Osim toga bit će tu i drugih uputa, kojima će se svaka domaćica moći okoristiti. Zato čitajte ovaj naš Gospin list i dajte ga i drugim ženama i djevojkama, da ga čitaju! Neka u ime Božje omili što većem broju dobrih hrvatskih katoličkih žena!

Za kuhinju

Juha od sirutke. Na svaku litru sirutke uzmi 30 grama finog pšeničnog brašna. To u sirutki zamuti i s nešto soli brzo zavrij. U juhu zamiješaj nešto šećera, cimeta i jedan žumanjak. A kad uspeš juhu u zdjelu, dodaj u nju kriške bijeloga kruha pržena na maslacu.

Kiseli kupus s kobasicama. Dva duboka tanjura kiseloga kupusa, glavicu crvenoga luka, komad sušene slanine, nešto sala (svinjske masti) te po litre bijelog vina postavi u dobro kalajisanom loncu na vatru i polagano kuhaj. Kad je kupus skuhan, sva tekućina treba da se isparila. Onda slaninu i luk izvadi, a nešto soka od pečenja dodaj, pa još ¼ sata kuhaj. Onda uspi u zdjelu, poredaj okolo pečene kobasice i nosi na stol.

Seljačke pokladnice. U lonac uspi 3 žumanjka, 1 cijelo jaje, 2 žlice rastopljena maslaca, žlicu šećera i miješaj to na kraju štednjaka. Kad postane toplo, naspi pol kg toplog brašna, dodaj 3 dkg germe (pjenice) rastopljene u malo soli, naribanu koru od limuna i žličicu ruma. Ako je to sve rijetko, dodaj još brašna. Tijesto dobro izlupaj kuhačom, pokrij ubrusom i stavi na toplo mjesto, da ukisne. Zatim ga razvaljaj, izreži okrugle pokladnice, pa ih onda još ostavi, da se dignu. A tada ih peci u vreloj masti. **S. A.**

Savjeti za kuću

Nepromočiva obuća. Pčelinji vosak i ovčji loj grij zajedno, dok se posvema ne rastale, zatim time lako namaži rubove potplata, gdje je šav. Tako postaje obuća nepromočiva, a to je dobro osobito u zimi i po kiši.

Za pranje vunenih čarapa nema boljeg sredstva od amonijakove tekućine pomiješane sa deset puta toliko vode. Čarape se namoče u toj vodi, žuljaju i tuckaju pa se ponovo namoče, žuljanje i tuckanje se opetuje, a zatim se čarape u čistoj vodi isperu. Vuna će zadržati svoju pređašnju gipkost. Nije potrebno čarape natezati na drvene kalupe.

Pokvaren zrak u bolesničkoj sobi. Nareži dvije-tri veće glavice crvenog luka i metni ih na tanjuru na pod sobe. Luk će u kratkom vremenu svu nevaljanu duhu upiti, pa je za to bolje, nego da se kade sobe. Luk treba svakih 6 sati obnoviti. Naravno da se taj luk ne može više upotrebiti u kuhinji, najbolje ga je baciti u vatru.

Plješnivo vino u bocama. Salicilnu kiselinu rastopi u žesti i to toliko, koliko se dade rastopiti. Od toga 5 do 6 kapi nakaplji u bocu i dobro smućkaj. Za 2 do 3 dana ne vide se više tragovi plijesni i vino je bistro i dobro, kao što je prije bilo.

CRKVENA GODINA *(Nastavak s 2. str. omota)*

odanle je otišao u Rim, gdje je ostao 25 godina do svoje mučeničke smrti. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi III. Reda sv. Franje.

23. **N. Pedesetnica.** — Petar Damijan, biskup, crkveni učitelj. Potpuno oproštenje, uz obične uvjete mogu dobiti vjernici, koji barem triput u tjednu zajednički mole Gospinu krunicu.

U mnogim crkvama klanjanje presv. Otajstvu kroz zadnja tri pokladna dana, da se zadovolji Gospodinu za nanesene uvrede.

24. P. Prijestupni dan.

25. U. Matija, apostol izabran mjesto Jude izdajice. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi Družbe sv. Petra Klavera uz obične uvjete, ako mole za raširenje sv. vjere.

26. S. Pepelnica ili čista srijeda. Početak korizme. Vrijeme pokore i časnoga posta na spomen pregorke muke i smrti Isusove. Dobar će vjernik bilo danas bilo slijedeće nedjelje kleknuti pred svećenika, da mu ovaj pospe glavu s pepelom u znak pokore i pomisli na prolaznost i smrt. »Spomeni se, čovječe, da si prah i da ćeš se u prah pretvoriti«. U korizmeno vrijeme nema kršćaninu mjesta na bučnim zabavama, makar one bile i pristojne.

Zakon posta obvezuje sve vjernike od navršene 21. do započete 60. gdine. Post se imade u korizmi obdržavati u sve dane osim nedjelje i zapovijedanih blagdana. Obveza posta dopušta čovjeku, da se samo jedamput dnevno do sita najede (o podne ili na večer). Inače smije u jutro i na veče nešto malo založiti. Post je uveden u Crkvi katoličkoj prema primjeru samoga Isusa. Vrlo su važni razlozi ponukali Crkvu na to. Post je osobito djelo odricanja i pokore. Nitko se ne treba bojati posta! Post je naime i po liječničkom mišljenju koristan. Nekim bolestima nema drugoga lijeka, do posta. Nitko neka ne prezire post, koji nas obvezuje pod teški grijeh. Imade ljudi, koji nisu kadri postiti. Takvi mogu dobiti oprost od posta kod svoga župnika. U tom se slučaju preporučaju molitve i druga dobra djela kao naknada posta. Zakon nemrsa zabranjuje uživanje mesa i mesnih proizvoda toplokrvih životinja. Taj zakon obvezuje sve vjernike od 7. godine života. U korizmi je nemrs na pepelnicu, kvaterne dane i u sve petke i subote. Na veliku subotu o podne prestaje i post i nemrs.

Od zakona i nemrsa dijele crkveni poglavari u novije vrijeme, radi današnjih okolnosti života, **mnoge oproste. Svaki biskup oglasuje to u svojoj** korizmenoj okružnici.

27. Č. Aleksandar, mučenik.
28. P. Leandar, mučenik.
29. S. Teofil.

Dr. D. H.